

Hotgirl Lưu Lạc Giang Hồ

Contents

Hotgirl Lưu Lạc Giang Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10: End	66

Hotgirl Lưu Lạc Giang Hồ

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Hotgirl lưu lạc giang hồ của tác giả Diệp Toàn trên website đọc truyện online.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hotgirl-luu-lac-giang-ho>

1. Chương 1

Tiết tử

Khúc hát cáo biệt vang lên, là một mùa hoa Phượng Hoàng nữa bắt đầu.

>

Đương lúc rất nhiều người bận rộn chuẩn bị cho chuyến du lịch tốt nghiệp, Hoàng Thi Hàm lại ở trong tối âm thầm tiến hành một sự kiện lớn kinh thiên động địa.

Nói như thế có vẻ hơi khoa trương chút, kì thật cũng không có gì kinh thiên động địa cả, mà là địa điểm mọi người quyết định cho chuyến du lịch tốt nghiệp lại là công viên quốc gia Khẩn Đình. Hoàng Thi Hàm có miệng mà không thể nói.

Nguyên nhân là nàng từ nhỏ lớn lên ở Bình Đông, số lần đi qua công viên quốc gia Khẩn Đình đếm không hết. Thử nghĩ xem, ở đại học chịu khổ bốn năm, chuyến du lịch tốt nghiệp ý nghĩa quan trọng như thế, nàng có thể nào không lo cho được.

Thế là, Hoàng Thi Hàm lên tìm một chuyến du lịch khác, địa điểm ở vùng núi Đài Đông, đồng thời hẹn hai người bạn tốt tham gia cùng.

Sau khi đã xử lí xong hết cả, ba người cao hứng phấn chấn tiến vào trong núi. Tuy rằng trên lưng đồ đạc hành lí cồng kềnh khiến ba nữ nhân cơ hồ không thở thối, nhưng có thể rời xa trần thế ồn ào náo động, cũng làm cho con người ta có một loại khoan khoái không nói lên lời.

“Oa, nơi này không khí thật sự là tươi mát, chúng ta đáng lẽ nên đến từ sớm mới phải”.

Lưu Yến Linh mặt mày hớn hở nói.

“Vốn ta còn thực hối hận! Nghĩ rằng nơi này nhất định không vui vẻ gì. Hiện tại mới biết nhầm.”

Giang Minh Tú liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Hiện tại cậu cảm thấy rất tốt sao? Cũng không tệ lắm! Thói quen của người dân đô thị mà, thỉnh thoảng cũng nên quay về tiếp xúc với thiên nhiên một chút, này chính như một giấc mộng với người thành phố chúng ta a”.

Ba người vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh đã quen với địa hình phụ cận.

Khi ba người đi tới chỗ tảng thạch bích lớn giữa núi, Lưu Yến Linh đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng.

“Các cậu xem kìa!”

Nàng lấy tay chỉ về phía một cái động nhỏ ở đằng xa.

Cái động kia ước chừng cao hai mét, rộng chừng bằng một cái thân xe, phía trong động là một mảnh tối đen bởi vậy không thể nào biết trong đó có gì.

“Chúng ta vào bên trong thám hiểm được không?”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, ngay đến chính Hoàng Thi Hàm cũng không nén nổi sự sợ hãi, thật là một chủ ý điên khùng a.

“Tốt”.

Lưu, Giang hai người lên tiếng phụ họa trả lời, lập tức chạy lại phía bala lấy đèn pin.

Một lát sau, các nàng mỗi người tay một cái đèn pin, rón ra rón rén hướng chỗ sâu nhất trong động đi đến.

Nếu Hoàng Thi Hàm phán đoán không sai, cái động này là nơi thợ săn trong núi dùng che gió che mưa khi đi săn. Nhưng mà, khi ba người đi tới cuối động, trước mắt bỗng xuất hiện hai ngã rẽ.

Một trận gió lạnh phút chốc thổi đến, Lưu Yến Linh không khỏi sợ run người.

“Chúng ta đừng đi tiếp nữa, quay lại được không?”

“Ta cũng nghĩ thế”.

Giang Minh Tú tiếp lời.

“Nơi này rất lạnh, ai biết bên trong còn có thể hay không lạnh hơn?”

Hoàng Thi Hàm không nói một lời, đứng ngẩn người ra, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Cậu như thế nào không nói?”

Lưu Yến Linh kéo tay nàng.

“Đừng suy nghĩ nữa, chúng ta trở về thôi!”

Nhưng Hoàng Thi Hàm lại cố ý muốn vào.

“Các cậu ở chỗ này chờ mình một chút, mình vào đó đi một vòng, rất nhanh sẽ trở lại”.

Lưu Yến Linh nhướn mày.

“Cậu đừng có nao loạn...”.

Không để nàng nói hết câu, Hoàng Thi Hàm đã nhẹ nhàng gạt tay nàng ra, đồng thời bước nhanh về phía sâu trong động.

Càng tiến vào phía trong, không khí quả nhiên càng thêm lạnh. Nhưng Hoàng Thi Hàm lại càng hồn nhiên chưa từng thấy, nguyên nhân là vì lòng hiếu kì còn lớn hơn nỗi sợ hãi bên ngoài.

“Thi Hàm, cậu đừng nao loạn, mau trở lại a.....”

Phía sau, tiếng Lưu Yến Linh cùng Giang Minh Tú gào thét gọi với theo.

Không bao lâu, tiếng vang dần dần trở nên yếu ớt. Lại nháy mắt, bốn phía một mảng yên tĩnh, Hoàng Thi Hàm chỉ có thể nghe được tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của chính mình.

Bỗng dưng, một trận rung chuyển dữ dội từ dưới đất truyền đến, Hoàng Thi Hàm còn chưa kịp nhận ra đó là cái gì, cả người nhất thời ngã vào hố sâu vừa nứt ra trong lòng đất.

Cái loại cảm giác cảm giác này cực kì phức tạp. Hoàng Thi Hàm chỉ cảm thấy giống như đang trên bàn xoay ba trăm sáu mươi độ, toàn thân máu phảng phất như đông kết lại trong nháy mắt, đầu óc trở nên trống rỗng.

Kinh hoàng cùng sợ hãi bỗng nhiên chiếm hết lấy tâm trí nàng.

“Cứu mạng a.....”

Nàng không tự chủ lớn tiếng gào thét, đáng tiếc chỉ có tiếng vọng lại từ vách đá, ngoài ra thân thể nàng vẫn không ngừng mà rơi xuống rơi xuống....

Trong nháy mắt, trong đầu nàng hiện lên vài hình ảnh bóng người quen thuộc: người cha thương yêu của nàng, người mẹ luôn chiều chuộng sủng ái nàng..... còn có vừa rồi hai người bạn tốt ngăn cản nàng tiến vào trong động Lưu Yến Linh cùng Giang Minh Tú.

Không biết qua bao lâu, đầu Hoàng Thi Hàm đập mạnh xuống đất một cái, trước mặt đột nhiên hiện ra đầy sao trời, rồi nàng ngất đi.

Chương 1:

Hoàng Thi Hàm từ từ tỉnh lại , bốn phía mặc dù tối đen , nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được bản thân vẫn đang ở trong cái động không biết tên đó .

“Tiểu Linh , Tú Tú , các cậu ở đâu ...” Hoàng Thi Hàm chậm chậm đứng dậy , phát hiện thân thể không có việc gì . Ô , kì quái ,mình rõ ràng té từ trên xuống , sao lại không bị thương chút nào chứ? Hoàng Thi Hàm không rõ đã có chuyện gì xảy ra , những ký ức vừa mới trải qua hãy còn rất mới mẻ . Nhưng trước mắt nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây .

Một người ở trong bóng tối một thời gian dài , cho dù không thể nhìn thấy rõ mọi thứ nhưng dần dần cũng có thể nhìn mọi vật một cách mơ hồ đại khái .

Nơi này vẫn là cái động không biết tên kia , cao chừng hai mét , chiều rộng cỡ khoảng bằng một thân xe , chỉ có một điểm duy nhất không giống là : nơi này không có đường rẽ , chỉ có một con đường nhỏ gấp khúc về phía trước .

Rốt cuộc còn phải đi bao lâu mới có thể tìm được đường ra đây ? Hoàng Thi Hàm nghĩ ngợi .

Nơi này là chỗ nào ? “Tiểu Linh , Tú Tú ,các cậu ở đâu? Mau trả lời mình đi !” Hoàng Thi Hàm vừa đi vừa kêu , không bao lâu , trước mắt đột ngột sáng lên , một vệt sáng trắng đập vào mắt nàng .

Wow , thật tốt quá , cuối cùng cũng có thể được thấy ánh sáng rồi ! Hoàng Thi Hàm kích động , kiềm chế không được chạy như điên về phía trước . Chỉ chốc sau , nàng đã đứng bên ngoài cửa động .

Nàng ngưng mắt nhìn từng ngọn cây cọng cỏ trước mắt , trên mặt chợt hiện ra mấy phần mờ mịt . Một nỗi sợ hãi lúc này đã bao phủ lấy tâm tưởng nàng .

Nàng vừa mới cùng Lưu , Giang hai người cùng tiến vào động , khi đó mặt trời chói chang ở trên cao , nhưng lúc này đã là buổi tối , hơn nữa trước lối vào động này rõ ràng có một tảng thạch bích lớn , nhưng ở đây ngay cả một tảng đá nhỏ nàng cũng không thấy , mà là một khoảng đất rộng .

Nhờ vào ánh trăng , nàng quan sát xung quanh , trước mắt chỉ là một rừng cây nhỏ không biết tên , không hề có trong ấn tượng của nàng về vùng núi ở Đài Đông .

Nếu vậy , chỗ này là nơi nào chứ ? Hoàng Thi Hàm nhất thời tìm không được đáp án .

Nàng đứng sững một mình ở ngoài cửa động . Mãi đến khi nàng có cảm giác lạnh , đó là hiện tượng sợ hãi khi có một mình , nàng tất nhiên là thập phần hiểu rõ .

Quên đi ! Không quản được ! Cứ đứng ở chỗ này cũng không phải biện pháp , mình đói đến dệp bụng rồi . Suy nghĩ đến đây , Hoàng Thi Hàm không chút chần chờ di động cước bộ , tùy hứng chọn một cái đường nhỏ mà đi .

Lọt vào mắt chỉ có thể thấy toàn hoa là hoa , cây là cây , trong đó có nhiều loài hoa cỏ nàng không biết tên ; nàng càng đi càng bực nhưng cũng càng thêm tò mò .

Lúc này , xa xa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng kim loại va vào nhau , xen lẫn theo là những tiếng gào thét đứt đoạn cùng những tiếng kêu thảm thiết thê lương .

Hoàng Thi Hàm lén lút theo tiếng động đi đến , sau đó núp sau một cây đại thụ , trướng mắt ra nhìn , nhưng cảm giác máu nóng sôi sục suốt chút nữa té xỉu trên đất .

Chỉ thấy ở một chỗ trống trải trong rừng , mười mấy hai mươi tên đại hán đang vây công một lão thái bà đầu đã bạc trắng , tay mỗi người đều cầm đao kiếm , người trước ngã xuống người sau liền lên , dường như muốn đem bà ta băm thây vạn đoạn .

Nếu chỉ là cảnh như vậy thì không nói làm gì , càng lý kỳ hơn chính là cách ăn mặc của bọn họ không phải hiện đại ... mà là trang phục cổ . Giống như ở trên tivi , trên phim điện ảnh mới có thể nhìn thấy loại trang phục đấy.

Làm cái gì vậy ? Hoàng Thi Hàm tìm đập thành thạch kinh hoàng , trăm câu hỏi vẫn không có cách nào giải . Hay là bọn họ đang đang phim võ hiệp , ta xông vào hiện trường phim sao ? Hoàng Thi Hàm còn không kịp nghĩ về nghi vấn trong lòng đã thấy một gã mất như con chuột vừa múa đại đao trên tay vừa lớn tiếng hét : “Các huynh đệ , cùng xông lên , nếu tặc lão bà này không chết , Giang bắc mười tám trại chúng ta sống cũng không được yên ! Cho bà ta chết ! Giết!” Bọn đại hán không hẹn mà cùng gầm rú lên , nhưng lão thái bà đầu tóc bạc trắng về mặt đột nhiên thay đổi , trong miệng phát ra tiếng cười khúc khích quái dị .

“Mất chuột ! Thúc thời chút chúng ta một lần phân biệt cao thấp , tội gì kéo theo người lớt dít !” Lão thái bà đầu bạc cười lạnh một tiếng , tay phải xoay tròn mạnh mẽ , sau đó hơi vịn một cái đã nắm chặt lấy một cái đầu .

Sau một tiếng xé gió , chỉ thấy một đầu đại hán xoay tròn ba trăm sáu mươi độ , sau đó sợ vỡ toang , máu đỏ tươi chứa một chút óc trắng tức thì bắn tung tóe , rải đầy mặt đất .

Màn mưa máu bạo lực được trình diễn sống động như vật khiến người khác kinh hãi không thôi . Cũng may Hoàng Thi Hàm đứng lúc đưa tay lên che miệng , nếu không người đầu tiên kêu to nhất định là nàng chứ không phải những đại hán kia .

Trời ạ ! Đây không phải là đóng phim , mà đang làm thật ... Hoàng Thi Hàm cảm thấy giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hét lên , cái loại cảm giác này quả thực quý dị đến cực điểm

Lão thái bà đầu bạc ung dung ứng chiến , phóng ra trận kiếm pháp cực kì nguy hiểm , nhiều lần lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm nhưng đến cuối cùng luôn biến nguy thành an . Biểu hiện cho thấy võ công của bà ta đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa .

Ước chừng nửa khắc đồng hồ , lão thái bà đầu bạc đột nhiên hú lên quái dị : “Lão thân không muốn tiếp tục chơi với các ngươi nữa !” Lời nói vừa dứt , thân hình bà ta hơi hướng về phía bên phải một chút , song chưởng đồng thời đẩy về phía trước .

“A” Ngay lúc đó , một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên , bọn đại hán lần lượt ngã xuống đất , trước ngực mỗi người đều lưu lại một chưởng ấn rõ ràng , học máu bỏ mạng .

Mười mấy hai mươi tên đại hán trong tích tắc đều mất mạng . Hoàng Thi Hàm tránh ở một bên nhìn coi sớm sợ tới mức mắt hồn mất vía , đã quên mình là ai .

“Lão ... tặc bà ! Người thật là độc ác ...” Mắt chuột đại hán khẩu khí tuy rằng cường ngạnh , đáng tiếc toàn thân lại không che dấu từng cơn run rẩy không dứt .

“Không dám , không dám” Lão thái bà đầu bạc cười ha ha rồi hừ lạnh một tiếng . “Còn hơn Giang Bắc mười tám trại các ngươi ,những việc này của lão thân đã là gì !” Khi nói chuyện , lão thái bà đầu bạc nhẹ nhàng cười đi về phía hắc ,một đôi mắt giống như lưỡi dao đảo quanh người hắc .

Mỗi bước đi của bà ta , mắt chuột đại hán liền kiềm nén không được lùi về phía sau từng bước , khi hắc thối lui được đến bước thứ tư thì ý nghĩ chống cự sớm đã không còn tồn tại .

“Lão tặc bà , ngươi trong vòng một đêm thiêu mười tám trại Giang Bắc chúng ta , chúng ta nay xem như định sẵn kết cục rồi .”Mắt chuột đại hán đứng vững thân mình ,chậm rãi giơ Cửu hoàn đại đao trên tay lên .

Lão thái bà đầu bạc âm điệu rét lạnh như băng nói : “Thế nào ? Đến giờ phút này ngươi còn không hết hi vọng sao ? Haymuốn buông tay cá cược một lần ?”

Mắt chuột đại hán than nhẹ một tiếng . “Lục Đậu lão Vươngta thống lĩnh Giang Bắc mười tám trại, tốt xấu gì cũng là một thiết hán tử. Ngày hôm nay thua dưới tay lão tặc bà , ta sớm đã biết nhưng cầu người thả ta một con đường sống , để cho ta cơ hội tẩy tâm triệt để .” Lão thái bà đầu bạc chưa đáp lời , mắt chuột đại hán đã rút cửu hoàn đại đao trên tay xuống, đồng thời bùm một tiếng , cả người cũng thấp đi phân nửa . “Giang Bắc mười tám trại sau này sẽ biến mất trong lịch sử , chỉ bằng sức một mình ta , tuyệt không có phương pháp hồi lại!” Lão thái bà đầu bạc cắt đứt lời của hắc . “Ngươi làm cái gì vậy ? Vì cầu sinh tồn , đại trại chủ ngươi lại không tiếc quỳ gối trước lão thân , chẳng lẽ ngươi không sợ huynh đệ nhạo báng sao ?” Mắt chuột đại hán lộ vẻ sầu thảm cười . “Chỉ cần ngươi chịu cho ta một cơ hội , Lục Đậu lão Vương ta từ nay về sau chầu vàng rửa tay , quy ẩn núi rừng , không hỏi đến việc giang hồ .” Nói xong , đầu của hắc như gà mổ thóc mãnh liệt phục lay trên mặt đất .

Lão thái bà đầu bạc lắc đầu , phun ra một cục đờm , ánh mắt lộ vẻ khinh miệt . “ Vô sỉ , thật sự là vô sỉ ! Loại vô sỉ như ngươi , giết người , chẳng phải làm bẩn tay của lão thân sao !” Tiếng vừa dứt , lão thái bà đầu bạc xoay người muốn đi , không hề liếc nhìn hắc .

Ngay khi bà ta vừa xoay người , trong ánh mắt mắt chuột đại hán phút chốc phát lạnh , mỉm cười giơ tay trái lên , vài đạo lục mang trong tay áo nhanh chóng phóng ra , bắn về phía xương ức lão thái bà .

Cùng lúc đó , lão thái bà đầu bạc xoay người , cười lạnh một tiếng “Mắt chuột , chỉ bằng một chút kĩ xảo của ngươi cũng dám khoe khoang trước mặt lão thân !” lão thái bà đầu bạc tay phải nhẹ nhàng vung lên , chỉ thấy mấy đạo lục như gặp gió cấp mười hai thối , chuyển hướng một cái , hướng thẳng về phía mắt chuột đại hán .

Lượng tiểu phi quân tử , vô độc bất trượng phu . Đây là tín điều mắt chuột đại hán không thay đổi . Bằng tuổi niên kỷ hơn bốn mươi như hắc , có thể thống lĩnh mười tám trại Giang Bắc , rõ ràng phải có chỗ độc đáo , đáng tiếc ngày hôm nay đụng phải một cửa sắt lớn , làm hắc vĩnh viễn khó có thể quên.

Mắt chuột đại hán lòng nghĩ một kích này nhất định đắc thủ , lại không thể dự liệu trước lão thái bà đầu bạc giống có thêm một con mắt ở sau lưng , dễ dàng nhìn thấy quỹ kế của hắc .

Trong chớp mắt , đạo lực đã cắm thẳng vào thân thể hắn , thậm chí cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra , toàn thân như người bị trúng gió nay phát tác run rẩy không thôi .

Mắt chuột đại hán sắc mặt đột biến , từ trắng chuyển xanh , xanh chuyển tím , đen tím , cuối cùng thành sắc đen , rầm một tiếng , thân mình gục về phía trước , thất khiếu chảy máu mà chết * (máu chảy ra từ hai mắt , hai tai , hai lỗ mũi , miệng.)

Trận đánh nhau quá trình tự thuật hơi tốn thời gian , thật ra cùng lắm chỉ mất mười mấy phút đồng hồ , đợi đến khi Hoàng Thi Hàm lấy lại tinh thần thì khắp nơi trên đất toàn thi thể không dám nhìn . Thấy vậy Hoàng Thi Hàm cảm giác ngực có một trận buồn bực , cổ thư giãn thì càng rối loạn , đầu choáng váng hoa mắt , bất cứ lúc nào cũng đều có thể té xỉu .

“Hừ ! Giỏi ột Giang Bắc mười tám trại , lão thân cũng muốn nhìn xem các ngươi còn có thể hoành hành đến lúc nào !” Lão thái bà miệng thì thào nói , ánh mắt giương cao , không buồn liếc nhìn đến đám thi thể một cái .

Ánh mắt giống như lưỡi đao nhìn bốn phía , lướt quanh một vòng , rất nhanh dừng ở chỗ ẩn thân của Hoàng Thi Hàm , nụ cười trên mặt trong nháy mắt càng thêm âm hàn .

“Đi ra!” Lão thái bà hét lên một tiếng , tiếng kêu lạnh như thể xương gió . “Nếu không ra , đừng trách lão thân hạ thủ vô tình!” Bà ta có phải là đang nói chuyện với mình không? Hoàng Thi Hàm tim đập thình thịch nhảy dựng lên , lập tức cứng ngắc từ phía sau cái cây đi ra , về mặt ngơ ngẩn nhìn bà ta .

“Ngươi ... ngươi là ai?” Lão thái bà bị quần áo Hoàng Thi Hàm đang mặc làm ơ hồ , khi nói chuyện có chút cà lăm.

Đồ Hoàng Thi Hàm mặc thực ra rất bình thường , quần bò , T-shirt , đi một đôi giày thể thao . Quần áo như cô mặc , đi trên đường đều có thể thấy được . Có gì phải kinh ngạc lớn vậy chứ?

“Tôi ... Tôi tên là Hoàng Thi Hàm...”

“Hoàng Thi Hàm ? Hừ ! Giang Bắc mười tám trại khi nào lại có nhân vật như vậy , ngay cả một cô nương cũng có thể dẫn thân vào lực lâm .”

“Tôi không phải cùng một bọn với họ , tôi chỉ là ...”

Lão thái bà không để nàng có cơ hội nói xong “Nhìn cách ăn mặc của ngươi , chắc chắn cũng không có lai lịch tốt gì ; hơn nữa trong phạm vi trăm dặm nơi đây , đều thuộc địa bàn của Giang Bắc mười tám trại , lão thân tuyệt đối không lưu ngươi lại được !” Lời vừa dứt , bà bước một bước dài đánh tới , đồng thời chưởng phóng ra như điện về phía ngực Hoàng Thi Hàm

Hoàng Thi Hàm muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra , thậm chí đem đối phương xem thành một con bát hẩu* (coi đối phương như khỉ) , hoàn toàn không rõ bản thân đang là người lâm vào hiểm cảnh , bất cứ lúc nào cũng có thể chết .

Phịch một tiếng , Hoàng Thi Hàm chỉ cảm thấy như có một luồng gió quái dị phóng tới mặt , sau đó đại thụ bên cạnh nàng theo tiếng cắt thành hai đoạn.

Một người đang đứng trước cái chết thì trên mặt chung quy là không thể che giấu được vẻ sợ hãi sắp chết mới đúng nhưng Hoàng Thi Hàm thì không , ở trên mặt nàng biểu hiện hoàn toàn là ngơ ngàng .

Lão thái bà lại một lần nữa biểu hiện ra vẻ kinh ngạc , giữa đường biến đổi , đem chưởng phong đủ để khiến người khác mất mạng đánh về phía đại thụ ở một bên . “Ngươi vì sao không đánh lại ?” Bà cũng sờ “Chẳng lẽ ngươi không sợ chết ?”

Hoàng Thi Hàm không biết nên trả lời như thế nào , chỉ lặng yên không nói , nàng cũng nhìn chằm chằm .

Lão thái bà suy nghĩ một lát , trên mặt đột nhiên như có vẻ tỉnh ngộ . “

Hay là ngươi không biết võ công ?”

“Ừ.” Hoàng Thi Hàm gật đầu , trên mặt vẫn mơ hồ .

Lão thái bà cẩn trọng đánh giá nàng vài lần , bỗng nhiên nhào về phía nàng đứng , trong chớp mắt nắm lấy tay phải của nàng , sau đó nắm khắp người nàng .

Bị nắm chặt như vậy , Hoàng Thi Hàm giống như gà con dưới móng chim ưng , không những không thể động đậy , thậm chí cả sức lực trên người cũng biến mất không còn thấy tăm hơi .

Hoàng Thi Hàm vẫn không rõ bà ta đang sờ nắn cái gì , chợt thấy bà ta tung tiếng cuồng tiếu . “Ha ha ha ... Thật sự là quá tốt , thật quá tốt ...” Bà ta như lâm vào trạng thái tâm thần

“Cô gái trẻ gân cốt thực tốt , thù của lão thân có hi vọng rồi , thật sự là trời cũng giúp ta ...” Nói xong , bà ta lại thất thanh khóc rống lên , nhưng bất luận là nói thế nào , nội tâm tuyệt đối là mừng như điên .

Vừa khóc vừa cười ? Lão thái bà này có phải kẻ điên hay không a? Hoàng Thi Hàm hoang mang.

“Ngày ước định còn hai năm nữa , kịp! Nhất định còn kịp!” Lão thái bà thì thào nói xong , đột nhiên kẹp chặt thân thể của nàng , mũi nhân nhướn lên một chút , như bay mà đi.

Trời ạ ! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Minh không phải là nằm mộng chứ ? Hoàng Thi Hàm không khỏi kinh hãi trong lòng , như nhập vào cảnh mộng .

Tuy nói như thế , nhưng Hoàng Thi Hàm cũng chỉ có thể mặc cho bà ta ôm như vậy , toàn bộ cảnh vật giống như trên TV nhanh chóng lướt qua trước mắt nàng .

Chỉ thấy dưới chân Lão thái bà nhẹ nhàng giẫm qua vô số nóc nhà , cây đầu , ước chừng hơn nửa giờ sau , cảnh sắc chung quanh cũng đã thấy hoang vắng , giống như tiến nhập vào thế giới khác .

Hoàng Thi Hàm trộm trợn to hai mắt , âm thầm đánh giá Lão thái bà , phát hiện thần thái của bà ta vẫn tự nhiên , thậm chí trên trán không thấy một giọt mồ hôi .

Đừng nói là một vị lão bà , mà ngay cả một tráng hán trẻ tuổi muốn ôm một người ột mét sáu tám , thể trọng năm mươi Hoàng Thi Hàm chạy bằng bằng như thế , chỉ sợ cũng sớm mệt đến nằm giữa vậy mà ... bà già này rốt cuộc là người như thế nào ? Bà ta vì sao lại có bản lĩnh lớn như vậy ?

Lão thái bà chân gần như không chạm đất , mặc sức phi hành với núi non trùng điệp , thẳng đến khi phía trước bắt ngờ xuất hiện vách núi mới dừng lại , nhẹ nhàng mà thở ra một ngụm khí lớn .

Vách núi này dốc tám mươi độ , theo lẽ thường mà nghĩ , một bà già tay không tuyệt đối không thể đi lên đỉnh núi , huống chi trong tay còn ôm theo Hoàng Thi Hàm .

Nhưng mà , lẽ thường lại trong chớp mắt bị phá bỏ , Hoàng Thi Hàm sợ tới mức nhanh chóng nhắm hai mắt lại , nói gì cũng không dám tiếp tục nhìn lên.

Chỉ thấy Lão thái bà thét dài một tiếng , tiếp theo mạnh mẽ hút một ngụm chân khí , toàn thân như một mũi tên nhọn phóng lên đỉnh núi .

Hoàng Thi Hàm nhắm hai mắt chặt hơn , đồng thời ôm đầu lão thái bà , chết cũng không chịu buông tay .

Lão thái bà dường như hết sức quen thuộc với địa hình địa vật nơi này , vài lần nhờ vào việc nắm lên tảng đá chìa ra nghỉ ngơi đồng thời để thở . Nhưng thân thể của bà vẫn không dừng lại , một hơi liền mạch lưu loát , diễn biến đáng được xưng tụng là một lần hoàn mỹ .

Tuy rằng chưa quá một giờ , nhưng Hoàng Thi Hàm lại cảm thấy như đã qua mấy thế kỷ , cho đến khi hai chân của nàng đặt trên mặt đất thì cả người mới thanh tỉnh .

Hoàng Thi Hàm từ từ mở hai mắt , cẩn thận nhìn , không tìm được kinh hô một tiếng , suýt nữa té xỉu trên đất .

Thì ra , trên đỉnh núi là một miếng thạch bích hình chữ nhật , ước chừng bằng một sân bóng rổ , trụi lủi một mảnh , không có gì hết .

“Này ... nơi này là nơi nào ?” Hoàng Thi Hàm sững sờ nhìn bà ta “Người dẫn ta tới đây làm gì ?”

Lão thái bà không trả lời , ngồi xuống xếp bằng . Vừa mới chạy một khoảng thời gian dài , hiển nhiên đã hao tổn không ít nội lực của bà , bởi vậy nhất định phải vài lần thở thô nạp , bổ sung nguyên khí đã mất .

Một khoảng thời gian yên tĩnh dài qua đi , lão thái bà mới mở hai mắt.

“Nơi này là Thái Hành Sơn , người khác không biết , địa hình ẩn mật trong ngọn núi nhỏ.”

“Thái Hành Sơn?” thần sắc Hoàng Thi Hàm đại biến , phát âm lại càng không rõ .”Tôi ... tôi rõ ràng đang ở Đài Đông , từ lúc nào ... từ lúc nào chạy tới chỗ này ...” Lão thái bà lộ vẻ nghi ngờ , “Lão thân tung hoành vô lâm hơn mười năm , sao chưa từng nghe qua nơi nào gọi là “Đài Đông”.”

“Trời ạ ! Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Tôi sắp điên mất ! tôi thật sự sắp điên rồi!” Hoàng Thi Hàm như người bị bệnh thần kinh , sau khi tự lẩm bầm một mình thời gian dài mới dần dần ổn định lại .

Từ khi nàng đi ra khỏi sơn động kia , từng ngọn cây cọ , chứng kiến cách nói năng của người nơi đây , quần áo , toàn bộ đều khiến nàng cảm thấy xa lạ , chẳng lẽ ...

“Bà mau nói cho tôi biết !” Hoàng Thi Hàm cuối cùng nghĩ đến một trong sách , hoặc là trên TV có nói đến tình hình này . “Bây giờ là niên đại nào ?”

“Niên đại?” Lão thái bà lắc đầu , “Thứ cho lão thân ngu dốt , không biết ý những lời này của người.”

Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút , lập tức sửa miệng hỏi : “Ý tôi là , bây giờ là triều đại nào ?”

Lão thái bà sững sốt , dường như không nghĩ nàng sẽ hỏi vấn đề này , nhưng vẫn trả lời : “Bây giờ là Đại Minh triều Vạn Lịch năm thứ 19 .”

“Minh triều?” Hoàng Thi Hàm cảm thấy đầu ầm ầm vang lên , toàn thân càng run rẩy không thôi . “Tôi ... tôi sao có thể đi tới Minh triều ... Ôi trời , bà mau nói cho tôi biết , đây không phải là thật ...”

Lão thái bà vẫn sững sốt “Cô gái trẻ , ngươi là con dân Đại Minh triều , sao có thể không biết đến ?”

“Tôi không phải a !” Hoàng Thi Hàm kích động nói “ Tôi mới vừa tốt nghiệp , tôi ở Bình Đông , quốc gia của tôi gọi là Trung Hoa dân quốc , ở Đài Loan.”

Lão thái bà cắt đứt lời của nàng . “Cái gì mà Trung Hoa dân quốc , Đài Loan ? Đó là ở đâu ? Người nói vậy có ý gì ?”

“Ai nha ! tôi điên mất thôi ! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a !” Hoàng Thi Hàm gấp đến độ dậm chân , cuối cùng vẫn không kiềm chế được , đem mọi chuyện mình gặp phải nói ra toàn bộ , không giữ lại chút nào .

Hai mắt lão thái bà không hề chớp nhìn nàng chằm chằm, không chen vào một câu , giống như đang suy nghĩ xem lời nàng nói có mấy phần đáng tin .

Chờ sau khi Hoàng Thi Hàm nói hết , một lúc sau , lão thái bà mới nói : “Cô gái trẻ , ngươi nói nhiều như vậy , nói cách khác là ngươi tới từ nơi nào đó của bốn trăm năm sao ?”

“Đúng ! Đây chính là cảnh ngộ của tôi .” Hoàng Thi Hàm liên tục gật đầu .

Lão thái bà nhìn nàng hồi lâu , cuối cùng không đầu không đuôi hỏi một câu : “Thiết bản thần toán Hoàng Thiết Chủy là lệnh tôn đại nhân ?” Hoàng Thi Hàm không đáp , hỏi lại : “Thiết Bản thần toán Hoàng Thiết Chủy? Hẳn là ai ?”

“Trung Nguyên vô lâm độc nhất vô nhị bói toán và cũng là cao thủ tướng số ?” Hoàng Thi Hàm lắc đầu . “Không đúng ! Ba của tôi làm xây dựng ...” Nàng đột nhiên nghĩ ra hàm ý trong câu nói của lão thái bà . “À ! tôi hiểu . Nói nửa ngày , căn bản là bà không tin từng câu tôi ta nói .”

“Lão thân ta không tin.” Lão thái bà không muốn phủ nhận .

Cái loại cảm giác không được người khác tin tưởng quả thực ảm ức vô cùng , Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút , không khỏi hùng hồn nói “ Người Đại Minh triều các người có người ăn mặc giống tôi sao ?” Không để bà ta có cơ hội nó , Hoàng Thi Hàm lập tức nói thêm : “Người nhìn ta từ đầu tới chân xem , quần áo trên người , đồng hồ , nhẫn ... Mấy thứ này ở triều đại các người có sao?”

Lão thái bà nghĩ một chút , “ Nói thật , mấy thứ kia lão thân ta chưa thấy qua , nhưng mà ... vậy cũng không chứng minh được ngươi đến từ bốn trăm năm sau được!” Hoàng Thi Hàm đột ngột than nhẹ một tiếng , không nói một lời ngồi xuống , trên mặt tràn ngập hoang mang .

Lão thái bà thấy nàng không nói lời nào , tiện đà lại nói : “Làm sao vậy ? Có phải lời nói dối bị vạch trần nên trong lòng khó chịu” Hoàng Thi Hàm lắc đầu . “Bà có tin hay không đối với tôi mà nói đã không còn bất cứ ý nghĩa nào , chính bản thân tôi cũng sắp điên rồi , tôi thật sự sắp điên rồi !” Lão thái bà ảm đạm cười “Bất luận lời người nói có thật hay không , ít nhất thì chúng ta gặp nhau tức là hữu duyên. Người yên tâm , lão thân có thể chiều cổ người một chút . Nghe thấy thế , trong lòng Hoàng Thi Hàm không kìm được cảm thấy ấm áp.

Lão thái bà lại nhấn mạnh nói : “Đương nhiên , điều đó còn được quyết định với việc người nguyện ý phối hợp cùng lão thân hay không , hoàn thành nguyện vọng bấy lâu nay của ta .”

Wow , lão thái bà này cũng không phải bình thường, Hoàng Thi Hàm trong lòng muốn nói như vậy nhưng ngoài miệng thì nói : “Bà có tâm nguyện gì cần tôi phối hợp với bà chứ?”

Về mặt lão thái bà đột nhiên nghiêm túc “Trung thu trăng tròn hai năm sau , lão thân cùng Đạo Thần Dương Tà Thất ước hẹn , truyền nhân hai phái một phen sống mái.”

“Hả ? Ý của bà là ...” Hoàng Thi Hàm sững sờ “Truyền nhân ? Chẳng lẽ bà chỉ tôi ? Bà muốn tôi thay mặt bà ứng chiến ?”

“Không sai” Lão thái bà gật gật đầu.

Hoàng Thi Hàm nhin không được thất thanh cười , “Hi hi , bà thật sự rất thú vị , sao lại chọn tôi ? Ha ha , đây là truyện buồn cười nhất trong năm tôi nghe được ...” Sắc mặt Lão thái bà càng thêm nghiêm túc , cứ cách năm năm , Kiếm Hậu cùng Đạo Thần đều không có ngoại lên phải chia ra cao thấp . Hai mươi năm , trải qua bốn lần sinh tử chi tranh , hai người chúng ta mỗi bên một nửa , ai cũng không chiếm được một chút ưu thế . Bởi vậy , hai chúng ta mới ước định với nhau , truyền ước hẹn cho đệ tử , thử xem có thể phân ra thắng bại hay không .”

“Bà chính là Kiếm Hậu?” Hoàng Thi Hàm ngẫm lại vẫn thấy buồn cười “Nhưng mà tôi không biết gì cả , cái gì cũng không biết a !”

Lão thái bà không để ý đến nàng , thẳng thắn nói : “Hai năm qua, lão thân đi khắp vô lâm Trung Nguyên , vẫn không tìm được một người có thể đào tạo thành tài , giờ trời xanh có mắt , để lão thân có thể gặp được người . Người nghĩ xem , lão thân đang nói đùa hay sao?”

Hoàng Thi Hàm không đáp hỏi lại : “Gặp tôi ta thì sao ? Tôi thật sự ưu tú vậy sao ?”

“Không sai .” Lão thái bà gật đầu “Gân cốt của người cực tốt , là ‘cửu huyền âm mạch’ trăm năm khó gặp , đích thị là nhân tài , chỉ cần phối hợp đúng , trong vòng hai năm lão thân bảo đảm người có thể vượt trên mọi người , người nhất định trở thành cao thủ tuyệt thế.Hừ ! Dương Tà Thất kia sao có thể tìm được món hàng tốt!”

“Cái gì mà gân cốt tốt , cái gì mà ‘cửu huyền âm mạch’ , Hoàng Thi Hàm nghe như không . Nàng chỉ chú ý một chuyện , “đánh thắng đối phương như thế nào ? Trở thành cao thủ tuyệt thế thì sao ? Chẳng lẽ người không sợ tôi cự tuyệt?”

Lão thái bà cười khô một tiếng .”Trường kiếm giang hồ , ngoại trừ cố chấp vốn là bản tính người tập võ ra , người nếu có chút may mắn trở thành tuyệt thế cao thủ , cũng không phải là một việc thiện đến nỗi người có thể cự tuyệt hay không , điểm này lão thân không dám nói xằng , dù sao chân mọc ở trên người người , lão thân tuyệt đối cưỡng cầu không được.”

Hoàng Thi Hàm nhìn vách núi dựng thẳng đứng bốn phía, tức giận tới mức giơ chân. “Khó trách những người vừa rồi gọi bà là ‘lão tặc già’ , bà quả nhiên là đủ tặc !Chân mọc trên người của tôi , nhưng mà trước tình hình thế này , tôi có chân cũng giống như không chân rồi !” Nàng nói không sai , loại địa hình giống như thế này , cho dù là cao thủ đi nữa nhưng chưa từng thử qua nhất định cũng sợ tới mức gần chết , sao có thể xuống khỏi vách núi thẳng đứng tám mươi độ này .

Lão thái bà cười ha ha “Không biết bốn trăm năm sau , có những lời “đã đi đến thì yên tĩnh ra đi” chưa ?” Nụ cười của bà ta thật sự xấu xí tới cực điểm .

Không cười được , một chút cũng không cười được ! Hoàng Thi Hàm trừng mắt nhìn bà ta , sau đó lại nói : “Bà bình thường đều ép buộc người ta giống như vậy sao ?” Lão thái bà lắc đầu , “ Có lẽ người không rõ , nhìn khắp võ lâm , người muốn bá sự học nghệ với ta không biết có bao nhiêu , nhưng mà lão thân không muốn lãng phí thời gian của mình với những kẻ ngu dốt trên đời . Còn như người là nhân tài mà đích thân lão thân tìm được trong vòng mấy năm qua , lão thân không muốn bỏ qua duyên này , người hiểu không ?” Hoàng Thi Hàm không nói , dần dần đi vào thế giới của riêng mình .

Lão thái bà thấy nàng không nói lời nào , tiện đà nói : “Kỳ thật , lão thân sẽ thu người làm đồ đệ , không phải là một loại tiền đặt cược , Lão thân hoàn toàn không biết lai lịch xuất thân của người , trận luận võ hai năm sau , sự tình liên quan đến tên tuổi một đờn của lão thân ,ngộ nhớ ...”Bà ta đang nói cái gì, Hoàng Thi Hàm một câu cũng không nghe vào nên không đáp lại , bản thân không có quen thuộc với cuộc sống nơi Minh triều này ? Huống chi trước mắt cả việc lấp đầy cái bụng cũng trở thành vấn đề , nàng nào còn lựa chọn nào tốt hơn ?

“Tôi nghĩ trước hết cần phải biết rõ mấy vấn đề .” Hoàng Thi Hàm đột nhiên nói một câu.

“Người nói đi.” Lão thái bà nhìn nàng .

Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút , “Đi theo bà luyện võ công có thể đối chết hay không ? Còn nữa , có rất vất vả không ?”

“Người yên tâm đi!”Lão thái bà cười ha ha , “Vấn đề ăn uống , lão thân sẽ xử lý . Còn luyện võ ... vất vả , nhưng thật ra , hằng tâm cùng nghị lực mới là vấn đề quan trọng .”

Hoàng Thi Hàm than nhẹ một tiếng “Hình như tôi không có lựa chọn nào tốt hơn phải không ?” Im lặng một chút , làm như có chút chần chờ “Bà có nghĩ tới hay không , ngộ nhớ ... Ngộ nhớ tôi thua , vậy phải làm sao ?” Lão thái bà nghe vậy , ánh mắt không khỏi phát lạnh , trầm mặt nói : “Sự việc chưa bắt đầu tiến hành người đã luận thua , người thật là làm ta quá thất vọng rồi .” Đối mặt với cặp mắt nóng rực của bà ta , Hoàng Thi Hàm nhất thời có vẻ chột dạ , lập tức rũ đầu xuống , không nói được lời nào .

Lão thái bà thấy thế , ngữ khí không khỏi hạ xuống , “Quên đi ! lão thân cũng không muốn tạo áp lực quá lớn cho người , chỉ cần người khiêm tốn thụ giáo , yên tâm bằng tên Kiếm Hậu của ta , không đến hai năm , người tất có thể trở thành tuyệt thế cao thủ, đến lúc đó trong lòng người chắc chắn sẽ không có cái chữ “thua” này.”

Hoàng Thi Hàm chợt gạt đầu “Bụng tôi rất đói , người có thể cho tôi ít đồ ăn được không ?”

Lão thái bà sững người “Người không đầu không đuôi hỏi những lời này , là ý nói ...”

“Tôi đáp ứng !” Hoàng Thi Hàm tự nhiên nói “ Nếu tôi đã không có con đường nào tốt hơn có thể đi , tôi chỉ đành cam tâm tình nguyện cho bà nuôi , làm đồ đệ của bà .” Vừa dứt lời , lão thái bà đã sớm kiểm không được cười to “Ha ha ha ... thật tốt quá , thật sự quá tốt ...” Tiếng cười khí phách hào hứng , thẳng lên trời đêm .

Bà ta lần nữa kẹp lấy người Hoàng Thi Hàm , lập tức hướng đến một sườn dốc bên trái . Trong tiếng cười , thân thể hai người bay xuống ...

2. Chương 2

Khi hai người dừng ở trước một hang đá thì Hoàng Thi Hàm quả thực không thể tin được cảnh tượng mình nhìn thấy trước mắt .

Hang đá này ước chừng bằng mười bình , là một hình vuông . Bên phải hang đá lộ ra một cái đèn dầu to , ngay giữ có một giường đá hình chữ nhật xanh biếc , ngoài ra , ở trong hang đá không còn vật gì nữa.

“Sau này ta sẽ phải ở nơi này sao?” Hoàng Thi Hàm lập tức choáng váng .

Vừa rồi ở trên đỉnh núi không khí tươi mát , tầm nhìn thoáng đãng , nhưng ở trong hang đá này lại tối đen , đưa tay khó nhìn được năm ngón; nếu không phải bên trong có một chén đèn dầu , Hoàng Thi Hàm cảm thấy bản thân cũng sắp thành người mù mở mắt rồi.

“Đừng nóng vội , đây chỉ là tạm thời.” Lão thái bà đi đến dưới giường đá , lấy ra mấy miếng thịt cứng rắn như sắt , đưa cho Hoàng Thi Hàm . “Người đừng coi khinh cái động này , trên thực tế nó là được lão thân mất hơn nửa năm mới phát hiện ra .”

“Thế đây là cái gì?” Hoàng Thi Hàm giơ miếng thịt trên tay lên , khó hiểu hỏi.

“Đó là thịt nai khô.” Lão thái bà cười nói “ Có thể người sẽ thích ăn , hơn nữa đã đói bụng một thời gian rồi.” Hoàng Thi Hàm xé xuống một ít trên mảng thịt , cho vào trong miệng từ từ nhai , thấy lời bà ta nói không sai chút nào , chất thịt ngon , cảm giác thích vô cùng .

“Ừ , cái này ăn thật ngon , trước giờ tôi chưa từng được nếm qua .” Hoàng Thi Hàm lại xé xuống một miếng lớn , bỏ vào trong miệng .

Lão thái bà mong mỗi liếc mắt nhìn nàng một cái . “ Sau này người cứ an tâm ở đây , lão thân sẽ xử lý hết thấy mọi việc cho người , chẳng qua lão thân có hai yêu cầu , hi vọng người phải tuân thủ. Trên thạch bích có rất nhiều hình vẽ hành công và khẩu quyết của lão thân , nếu người theo bức vẽ luyện công , nhanh thì nửa năm , nội lực nhất định sẽ đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên , đến lúc đó lão thân sẽ dạy người kiếm thuật , ám khí , quyền pháp , cấm nã...” Bà nói một chuỗi dài , Hoàng Thi Hàm một câu cũng không nghe vào . Giờ phút này , nàng chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon .

Uh... Hoàng Thi Hàm không chút để ý đáp ứng , từ dưới giường đá lấy ra một ống trúc. “Nước này tôi có thể uống không?”

Lão thái bà không đáp , nói tiếp “Yêu cầu thứ hai người phải làm là người chỉ có thể nằm ngủ trên giường đá này.”

“Cái gì ?” Hoàng Thi Hàm sững sờ “Ngay cả tôi ngủ ở đâu bà cũng muốn quản ?”

Lão thái bà vẫn rất ôn hòa nhã nhặn nói : “Đây là một khối hàn ngọc vạn năm hiếm thấy trong võ lâm Trung Nguyên , vì người có cửu huyền âm mạch giống lão thân , nếu nằm ở trên ngọc thạch thời gian dài , tất có thể tăng cường nội lực cho người ; chính là bởi như thế , lão thân mới dám nói không cần hai năm , người nhất định có thể trở thành tuyệt thế cao thủ.”

Hoàng Thi Hàm vốn định mở miệng nói gì đó nhưng lão thái bà đã đoạt trước nói : “Người ngoan ngoãn ở chỗ này , lão thân đi chuẩn bị một chút vật phẩm người có thể dùng được ...” Vừa dứt lời , lão thái bà lập tức đi tới ngoài động , khẽ quát một tiếng , lao xuống sườn dốc.

“Này” Hoàng Thi Hàm lắc đầu “Bà thật sự để tôi ở đây một mình...” Trải qua một phen chịu khổ , kỳ thật Hoàng Thi Hàm sớm đã mệt mỏi . Nhưng mặc kệ thế nào , sau khi ăn uống no đủ , nếu có phải làm chuyện gì nữa cũng phải ngủ một giấc dậy rồi tính sau , dù sao bây giờ nàng vẫn là một nữ tử bình thường .

Nhưng mà , ngay khi ngồi xuống khối ngọc thạch , người chưa nằm xuống thì cả người đã như một quả bóng da bắn xuống dưới , trên mặt của nàng lộ ra một nét khó hiểu .

Trời ạ ! Ngọc thạch này làm bằng nước à , vì sao lại có thể lạnh đến vậy ? Khối Ngọc thạch không biết tên này quá lạnh , quả thực là lạnh như băng , thấu tận xương tủy , khó trách nàng chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy lạnh người , gì thì gì cũng không muốn tiếp tục nằm trên đó .

Tuy nói như thế , nhưng cơn buồn ngủ vẫn tuôn đến trong lòng của nàng , quên đi ! Dù sao trước hết tìm một chỗ nằm rồi nói sau Lập tức tìm một góc,nằm xuống .

Toàn bộ những chuyện bất ngờ xảy đến , sớm đã khiến cho tinh thần Hoàng Thi Hàm đi xuống .Bởi vậy , ngay khi vừa nằm xuống chỉ trong nháy mắt Hoàng Thi Hàm đã đi vào mộng , một hồi mộng ngao du sướng khoái.

Trong lúc ngủ mơ , nàng vẫn còn trải qua những việc kỳ ngộ không thể lý giải kia , đặc biệt nhất là cuối cùng trong lúc nàng nhận lấy thịt mà lão thái bà đưa cho nàng , sáng khoái ăn thì mùi vị ngọt ngào tuyệt vời làm cho nàng đang ở trong mộng thoáng hiện lên một nụ cười .

Nhưng mà , nụ cười trên mặt không giữ được lâu , nguyên nhân là giữ trừng nghe thấy thanh âm hoảng hốt của Lão thái bà , khiến nàng không thể không từ trong mộng tỉnh lại .

“Cô gái trẻ ! Cô gái trẻ ! Sao mới ngày đầu tiên ngươi đã quên yêu cầu của lão thân ...” Thanh âm kia như có như không , vừa như mơ lại vừa như thật .

Hoàng Thi Hàm ngồi dậy , lắc lắc đầu , đem con sâu ngủ đuổi ra sau , sau đó mới đáp lại : “Đang yên đang lành , bà làm gì thế làm cho người ta không ngủ được !”

Trong không khí hồi lại thanh âm của Lão thái bà : “Cô gái trẻ , chẳng lẽ ngươi đã quên ước định trước đó của chúng ta ? Ngươi không muốn phối hợp cùng lão thân ?”

“Bà có phiền hay không a !” Hoàng Thi Hàm quát một tiếng “Tôi đang mệt chết đi được , bà lại còn khiến tôi không thể ngủ được...” Nàng lập tức nằm xuống , gáy to ngủ.

Thật kỳ quái , tiếp sau đó nàng thật sự không còn tiếp tục nghe thấy thanh âm của lão thái bà . Chỉ sau một lúc , nàng lại tiếp tục đi vào thế giới trong mộng .

Lúc này , chỉ sợ trời sắp xuống cũng vô pháp đánh thức được nàng dậy !

Khi tỉnh ngủ , đã gần đến hoàng hôn.

Hoàng Thi Hàm định thần nhìn cảnh vật bốn phía một lúc , nàng bắt giác kêu ra tiếng quái lạ : “Trời ạ ! Mình thật sự không phải đang nằm mơ , mình ... mình thật sự đi tới Minh triều , tại sao có thể như vậy được ?” Nàng lắc đầu , thở dài .

Nàng hi vọng bao nhiêu sau khi tỉnh khỏi giấc ngủ , sẽ phát hiện mình vẫn còn đang ở Đài Đông , bên cạnh còn có Tiểu Linh cùng Tú Tú ; đáng tiếc ý nguyện không thành , nàng thật sự đang nằm ở trong động , dù là ai , cũng không có cách nào thay đổi sự thật này .

Hoàng Thi Hàm từ từ đứng lên , chán nản đi tới cửa động nhìn xung quanh . Chỉ thấy dưới sườn dốc trắng xóa một mảng , mây trôi dày đặc , lộ rõ một cách cố ý mới có thể tả thành cảnh tượng đặc thù thế này .

“Này , lão bà bà , bà ở đâu ...” Hoàng Thi Hàm kêu to , nhưng không nghe thấy Lão thái bà đáp lại .

Nàng sẽ không phải thả bò câu đố chứ , để mình một mình ở nơi này rồi mặc kệ ! Hoàng Thi Hàm nghĩ .

Hoàng Thi Hàm nghĩ đi nghĩ lại , nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra một kết luận . Theo lý mà nói , Lão thái bà nếu có chút ý nghĩ muốn hại mình , sao phải tốn nhiều thủ tục bắt mình tới tận đây chứ ? Thế chẳng phải là quá tốn công rồi sao .

Nếu bà ta không muốn hại mình , thì tại sao thừa dịp mình ngủ say lấy hết đồ ăn thức uống trong động đi , hơn nữa hoàn toàn không có để lại thư từ gì ?

Hoàng Thi Hàm nghĩ không ra nguyên do , chỉ biết ngồi lặng người trước cửa động , trong lúc bất tri bất giác , bóng đêm yên tĩnh đã buông xuống mặt đất.

Cũng không biết đã qua bao lâu , Hoàng Thi Hàm đã cảm thấy bụng đói kêu ùng ục , hơn nữa cái loại cảm giác miệng lưỡi khô đắng lại càng khiến nàng không thể chịu đựng được .

“Này , bà già , bà rốt cuộc ở đâu? Mau trả lời tôi!” Hoàng Thi Hàm lớn tiếng gào thét , đáng tiếc vẫn không thấy bà ta đáp lại , cơn tức không sao tránh được lập tức bốc lên.

“Này , bà già chết tiệt , bà rốt cuộc chết ở đâu rồi? Mau lên tiếng !”

“Ngươi gọi hồn ai !” Người theo tiếng hiện ra , chỉ thấy Lão thái bà đột nhiên từ trên trời giáng xuống , bắt ngờ xuất hiện ở trước mắt Hoàng Thi Hàm

Bất luận là kẻ nào nghe thấy người khác kêu to chính mình như vậy khẳng định sẽ bị chọc giận gần chết , nhưng ngoài dự liệu chính là , thần sắc Lão thái bà không thay đổi , giống như tuyệt đối không tức giận .

“Chuyện gì ? Ngươi kêu lão thân làm cái gì ?” Lão thái bà nhìn chằm chằm nàng .

Hoàng Thi Hàm làm ra biểu tình thực cổ quái . “Bà không phải sợ phụ tôi sao? Bây giờ tôi sắp chết đói , sao bà không quan tâm chút nào ?”

Lão thái bà không đáp hỏi lại . “Người trái một câu bà già chết tiệt , phải một câu bà già chết tiệt ; trong mắt người có thể coi ta đây là sư phụ sao ?”

“Tôi ...” Hoàng Thi Hàm nói quanh co một hồi , sau đó lúng túng nói : “Lão bà bà , người đừng nóng giận chứ ... Người không rõ , ở niên đại của tôi lớn lên , rất ít dùng đến danh từ ‘sư phụ’ này , thật sự là tôi gọi không quen miệng thôi .”

“Được , nếu vậy sau này người có thể gọi là là lão bà bà , lão thân không miễn cưỡng .” Lão thái bà dừng lại một lúc , tiếp đó lại nói : “Vấn đề ăn uống của người , người yên tâm , việc lúc trước lão thân đáp ứng với người tuyệt đối làm được,” Lời vừa dứt , bà đưa tay vào trong tay áo , lấy ra một bình sứ trắng , mở ra , một viên sáp cầu to tròn xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Đây là cái gì?” Hoàng Thi Hàm khó hiểu.

Lão thái bà không đáp , ngón tay nhẹ nhàng sờ , viên sáp cầu kia vỡ ra thành hai nửa , chỉ thấy một viên thuốc đen to chừng hạt châu từ sáp cầu lăn ra .

Ăn nó người sẽ không cảm thấy đói khát . Lão thái bà cười dài đem viên thuốc màu đen đưa tới .

Hoàng Thi Hàm không chút nghĩ ngợi đưa tay tiếp lấy , lập tức để sát mũi trước mũi hút hà , “đây là vật gì ? Ngửi mùi cũng thật thơm đấy”

Lão thái bà vẫn tránh mà không đáp “Người chắc là đói bụng lắm rồi! Mau ăn nó , đừng hỏi nhiều như vậy” Hoàng Thi Hàm trầm ngâm một chút , dù sao đang đói bụng cái gì ăn đều ngon , lập tức đưa tay lên , đem viên thuốc màu đen to bỏ vào trong miệng .

Viên thuốc màu đen vừa vào miệng quả nhiên thần kỳ . Hoàng Thi Hàm chỉ cảm thấy cảm giác đói khát khó chịu ban đầu không thấy đâu nữa , kế tiếp là tay chân cảm thấy khoan khoái khó hiểu .

Sau khi Lão thái bà thấy nàng ăn viên thuốc , trên mặt đột nhiên thoáng xuất hiện một nụ cười cực kỳ quỷ dị , “Lão thân đi ra ngoài một chút , nếu người có chuyện gì , kêu to ta một tiếng là được ...” Nói xong , bà đã bước một bước dài biến mất khỏi cửa động .

“Này , sao bà có thể nói đi là đi ...” Nói đến đây , một luồng máu nóng phụt chốc từ lòng bàn chân Hoàng Thi Hàm cuộn lên , thẳng tới óc ; sau đó toàn thân nàng bỗng nhiên có một loại khô nóng không có cách nào kháng cự .

Cái loại cảm giác này giống như đang đặt mình ở giữa liệt hỏa đang hùng hực cháy , máu trong cơ thể càng giống như núi lửa đang sôi trào điên cuồng , khiến cho người khác không thể chịu đựng được .

Tại sao lại như vậy ? Hoàng Thi Hàm nghĩ hoài không hiểu .

Nàng nghĩ đây chỉ là một loại hiện tượng ngắn ngủi , nhưng thân thể của nàng càng lúc càng nóng hơn , giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy , cuối cùng hóa thành tro tàn.

“Trời ạ ! Mình sắp chịu không nổi ... Mình sắp nóng chết mất ...” Chỉ qua một thời gian ngắn , lý trí của nàng hiển nhiên bởi vì cơ thể không thể chịu đựng được cảm giác khô nóng khó hiểu này , thân bắt do kỷ cưỡi xiêm y .

Trong chớp mắt , Hoàng Thi Hàm đã cởi xuống hết , trần như nhộng . Nhưng mà , hiệu quả rõ ràng không được .

“Này , bà già , vừa rồi bà cho tôi ăn là cái gì ?” Mơ hồ , Hoàng Thi Hàm cuối cùng cũng nhớ tới mẩu chốt của vấn đề , nhưng không biết có thể tìm được đáp án hay không .

Nàng rống lớn , cảm giác khô nóng trong cơ thể sinh sôi không ngừng lan tràn khắp cơ thể nàng tới từng tế bào , mỗi một lỗ chân lông , khiến cho nàng hoàn toàn đánh mất lý trí.

“Oa...” Hoàng Thi Hàm gào thét lên , bỗng nhiên bước một bước dài phóng tới cửa động , nàng sống cũng không bằng chết .

Nàng chuẩn bị nhảy xuống núi tự sát , giải thoát khổ sở bản thân đang phải chịu đựng . Trên thực tế , cái loại thống khổ này nàng không có khả năng chịu đựng .

Ngay khi thân thể của nàng sắp đến gần cửa động , một trận quái phong bỗng phóng ra trước mắt , không khoan nhượng thổi nàng vào trong động , đồng thời trong không trung vang lên thanh âm của lão thái bà : “Đúng là vô dụng , như vậy mà đã muốn tự tìm cái chết , tương lai sao có thể tự thành đại sự!”

“Tôi không muốn chịu khổ như thế , để cho tôi chết đi ...” Hoàng Thi Hàm vẫn quyết ý hướng về phía cửa động .

Kết quả giống nhau lần nữa phát sinh , cả người Hoàng Thi Hàm đổ xuống.

Nàng không biết quái phong này là chưởng lực của lão thái bà , chỉ cho là ông trời đang cản trở nàng , lập tức đem tam tự kinh mà bản thân biết đem ra mắng , còn không có ý muốn dừng lại .

Máng máng , ý thức của nàng đã dần mơ hồ , nàng hoàn toàn không biết tâm mạch của mình sắp tê liệt mà chết ; thân hình cũng gần không được run rẩy co rúm.

Ngay khi nàng sắp hôn mê trong nháy mắt từ không trung lại vang lên thanh âm của lão thái bà : “Cô gái trẻ , ngươi có phải nóng đến chịu không nổi nữa hay không ? Chẳng lẽ ngươi đã quên Hàn Ngọc Sàn vạn năm sao ?” Một câu bình tĩnh người trong mộng .

Đúng vậy , Hoàng Thi Hàm từng nằm qua giường ngọc kia , vẫn còn nhớ lúc đấy lạnh đến mức nhảy khỏi giường , lúc này nàng sao không suy nghĩ đến thì ra giường Ngọc Thạch có thể có công dụng kỳ diệu chứ ?

Hoàng Thi Hàm không lãng phí phút nào , lập tức lão đảo hướng đến Hàn Ngọc Sàng vạn năm , sau đó động tác cực kỳ nhanh nằm xuống .

Nói cũng kỳ quái , thân thể của nàng vốn đang khô nóng khó chịu , nhưng vừa nằm xuống khỏi giường Ngọc Thạch , lại dần dần bình ổn , chẳng qua kết quả vẫn lúc lạnh lúc nóng , khiến trái tim nàng không thể chịu nổi , cho nên ngất đi .

“Tôi... Tôi hôn mê trong bao lâu?” Hoàng Thi Hàm từ trong mộng tỉnh lại , hé mắt ra liền nhìn thấy Lão thái bà ngồi ở mép giường , trên mặt hiện ra vẻ hiền lành hòa ái trước giờ chưa từng thấy .

“Không lâu , mới bảy ngày mà thôi” Lão thái bà cười nhạt , “ Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào ? Có chỗ nào ... không khỏe không ?”

“Bảy ngày? Tôi ngủ mê bảy ngày ?” Hoàng Thi Hàm cả người hơi tỉnh táo , bất ngờ phát hiện mình mặc trên người xiêm y quái dị , hình như là đồ hóa trang diễn ca tứ hí* (một loại kịch địa phương ở Đài Loan và Phúc Kiến)

“Đúng rồi ! Tôi quên hỏi bà ...” Hoàng Thi Hàm giống như là nhớ ra điều gì đó , “Tôi trước giờ chưa gặp qua việc lạ như vậy , vì sao ...” Không đợi nàng nói hết , Lão thái bà đã đoạt trước nói : “Lão thân thấy ngươi không chịu nằm ở trên giường lớn , cho nên đành phải cho ngươi ăn – Liệt Dương Đan- vào . Cũng may ngươi có năng lực thích ứng tốt , lại có thể nằm trên giường này tới bảy ngày bảy đêm, không những hóa giải độc tính Liệt Dương đan , đồng thời cũng nhận được âm mạch khí trong Hàn ngọc , thật sự là đáng mừng .”

“Hả ?” Hoàng Thi Hàm không hiểu “Vậy thì có gì đáng mừng?”

Lão thái bà nét mặt đầy vẻ nghiêm túc . “Bây giờ nội lực của ngươi đã đủ tám phần hảo hảo , nếu vận dụng đúng , là đạt tới chi cảnh thu phát tự nhiên ; đến lúc đó lão thân sẽ tiếp tục giúp ngươi một tay , dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc , từ đó ,lại phối hợp thêm quyền cước kiếm thuật , trong thiên hạ , ai dám cùng ngươi tranh phong nội lực chứ?”

Hoàng Thi Hàm nhin không được cười ha ha “Lão thái à , đừng nói giỡn với tôi , vì sao tôi luôn nghe thấy người nói chuyện buồn cười vậy ?”

“Chẳng lẽ ngươi không tin những gì lão thân nói ?” Lão thái bà thực ra cũng không cảm thấy bất ngờ .

“Tôi không tin” Hoàng Thi Hàm không muốn giấu diếm , nói lời ngay thật.

“Được , vậy bây giờ chúng ta sẽ chứng thật một chút !” Ngay tức khắc , Lão thái bà bỗng nhiên phát chưởng nhanh như điện , bàn tay to vung lên , chén đèn dầu trên thạch bích tức khắc chột lóe , dập tắt . Trong động tức thì rơi vào trong bóng đêm , đưa tay không thấy được năm ngón.

Tuy nhiên , khi Hoàng Thi Hàm nỗ lực trườn lớn đôi con ngươi , đánh giá bốn phía một lần thì không ngờ phát hiện thấy bích họa trên tường , vẫn tự lại càng thấy rõ ràng .

“ Di ? Vì sao tôi nhìn thấy ?” Hoàng Thi Hàm tìm thành thịch đập , không hiểu thế nào .

“Đó là bởi vì ngươi đem lực chú ý tập trung lên trên mắt , khí trong cơ thể liền tự nhiên ngưng tụ , cho nên ngươi mới có thể nhìn thấy trong bóng đêm .” Lão thái bà chậm rãi nói . “Nói cách khác , nếu ngươi hiểu được cách sử dụng hòa tan nội lực vào trong huyết mạch , tập trung ở hai tay , tự nhiên có thể dễ dàng nâng vật nặng ; tập trung ở hai chân , như vậy chân của ngươi nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường, sau đó đạt tới cảnh giới bước đi như bay.”

Lời nói khiến Hoàng Thi Hàm nghe cảm thấy hứng thú . “Nếu vậy , phải tới khi nào tôi mới có thể tùy tâm sở dục vận dụng nội lực , đạt tới loại cảnh giới mà bà nói ?”

Lão thái bà không nghĩ ngợi gì nói : “Nếu ngươi kiên trì hằng say tu luyện , hành công khẩu quyết trên thạch bích , nhanh thì nửa năm , tất có thể đạt tới tuyệt hảo ; ngược lại thì vô kỳ , lão thân cũng không dám nói xằng .”

“Nửa năm a! Lâu như vậy !” Hoàng Thi Hàm lè lưỡi “đó thực là những năm tháng buồn chán đó!”

Lão thái bà không cho là đúng . “Chỉ cần ngươi toàn tâm toàn ý tu luyện nghiêm túc , thời gian lẽ nào còn có thể tồn tại .” Hoàng Thi Hàm chăm chăm nhìn bà , cẩn thận nhai nuốt từng câu từng chữ.

Lão thái bà mỉm cười với nàng , “ngươi giống với lão thân , đều là người có cửu huyền âm mạch trên người , cho nên lão thân có thể hiểu suy nghĩ của ngươi . Ngươi yên tâm đi ! Nói không chừng bằng tư chất của ngươi không đến nửa năm liền có thể thành , bây giờ cần làm bản thân bồi rồi chứ ? Nếu cần cái gì , gọi ta một tiếng là được .” Lão thái bà chỉ tay lên trên thạch bích , cười nói : “Ta sẽ ở trên đầu!”

Hoàng Thi Hàm men theo tay bà ngưng mắt nhìn lại , lúc này mới phát hiện phía trên có một cái động nhỏ , khó trách lúc trước bà ta luôn như có như không nhưng lại biết nàng không nằm ở trên giường Ngọc Thạch , thì ra là như vậy .

“Cô gái trẻ ! vẫn tự trên tín bích cùng hình vẽ ngươi hãy thu hết lại , ngươi chỉ cần theo thứ bản thân nhìn thấy , tuần tự diễn luyện từng chút , tin rằng trong tương lai không lâu , nội lực trong cơ thể ngươi sẽ đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên . Lão thân tại đây chúc ngươi thành công .” Nói xong những lời này , Lão thái bà lại thâm sâu liếc mắt nhìn nàng một cái , lập tức thả người , vọt khỏi động , bóng dáng tức thì biến mất .

Mình thật sự có nội lực ? Hoàng Thi Hàm ngây ngốc ngồi ngẩn người trên giường Ngọc thạch , lập tức liền rơi vào thế giới mơ mộng của bản thân .

Khí tức là cái gọi là nội lực . Tuy rằng theo khoa học Phương Tây nghiên cứu lý luận nó là không có căn cứ , nhưng nó đích xác có tồn tại là một loại vật vô hình .

Âm khí ? Cửu huyền âm mạch ? Dung nhập vào cơ thể ? Chân khí ? Nội lực ? Máy thứ này Hoàng Thi Hàm không phải muốn là hiểu được .

Suy nghĩ của nàng cùng lực chú ý khi này đã bắt tri bắt giác dừng ở trên một bức họa .ánh mắt chuyên chú thể này , so với nàng năm đó học thi lên đại học K thì chỉ có hơn chứ không kém ; nàng đã hoàn toàn bị bức họa kia làm cho hấp dẫn.

Đó là một bức tranh giống như khóa thân , khắp thân đều những điểm hồng nhỏ , phân biệt các tên khác nhau ; vẫn tự phía dưới thì lý giải từng công năng mỗi cái .

Hoàng Thi Hàm cũng không vội đọc giải thích cùng công năng mà đem lực chú ý đặt ở điểm đen trong điểm nhỏ .

Dựa vào lời dặn của mũi tên , điểm đen nhỏ này là phương hướng , lộ tuyến của huyết mạch chạy đi .

Học một biết mười , giả sử nói được người ngoài dùng lực điểm trúng , như vậy chỉ cần lấy nội lực trong cơ thể , chạy theo lộ tuyến bình thường , là có thể thoát được việc bị kiểm chế . Hoàng Thi Hàm nghĩ thầm : Wow , nếu vậy xem ra , trong phim võ hiệp là đều có lý mà làm theo a .

Đúng như những lời lão thái bà nói : Chỉ cần người toàn tâm toàn ý tu luyện nghiêm túc , thời gian có lẽ là không còn tồn tại . Mà khi này , Hoàng Thi Hàm nhìn không rời mắt ở bức họa , sớm đã tiến vào chi cảnh vong ngã chưa tỉnh .

Hừng sáng , mặt trời mới lên . Một mảnh sương mù xuyên thủng tầng tầng mây trôi , chỉ thân hai thân ảnh như ứng giương cánh , một đường từ dưới cách nhanh chóng như bão tố . Chỉ bằng trong nháy mắt , song song bình yên vô sợ dừng trên đỉnh núi.

“Lão bà bà , ngày hôm nay sao không buộc ta trở lại chuồng chó tối tăm kia ?”

“Không cần ! Chẳng lẽ người không nhớ rõ , người đã ở chỗ đấy bao lâu?”

“Đương nhiên nhớ rõ a ! Thiếu ba ngày nữa là được nửa năm ...Chẳng lẽ bằng công lực hiện tại của ta , đã không cần phải tiếp tục chờ đợi ở nơi đấy nữa sao ?”

“Không sai , nội lực của người đã đủ hỏa hầu , kế tiếp là diễn luyện chiêu thức ...” Trải qua gần nửa năm khổ tâm tu luyện , khi này Hoàng Thi Hàm đã không mộng muội như ngày xưa , không chỉ có thể vận dụng nội lực đúng cách , đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên , thậm chí còn có thể dùng chưởng đánh đá , khinh công lại càng không thể nói xuông .

Lão thái bà thấy nàng thành thực nội lực , chiêu thức khẩu quyết ở trong động đã ghi nhớ trong lòng , bởi vậy mới đưa nàng lên thẳng đỉnh núi , hảo tu luyện võ công cao sâu nhất , như kiếm thuật , quyền pháp , ám khí và cấm nã.

“Cầm nó !” Lão thái bà đưa cho nàng một đoản kiếm một thức hai thốn , dặn dò nói : “ Bộ này là Ngọc Nữ thần kiếm chia làm mười ba chiêu , gặp cường thì cường , gặp yếu thì yếu . Lão thân diễn luyện trước một lần , người phải nhìn cho rõ ...” Dứt lời , kiếm đã xuất thủ .

Bà chỉ sợ Hoàng Thi Hàm không kịp nhìn kỹ , bởi vậy đem chiêu thức chậm dần . Nhưng từ toàn thân nàng phát tán ra khí khách khiến người xem đến khiếp sợ , bộ Ngọc Nữ thần kiếm ẩn hàm lưới kiếm chặt chẽ , ở giữa chiêu thức biến ảo , lại càng khó có thể tìm được chút sơ hở nào.

“Bộ Ngọc Nữ thập tam kiếm vốn là chỗ đứng của lão thân trên giang hồ , là bí mật không truyền , người trong giang hồ muốn tìm lão thân tuyền thụ nhiều vô kể . Bây giờ người may mắn trở thành đệ tử độc truyền của lão thân , hi vọng sau khi học thành , tiếp tục phát huy loại trừ những chỗ yếu của nó , giữ gìn tinh thần công lý chính nghĩa của võ lâm Trung Nguyên , vì dân chúng mưu phúc lợi...” Lão thái bà trong miệng thì thảo nói xong , nhưng chiêu thức trong tay chưa nghỉ , một lần lại một lần , để Hoàng Thi Hàm ngắm nhìn như si như say .

Trong Binh khí phổ , đao xếp hạng nhất , kiếm thứ hai , nhưng tuyệt không phải kiếm khó địch với đao . Kiếm nhẹ hơn so với đao , khi sử dụng linh hoạt xảo quyết hơn , đó là điều mà đao công kênh không theo kịp.

“oh !” Hoàng Thi Hàm nhin không được nói leo “Vậy đao có ưu thế là gì?”

“Đao làm người , nội lực trong đó tất phải có chỗ hơn người , bởi vậy đao phần lớn là binh khí mà nam nhân lựa chọn để tu luyện. Điều kiện đòi hỏi trước tiên là , nam nhân nhờ vào dương cương khí , nội lực chung quy so với một cô nương vẫn thâm hậu hơn . Khi người ứng đối cùng với người dùng đao thì chỉ cần tránh va chạm với binh khí , một khi nội lực không bị lưu mất , không bị đánh tan , sẽ tìm ra sơ hở trong đao pháp của đối phương , một kích đắc thủ , đấy là con đường nhất định thắng .” Lão thái bà kiếm chiêu vừa phát vừa thu lại , xoạt một tiếng , kiếm đã vào vỏ . “Vi sư đã diễn luyện xong , người có thể nhìn ra những thứ gì ?” Hoàng Thi Hàm lắc đầu “Thực ra người chưa luyện xong , tổng cộng ta nhìn được mười hai chiêu kiếm của người .”

Lão thái bà ha ha cười . “Hảo nhân lực , vì sư quả nhiên không nhìn nhầm , người quả nhiên là kỳ tài khó gặp .” Trên mặt bà tràn ngập vui mừng .

Dừng một lúc , tiếp đó nàng lại nói : “Chiêu thức mười ba vốn là tinh túy của Ngọc Nữ thần kiếm , chiêu thức vừa ra , kiếm tất thấy máu mới có thể trở vào bao. Bởi vậy , vì sư dự định chờ người học xong mười

hai chiêu thức trước , sau khi thuần thực sẽ tiếp tục truyền thụ cho người .”

“ Còn học nữa?” Hoàng Thi Hàm sững sờ.

“Thực ra đây cũng không phải học gì , mà là cần chiêu kiếm sắc bén , trên đỉnh núi tuyết là đất cằn sỏi sạn , nhưng luôn có nhiều chim bay thú chạy . Vì sư không muốn vô cớ tổn thương tới sinh linh vô tội , cho nên mới trên đường thu chiêu , không muốn lại bị người liếc mắt một cái là nhìn thấu .” Trải qua nửa năm ở chung , Hoàng Thi Hàm cảm giác được lão bà bà thực ra là một người cực thiện lương . Nhưng mà nàng không rõ , vì sao lão bà bà lại coi trọng luyện võ kia là mục tiêu lớn nhất cuộc đời mình ? bà hẳn phải là người không màng tới danh lợi mới đúng chứ!

“Tiểu nha đầu , người lại đang suy nghĩ cái gì ?” Lão thái bà nhìn nàng.

“À , không ... không có gì .” Hoàng Thi Hàm kéo suy nghĩ lại , “ Thật hy vọng ta vĩnh viễn không cần phải học chiêu thức mười ba của Ngọc Nữ thần kiếm , như vậy , chẳng phải càng hợp tác phong của người ?” Lão thái bà nghĩ một chút , lại thì thầm nói : “Một ngày nào đó người sẽ phải xuất ra chiêu này ...” Ánh mắt của nàng thâm thúy mà xa xôi , đồng thời ẩn hàm một vẻ bi thương nhàn nhạt.

Hoàng Thi Hàm không biết bà đang suy nghĩ điều gì , hoặc là , nhớ tới điều gì , đành phải nói sang chuyện khác : “Đương nhiên rồi ! Ta nếu muốn không phải xuất ra chiêu thức mười ba , nhất định phải đem mười hai chiêu thức phát huy đến tận cùng .”

“Đó là đương nhiên !” Lão thái bà phục hồi tinh thần , mắt sáng như đuốc . “Người kế thừa Kiếm hậu đích truyền từ đời này sang đời khác , nếu ngay cả bọn đạo chích ngang ngược cũng không thể đánh bại , ước hẹn Đoạn Hồn Linh người sao có thể đối mặt được !” Bà càng nói âm điệu càng dần lạnh như băng .

Hoàng Thi Hàm lè lưỡi , bộ dạng giả bộ cười khẽ , “ Người đừng hung dữ như vậy nha , ta hảo hảo luyện công là được , tương lai nhất định sẽ không để cho người mất mặt đâu !” Lão thái bà bất vi sở động , vẫn là biểu tình nghiêm túc , “ Một khi đã như vậy , vậy người còn đứng đấy làm gì ? Mau luyện!” “Vâng , tuân mệnh !” Hoàng Thi Hàm theo tiếng sau đó không hề để bà liếc mắt một cái nữa , rút kiếm ra khỏi vỏ , bắt đầu một lần diễn luyện.

3. Chương 3

Thời gian trôi qua như thoi đưa , năm tháng như nước chảy . Trong nháy mắt , đã qua hai năm .

Trong hai năm qua , Hoàng Thi Hàm sớm chiều ở chung với lão thái bà , không chỉ bồi dưỡng được tình cảm vững chắc , đồng thời cũng đã học hết được chân truyền của bà , chỉ có điều chính nàng cũng không rõ , nếu không dựa vào công phu trước mắt của nàng , tuyệt đối được xưng tụng là cao thủ số một không hai , kém cũng chỉ là có thực tế mà thôi .

Sáng sớm ngày hôm đó , Lão thái bà không thúc giục nàng luyện công , mà chỉ vẫy tay , kêu nàng ngồi xuống .

“Tiểu nha đầu , lại đây , vì sư có chuyện nói cho người .”

Hàng Thi Hàm vâng lời đi tới , khoanh chân ngồi . “Lão bà bà , có chuyện gì vậy ?”

Trên mặt Lão thái bà biểu lộ thần sắc cực kỳ nghiêm túc “ Đối với người mà nói , hôm nay là một giai đoạn cực kỳ quan trọng , vì sư sẽ giúp người đả thông hai mạch Nhâm Đốc , hi vọng người có thể chuyên chú một chút , ngàn vạn lần không được để xảy ra sai sót gì mới được .” Đả thông hai mạch Nhâm Đốc là mục tiêu cuối cùng của người tập võ , Hoàng Thi Hàm cũng từng trộm thử qua đáng tiếc nàng gần như hao hết toàn bộ nội lực cũng không cách nào đột phá được , sau đó nàng liền quên băng đi.

Nàng hoàn toàn không rõ liệu hai mạch Nhâm Đốc nếu được đả thông , võ công sẽ tiến tới trình độ nào đây ? Hay là ...?

Đang lúc nàng vẫn đang miên man suy nghĩ , bên cạnh bất ngờ vang lên thanh âm của Lão thái bà , “Tiểu nha đầu , mau ngưng thần nín thở , ôm nguyên cố thủ ,đừng bắn khoản trong lòng nữa.” Hoàng Thi Hàm nghe vậy , vội thu liễm tâm thần , hai mắt nhắm lại , chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn tiến vào cảnh giới vong ngã .

Dần dần , bên trong đan điền ngưng tụ một khối khí lớn giống như mười mũi tên nhọn hướng tới tứ chi bách hài ; đi được mười hai vòng , toàn bộ hơi thở tụ lại ở hai mạch Nhâm Đốc , trì trệ không tiến , như thể gặp phải một lực cản cực mạnh .

Hoàng Thi Hàm tiếp tục phát công , cố gắng phá tan lực cản vô hình , đáng tiếc không như ý nguyện , cho dù nàng dốc hết toàn bộ sức lực , vẫn không thể đột phá .

Sắc mặt Hoàng Thi Hàm tới nhợt giống như tờ giấy , mồ hôi to như hạt đậu trượt xuống theo khuôn mặt Quần áo đã ướt đầm .

Nội lực tích tụ lâu ở hai mạch Nhâm Đốc không thể đột phá khỏi lực cản bắt đầu từ từ tán loạn , chẳng mất bao lâu , khí tức cường đại lại như vạn mã lao nhanh theo tứ chi bách hài rồi quay về đan điền .

Tuy nhiên , sức lực Hoàng Thi gần như hao hết , lúc này nàng căn bản không thể điều khiển được hơi thở . Nếu không phải mượn ngoại lực từ bên ngoài , nàng chắc chắn huyết mạch sẽ không chịu được , cuối cùng đứt hết mà chết , nếu không cũng là tẩu hỏa nhập ma , trạng thái dẫn đến đánh mất tâm thần.

Hoàng Thi Hàm vẫn không buông bỏ , cắn răng khổ sở chống đỡ , nhưng nội lực của nàng dù sao cũng có hạn . Thời gian một chén trà qua đi , nàng đã hoàn toàn mất đi khả năng phát công lực , chỉ mặc cho hơi thở cường đại nghịch lui trở về.

“Nha đầu ! Tiếp tục chống đỡ . Thành công hay không , sinh tử tồn vong thực ra ở trong nháy mắt này...” Lão thái bà khẽ quát một tiếng , đồng thời chưởng phát ra như điện , trong chớp mắt đem song chưởng dán vào sau lưng Hoàng Thi Hàm , đem nội lực của bản thân , liên tục không ngừng truyền vào trong cơ thể của nàng .

Có nội lực phụ trợ , khí tức chạy toán loạn trong cơ thể Hoàng Thi Hàm lần thứ hai tụ lại , khí tức hai người hợp nhất , toàn lực hướng đến lực cản chết tiệt kia mà tiến công .

Sự tình liên quan đến tính mạng hai người , Lão thái bà đương nhiên không dám phớt lờ , hướng chỉ bà tiêu phí thời gian suốt hai năm trên người Hoàng Thi Hàm , bà tuyệt không có phép chuyện gì phát sinh trong gang tấc này .

Giống như Lão thái bà trước đó đã đoán , Hoàng Thi Hàm chỉ cảm thấy hai mạch Nhâm Đốc liên kết một chỗ phút chốc vỡ tan thành một lỗ nhỏ . Khí tức cường đại của hai người hợp nhất như thủy ngân tiết ra nhằm đến ổ nhỏ kia , lỗ nhỏ sau đó thành lớn , càng lúc càng lớn ...

Ồ hà ! Thành công ... Trong lòng Hoàng Thi Hàm không kịp mừng như điên ,không khỏi nhảy dựng lên , giống như kẻ điên đứng ở đỉnh núi nhảy nhót .

Mũi chân của nàng điểm một cái , thân mình linh hoạt nhẹ nhàng giống như chim yến , đây là hiện tượng trước kia chưa từng có . Nàng biết rõ võ công của mình lại tinh tiến ba thành , dĩ nhập cảnh giới.

Lão thái bà không cao hứng như tưởng tượng , lúc này bà đã hao tổn không ít nội lực trên người Hoàng Thi Hàm , bà nhất định phải kịp thời điều tức , bổ sung nguyên khí khi này đã hao tổn . Hai chân bà lập tức co lại , hai mắt nhắm nghiền , như lão tăng nhập định vận khí điều tức.

Sau một hồi yên lặng thật dài , Lão thái bà mới từ từ mở hai mắt , nhìn thấy tình cảnh trước mắt không khỏi ngẩn người . “Nha đầu , đang yên đang lành ngươi khóc cái gì ?”

Hai mắt Hoàng Thi Hàm lưng tròng , biểu tình trên mặt rất kì lạ “ Ta rất vui mừng ... Lão bà bà , cảm ơn hết thảy những gì ngươi làm với ta ...”

Lão thái bà cười khê “Hai thầy trò chúng ta còn phải khách khí sao .” Bà lập tức đứng lên , đi đến một bên , nhặt lên một đại đao.

Khi bà đổi mặt lần thứ hai với Hoàng Thi Hàm biểu tình trên mặt hết sức cổ quái mà Hoàng Thi Hàm trước nay chưa từng thấy .

“Chọn kiếm của người , toàn lực tiến chiêu với ta !” Âm điệu của Lão thái bà càng nói càng trở nên lạnh như băng .

Ắc ! Hoàng Thi Hàm đáp một tiếng ,xút kiếm ra khỏi vỏ , tuy nhiên chỉ đứng không nhúc nhích .

Lão thái bà lạnh lùng nói “ Bằng tu vi trước mắt của người cũng đã bằng với vi sư , khắc biệt nằm ở kinh nghiệm đối phó với kẻ địch không đủ , khó tránh khỏi việc bị kém hơn người khác ; bởi vậy , mong rằng khi người ra chiêu , bài trừ hết tẩy tạp niệm , phát huy những bài học đã học , biết không ?”

Hoàng Thi Hàm vẫn đứng yên không nhúc nhích .

Từ sau lúc nàng được đả thông hai mạch Nhâm Đốc , huyết mạch lưu thông , tựa như một ngọn núi lửa sắp phun trào , vận sức chờ phát động . Nàng hiểu rất rõ nội lực của bản thân mình , sợ rằng mình một khi đã ra tay thì không thể vãn hồi , đến lúc đó nếu Lão bà bị thương , chẳng phải là ...

Suy nghĩ của Hoàng Thi Hàm , Lão thái bà không phải không biết , bà lập tức không hài lòng quát một tiếng : “Nha đầu , cẩn thận đấy!” Chân bà đạp bảy bước , vung mạnh đao , chỉ thấy ánh đao như cầu vòng quán nguyệt bắn về phía cổ họng Hoàng Thi Hàm .

Đây là đao pháp gì ? Hoàng Thi Hàm sững sờ , ngay cả một chút thời gian để trì hoãn cũng không có , lập tức lui non nửa bước về bên phải.

Chỉ thấy đao nhọn xoẹt qua gần như dán gần đến cổ họng nàng , nếu không phải nội lực của Hoàng Thi Hàm giờ phút này đã đạt tới tuyệt hảo , bằng không ắt phải bị đao khí của bà gây thương tích .

“Tốt lắm!” Lão thái bà cười lạnh một tiếng , nhưng thân thủ lại không nhàn rồi , lập tức lấn thân tới , cổ tay xoay tròn , thân đao đã bổ về phía ngực của nàng .

Lão thái bà làm như hoàn toàn không nghĩ đến tình thầy trò , mỗi chiêu không chỉ ngoan độc đến cực điểm , thậm chí còn muốn lấy tính mạng của nàng . Đây không phải là đang luyện công , đây là đang liều mạng a !

Hoàng Thi Hàm tuy rằng muốn làm rõ đây là chuyện gì , vì sao lão bà phải làm như vậy? Nhưng nàng nắm được đối phương xuất đao chỉ có sáu chiêu , nhìn như bình thường không có gì khác lạ nhưng trong đó ẩn hàm sát ý biến hóa thất thường , người khác không dám khinh thường .

Đao pháp trên tay Lão thái bà tuy rằng đảo đi đảo lại sáu chiêu , nhưng mỗi một chiêu ra tay đao pháp lại biến hóa bất đồng , nhất thời khiến cho Hoàng Thi Hàm hoa mắt bối rối , hoàn toàn bị bà kiểm chế không cho xuất chiêu , thoát cái bị dồn vào thế bị động , khó có thể chống đỡ .

Ba mươi hiệp qua đi , Lão thái bà đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng , đao mạnh xoay tròn , xoát một tiếng , đao nhọn đâm về hướng ngực Hoàng Thi Hàm .

Hoàng Thi Hàm toàn lực ứng chiến , lực chú ý toàn thân đặt lên tay phải đang cầm đao của Lão thái bà , trong lúc bất chí bất giác nàng đã dùng hết kiếm thứ mười hai trong ngọc nữ thập tam kiếm .

Lão thái bà thấy sát chiêu ngay trước mắt cũng không dùng sáu chiêu đao phải trước nữa mà xuất ra một chiêu thức trước giờ chưa từng thấy , như là tập trung toàn bộ tinh túy của sáu chiêu lại với nhau .

Trong chớp mắt , khí thế ánh đao đã như lưu tinh , rất nhanh hướng đến ngực Hoàng Thi Hàm , tốc độ cực nhanh, người khác muốn tránh mà không được.

Kiểm chi phi vũ ! Tâm niệm Hoàng Thi Hàm vừa động , thân mình hướng về bên phải non nửa bước , nghiêng người , ngược lại cầm trường kiếm trong tay đâm về phía ngực Lão thái bà.

Kiểm chi phi vũ vốn là chiêu cuối cùng trong Ngọc nữ thập tam kiếm . Lúc trước Lão thái bà không có dự tính truyền thụ cả mười hai thức cho Hoàng Thi Hàm , mà chờ cho đến khi nàng đem mười hai chiêu thức diễn luyện thành thực , sau đó truyền thụ tiếp.

Vào nửa năm trước đây , Lão thái bà mới đưa Kiếm chi phi vũ truyền thụ cho Hoàng Thi Hàm . Chỉ với một chiêu thức này , Hoàng Thi Hàm phải mất nửa năm khổ luyện , nhưng chưa từng có cơ hội đối phó với địch thủ , hôm nay là một lần duy nhất .

Lão thái bà không ngờ nàng biến chiêu phản công trở lại nhanh như thế nên muốn né tránh thì đã không kịp . Nhưng phản ứng của bà càng khiến cho người khác sợ hãi , dứt khoát đưa thân mình về phía trước , cánh tay trái hơi cong , kiên định hướng chính mình đến phía mũi kiếm đang đâm tới .

Giờ khắc này Lão thái bà đã đứng trước quỷ môn quan , nhưng trên mặt bà lại hiện lên vẻ tươi cười vui mừng với chính đồ đệ bà một tay dạy dỗ ra , tài năng chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới , tên Kiếm Hậu từ nay đã có người kế tục , bà còn có gì thỏa mãn hơn ! “Cẩn thận!” Hoàng Thi Hàm khinh hô một tiếng , nhìn thấy mạng bà đã ở sớm tối , bản thân muốn thu chiêu cũng đã là không kịp , song mục lập tức đóng lại , tán đi nội lực toàn thân .

Kiếm khí thiếu nội lực , uy lực đã giảm phân nửa , nhưng nếu đâm trúng ngực , nếu không chết thì cũng tổn thương nghiêm trọng , đây là kết quả tất yếu , ai cũng không thay đổi được .

Bỗng dưng , trên cánh tay trái của Lão thái bà đột nhiên xuất hiện một vết nứt , máu tươi nhất thời vấy ra , chỉ nghe thấy bà kêu lên một tiếng đau đớn , nhưng biểu tình trên mặt vẫn tươi cười đến kỳ lạ .

“Lão bà bà , người...” Hoàng Thi Hàm không biết nên nói gì , ngay tức thì gấp đến độ chảy nước mắt .

Lão thái bà cười ha ha . “ Chẳng qua chỉ là chút da thịt bị tổn thương , không có gì !” Bà từ trong túi lấy ra Kim Sang được , rắc lên vết thương .

Hoàng Thi hàm không hiểu vì sao và lại có biểu cảm như vậy , “Lão bà bà , người ... Không đau chứ ?” Nàng cảm thấy thập phần khó hiểu .

“ Đương nhiên đau rồi!” Lão thái bà vẫn ha ha cười , tiếp đó lại nói “Nhưng mà biểu hiện của người làm cho vi sư quên đi đau đớn , ta thậm chí còn cảm thấy vui mừng .”

“ Hả?” Hoàng Thi hàm không hiểu . “Vì sao ?”

Lão thái bà không đáp hồi lại “ Vừa rồi , vi sư xuất ra đao pháp , người còn nhớ rõ không ?”

“Nhớ rõ a !” Hoàng Thi Hàm gật gật đầu , “ Bà bà người vừa rồi xuất đao pháp tổng cộng có sáu thức , mãi đến chiều cuối cùng ...”

Lão thái bà không đợi nàng nói xong “ Bộ đao pháp này là Dương Tà thất nổi danh giang hồ tuyệt hoạt ‘Bắc Đẩu thất tinh đao’ , người chết dưới bộ đao pháp này không biết có bao nhiêu , kẻ dục vọng muốn phá giải lại càng nhiều , chỉ tiếc trong chốn võ lâm không có người có thể làm được , trừ bỏ vi sư !” Giả sử vừa rồi khi so chiêu nếu Lão thái bà nhường nửa chiêu cho Hoàng Thi hàm , như vậy chiều cuối cùng trong Ngọc Nữ thập tam kiếm chính xác là có thể phá giải Bắc Đẩu Thất Tinh đao , huống chi Hoàng Thi Hàm giờ thực sự đã chứng minh được .

Thế nhưng bên trong lại có một nghi vấn rất lớn làm cho Hoàng Thi Hàm không hiểu nổi . “ Lão bà bà , người đã biết Ngọc Nữ thập tam kiếm có thể phá giải Bắc Đẩu Thất Tinh đao pháp , vì sao hai mươi năm trước , các người lại ngang nhau , bất phân thắng bại chứ ?”

“ Bởi vì Đao thần Dương Tà Thất vốn là ...” Nói đến đây , Lão thái bà bỗng nhiên im lặng không nói . Trầm tư một lát sau , bà mới lạnh lùng nói : “Tại sao có kết quả vậy người không cần biết , người chỉ cần nhớ rõ vào đêm trăng tròn Trung Thu , phải đánh bại đối phương trên Đoạn Hồn Linh !” Trải qua thời gian hai năm sớm chiều ở chung , Hoàng Thi Hàm rất rõ tính tình của bà ; bà nếu không chịu nói sự thật , bất luận là kẻ nào cũng vô pháp từ miệng của bà nghe được chút tin tức nào .

Lão thái bà bỗng nhiên than nhẹ một tiếng , vẻ mặt nghiêm túc “ Nha đầu , bây giờ người đã có hết chân truyền của vi sư , Kiếm Hậu từ nay về sau do người phát dương quang đại , vi sư chuẩn bị quy ẩn núi rừng , từ nay về sau không hỏi đến chuyện trong chốn giang hồ .”

“Ta ?” Hoàng Thi Hàm sửng sốt , cười khổ . “Lão bà bà , người đừng nói giỡn với ta . Ta ... cái gì cũng không biết , xuất môn có khi còn lạc đường ấy chứ .”

Lão thái bà cười nói : “ Cách trung thu tháng tám còn một trăm ngày .Trước mắt ngươi đã không cần tiếp tục ở đây , ngươi tức khắc lên đường , xuống núi đi !”

“Có làm hay không vậy ?” Hoàng Thi hàm nhất thời choáng váng , “Ít nhất ngươi cũng phải cùng ta xuống núi , chờ đến ngày hẹn , ngươi cùng ta tiến đến Đoạn Hồn Linh chứ !”

Lão thái bà lắc đầu , lập tức nghiêm mặt nói : “Những gì ngươi học đủ để cho ngươi xếp vào hàng cao thủ thứ hai trong võ lâm trung nguyên , thứ duy nhất ngươi thiếu chính là kinh nghiệm giang hồ . Nếu ngươi chuyện gì cũng phải cùng vi sư , vi sư nhiều tuổi , còn có thể cùng ngươi đến lúc nào ?”

“ Nhưng mà ...” Hoàng Thi Hàm úp mở , không phản bác được .

Lão thái bà kính tự nói : “Thân là người trong võ lâm ,làm chuyện gì , hết thảy đều phải dựa vào chính mình . Không thể dựa vào người khác được , nhớ lấy !” Nói xong , bà từ trên đất xách lên một bọc nhỏ đưa cho Hoàng Thi Hàm .

Hoàng Thi hàm vừa mở ra , hồi ức tức khắc nảy lên trong lòng của nàng .

Trong bao quần áo chứa quần áo của nàng , kể có : một đôi giày đá bóng , quần bò , T-shirt , đồng hồ , nhẫn , một bộ đồ lót , cùng với một đoản kiếm nàng chưa từng thấy trước đây , còn có một bộ trang phục .

“ Nha đầu , ngươi kiếm kê lại đi , nhìn xem có rơi mất thứ gì hay không ?” Lão thái bà đứng trước mặt nàng , trên mặt không khỏi hiện lên một nét thương cảm khi ly biệt .

“Kiếm này không phải của ta” Hoàng Thi Hàm cầm lấy đoản kiếm , tỉ mỉ xem xét từng chi tiết .

“Đây là binh khí vi sư năm đó đeo bên mình , tên là ‘Phục Ma kiếm’ , ngay hôm nay vi sư truyền cho ngươi , hi vọng lần đi ra giang hồ này hết thảy đều thuận lợi. Phục Ma kiếm bề ngoài không thu hút nhưng khi Hoàng Thi Hàm cầm kiếm lên tay , từ từ rút kiếm khỏi vỏ bao thì ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Hoàng Thi hàm tuy rằng chưa từng thấy qua một danh kiếm nhưng tốt xấu gì cũng được xưng tụng là một người luyện kiếm , hơn nữa lại có danh sư chỉ đạo , bởi vậy nàng có thể dễ dàng cảm giác được sát khí lạnh lẽo Phục Ma kiếm truyền đến .

Năm đó Phục Ma kiếm vừa xuất , bọn đạo chính tà ma nghe thấy mất hồn mất vía , cũng bởi vậy sát khí của nó dần dần càng gia tăng . Người trong hắc đạo ngược lại xưng ta là ‘ Bạch phát ma nữ’ đây là sự việc bất ngờ .” Lão thái bà từ từ nói , bất tri bất giác nói ra truyện bụi trần nhiều năm trước.

Một thân võ công của vi sư chỉ dùng đối phó với những kẻ có tâm địa bất chính , chỉ cần là người bị vi sư chọn , tuyệt khó thoát khỏi cái chết . Vi sư thay trời hành đạo , tự cảm thấy không có lỗi với lương tâm của mình , càng không có lỗi với thiên hạ chúng sinh . Sau này nắm chắc niềm tin như vậy ...” Lão thái bà ghét ác như cừu , xuống tay vô tình , Hoàng Thi Hàm trước sự kiêu Giang Bắc mười tám trại , hiểu được nguyên tắc làm việc cùng thủ đoạn của bà .

Nhưng mà , lấy bạo chế bạo , lấy giết chỉ có giết , dù sao cũng không phải là phương thức mà một người văn minh có thể làm . Bởi vậy , Hoàng Thi Hàm rất nhanh nghĩ đến việc phong cách làm việc của nàng khi vào giang hồ sẽ khác với bà , chỉ là không nói ra miệng mà thôi .

“ Lần đi giang hồ này , có lẽ ngươi sẽ gặp phải một số người không rõ nguyên nhân đến trả thù , đến lúc đó ngươi cần cân nhắc để lo liệu , vi sư không muốn tham dự bất cứ chuyện gì .” Lão thái bà nói đến đây , trên mặt hốt nhiên thoáng hiện vẻ nghiêm túc , “tóm lại danh ‘ Kiếm Hậu’ sau này hoàn toàn cột lên người ngươi ,hi vọng ngươi đừng phá hủy danh hào của nó , tự thu xếp ổn thỏa !”

“Vâng !” Hoàng Thi Hàm cung kính đáp một tiếng .

Lão thái bà lại thâm sâu nhìn nàng một chút , lập tức chuyển đầu , không hề liếc mắt nhìn nàng một lần nào nữa . “Ngươi đi đi ! Đi!” Tuy bộ dạng của bà giả bộ trấn định , nhưng Hoàng Thi Hàm đã sợ từ trong vành mắt nhìn thấy một lớp sương mờ . “lão bà bà , ta ...” Hoàng Thi Hàm đau thương kêu một tiếng , nước mắt không ngăn được trượt xuống từ hốc mắt .

Người không phải cỏ cây , ai có thể vô tình . Hai năm qua thời gian nói dài cũng không dài , bảo ngắn cũng không ngắn , nhưng hai người đã sớm bồi dưỡng được một loại tình cảm không cần nói cũng biết , mà nay

lịn rịn lưu luyến , đương nhiên cũng là việc cực kỳ hiển nhiên .

“Lão bà bà , ta không nỡ bỏ người , ta ... ta không nỡ đi” Hoàng Thi Hàm khóc , bỗng nhiên bước một bước dài gục trước người của bà , khóc rống không thôi .

Lão thái bà dịu dàng vuốt ve lọn tóc của nàng , than nhẹ một tiếng : “Tiểu nha đầu , thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn , đây mới là nhân sinh .” “Tiểu nha đầu” Lão thái bà thấy nàng không nói lời nào cứ khóc mãi , đành phải nói tiếp “Đừng khóc nữa! Nói không chừng một ngày kia , vì sự không chịu ngồi yên muốn đi ra giang hồ một chút , đến lúc đó chúng ta sẽ có một ngày gặp lại nhau .”

“Thật vậy sao ?” Hoàng Thi Hàm ngẩng đầu , hai mắt đầm lệ rưng rưng nhìn bà , “Bà bà người không được gạt ta , nhất định phải tới tìm ta nhé !”

Lão thái bà nghĩ một chút “Được , vì sự đáp ứng người , ta nhất định sẽ gặp lại người.”

Hoàng Thi Hàm chậm rãi đứng dậy , đưa tay lau đi nước mắt trên mặt , “Lão bà bà , người phải bảo trọng , ta xuống núi.”

“Người cũng vậy” Lão thái bà miễn cưỡng cười “Giang hồ nham hiểm xảo trá , biết người biết mặt nhưng không biết tâm đôi phương , một ngày kia bản thân người tự có thể biết .”

Hoàng Thi hàm gật đầu , “ đa tạ bà bà dạy bảo , lần đi giang hồ này ta nhất định vạn sự cẩn thận , chờ tới mười năm tháng tám chấm dứt cuộc hẹn ở Đoạn Hồn Lĩnh , ta sẽ quay lại đây thăm bà bà .” Nàng khoác tay nải lên vai “ Cáo từ , lão bà bà” Liền theo đó thả người một cái , hướng nhanh về phía vách đá , chỉ trong nháy mắt , nàng đã biến mất không còn thấy bóng dáng .

Địa lý Trung Hoa đại lục Hoàng Thi Hàm không quá rõ nhưng nàng vẫn có thể biết đại khái một điều , ra khỏi Thái Hành Sơn đi thẳng về hướng Đông Nam , ước chừng bảy ngày là tới Khai Phong.

Khai Phong là một tỉnh của Hà Nam đồng thời cũng là một trong số những kinh đô nổi tiếng cũ , vốn là nơi thu hút nhiều người tới tham quan du lịch , có những danh thắng xưa cũ nổi tiếng như Thiết tháp , Long đình cùng Đại Tướng Quốc Tự nổi tiếng nhất .

Nàng chạy một mạch không dừng lại , thẳng đến khi vào thành Khai Phong thì mới phát hiện ngựa xe như nước ở trên đường , người đi đường nối liền không dứt , hiện ra một cảnh tượng dị thường náo nhiệt .

Bảy ngày lộ trình này , Hoàng Thi Hàm nhờ lương khô và nước uống Lão thái bà chuẩn bị trước nên không cảm thấy đói khát . Nhưng nhìn bữa lẩu , trà quán hai bên đường trước mắt , nhìn nhìn , đi tới đi lui , nàng bỗng nhiên cảm thấy một hồi ừng ực ừng ực mơ hồ từ trong bụng truyền ra .

Dù sao cách ngày hẹn vẫn còn sớm ... Quán người ! Mình tìm một chỗ ăn rồi tính sau ... Trước ý định , Hoàng Thi Hàm nhìn lướt chung quanh , ánh mắt rất nhanh dừng ở bảng hiệu Khai Phong đại tửu lâu không xa .

Hoàng Thi Hàm sờ sờ túi trong người , trong túi có một bao bạc vụn , hai thỏi bạc năm lượng , cùng với một lá vàng . Sau khi xác định không rơi mất , nàng mới bước nhanh vào tửu lâu.

“Vị cô nương này mau vào bên trong” Mã hán tử mặc đồ như tiểu nhị cười dài chào đón , lập tức dẫn Hoàng Thi Hàm đến chỗ ngồi .

Khai Phong đại tửu lâu là tòa lâu có kiến trúc hai tầng , lầu một tất cả đều là bàn lớn nhỏ còn lại lầu hai là kiểu ghế lô , nhưng không có cửa , không gian mở hoàn toàn .

“Chỗ ngồi này được không ?” Tiểu nhị dùng ngón tay chỉ vào một bàn nhỏ.

Hoàng Thi Hàm lắc đầu , “Có chỗ nào thanh tịnh một chút không?” Tiểu nhị hơi chần chờ một chút , cuối cùng vẫn mang theo khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp , “Có , mời cô nương đi theo tôi” Lập tức dẫn nàng đi lên lầu hai.

Bởi vì Hoàng Thi Hàm lẻ loi một mình , một bàn bốn người ngồi đã là không tệ rồi , huống chi trong tửu lâu này đã có bảy bàn đầy . Nhưng mà tiểu nhị thấy nàng khí thế bất phàm , hơn nữa những cô nương đi lưu lạc giang hồ thường có thói quen khen thưởng , hẳn nghĩ thầm đợi nàng sau khi ăn uống no đủ tất sẽ kiếm được tiền bo , bởi vậy mới dẫn nàng lên lầu hai ngồi ở hàng ghế lô.

“Cô nương , gian ghế này được không ?” Trên mặt tiểu nhị đầy nét tươi cười.

“Tốt lắm , cảm ơn người.” Hoàng Thi Hàm gật gật đầu.

Tiểu nhị vẫn cười hỏi: “Cô nương muốn dùng gì ?”

Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút “Đồ ăn dùng quá nhiều , lấy một vài món đặc biệt ở điểm các người là được .”

“Rượu chứ? Cô nương uống rượu gì?”

“Không cần rượu , cho ta một bình trà .”

“Vâng , cô nương . Tiểu nhân lập tức đi thu xếp” Tiểu nhị cung kính đáp một tiếng , lập tức chạy xuống dưới lầu mang lên một ấm trà sau đó đi tiếp các khách nhân khác .

Hoàng Thi Hàm rót đầy một ly trà , nhấp nhẹ một ngụm , đôi mắt đồng thời nhìn chung quanh , tràn đầy lòng hiếu kỳ .

Suốt hai năm , nàng cùng Lão thái bà sinh hoạt trên Thái Hành Sơn , cũng chưa từng đến chỗ đông người , bây giờ nhìn , chợt phát hiện mình giống như diễn viên mặc đồ cổ kịch , cái loại cảm giác này thật sự là cực kỳ quý dị .

Kỳ thật , người khiến người khác cảm thấy tò mò không phải ai khác mà chính là Hoàng Thi Hàm .

Từ lúc nàng đi vào Khai Phong đại tửu lâu , nàng liền trở thành tâm điểm để ý của nhìn người , nhưng mà chính nàng chưa phát giác ra mà thôi .

Tuy rằng Lão thái bà cố gắng giả dạng nàng không khác những nữ hiệp hành tẩu nhưng khí thế trên mặt nàng hay là cả bộ dạng thì đều không giống vậy.

Trên đầu nàng không búi tóc , một đầu tóc dài như thác nước xõa ở trước ngực , hơn nữa đôi mắt to tròn quan sát nhìn xung quanh , trên mặt thể hiện rõ sự tò mò.

Biểu tình trên mặt nàng , tóc , cùng khí chất độc đáo khó có thể bỏ qua , liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người ; nhất là người trẻ tuổi mặc đồ xanh ngồi ở bàn nhỏ dưới lầu .

Người trẻ tuổi này tuổi chừng hai mươi lăm , hai mươi sáu , dáng người cao gầy , mi thanh mục tú , ngũ quan coi là đoan chính nhưng ánh mắt nhìn lên Hoàng Thi hàm vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy biểu tình suy tính .

Hoàng Thi Hàm lúc này thị lực kinh người , tuy rằng kinh nghiệm duyệt người không phải nhiều nhưng mà nàng lại rất dễ dàng phát giác trên cái cằm của người trẻ tuổi kia có một nốt ruồi , hơn nữa ánh mắt còn mập mờ , vẻ mặt bồn chồn , vừa nhìn đã biết là một nam nhân hư hỏng .

Có phải nam nhân hư hỏng trên đời này đều dễ dàng hấp dẫn ánh mắt nữ nhân hay không ? Hoàng Thi Hàm cũng không rõ . Nàng chỉ biết lúc này đang ngồi trong tửu lâu là đủ , mà người trẻ tuổi kia lẻ loi một mình , cùng với những bàn tiệc năm tiệc ba lớn tiếng có vẻ là không giống .

Nhìn nhìn , trong bất tri bất giác tiểu nhị đã đặt toàn bộ món lên mặt bàn , không coi là nhiều , chỉ có bốn món một canh , cũng đủ một mình Hoàng Thi Hàm hưởng dụng.

Ngay sau đó , Hoàng Thi Hàm thu hồi ánh mắt , lập tức cầm đũa lên , mặc kệ ánh mắt người khác , một hồi sới nuốt hỏ vồ.

Có lẽ là vì lâu lắm rồi không có một bữa ăn ngon đúng nghĩa , bởi vậy Hoàng Thi Hàm ăn rất vội , tưởng ăn cũng không thể nào văn nhã được , so với người trẻ tuổi kia thì khác nhau một trời một vực

Người trẻ tuổi kia tuy rằng nhìn như có điểm tà khí nhưng bộ giảng mơ hồ lại biểu hiện rất có giáo dưỡng , tưởng ăn không chỉ từ tốn mà trong khi ăn thì thoảng còn cầm lấy khăn lau miệng , như là có chút thích sạch sẽ

Sau một hồi , bốn món ăn cùng một món canh trên bàn đã bị Hoàng Thi Hàm ăn sạch sẽ .

“Tiểu nhị ca” Hoàng Thi Hàm vẫy tay với tiểu nhị đứng cách đó không xa , “Nơi này có phòng nào có thể cho ta ngủ?” Tiểu nhị không ngờ nàng sẽ hỏi một câu như thế , không khỏi rơi vào sửng sốt , nhưng vẫn là rất nhanh cười lắc đầu “Chúng tôi ở đây chỉ phục vụ cơm , cô nương muốn dừng chân , phải đi tìm một gian khách điểm”

“Ác , cám ơn người, ta đã biết” Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút “Tiểu nhị ca , có khách điểm nào tốt một chút không , người giới thiệu ột gian được không ?”

Tiểu nhị không phải nghĩ ngợi gì liền cười nói “Cô nương , Nam thành nhỏ bé này có một ‘Long Môn khách điểm’ danh tiếng tốt lắm , là khách điểm tốt nhất trong thành Khai Phong .” Trong khi nói chuyện , tiểu nhị đã dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn , lại giúp nàng châm một ly trà , sau khi thấy nàng không mở miệng hỏi lúc này mới xoay người rời đi tiếp đón khách nhân khác.

Hoàng Thi Hàm nhấp một ngụm trà , chậm rãi di chuyển tầm mắt xuống dưới lầu , không dự đoán được ánh mắt người trẻ tuổi kia may mắn thế nào cũng chuyển tới trên mặt Hoàng Thi Hàm , hai người bốn mắt chạm nhau , tâm Hoàng Thi Hàm không khỏi nhảy dựng thình thịch . Đôi mắt thật trong suốt ... Đôi tròng mắt người trẻ tuổi kia quả nhiên thập phần trong sáng , tràn ngập vẻ thông minh rạng rỡ , ngay sau đó hần tròng mắt nhìn nàng , đồng thời trên mặt nở nụ cười .

Nét cười của hần cùng biểu tình trên mặt hần giống nhau , buống bình lại có tia tà ác , khi người khác nhìn có một cảm giác quỷ dị không nói lên lời .

Hoàng Thi Hàm chưa từng bị nam nhân nhìn như vậy , hướng hồ thần sắc đối phương lại cực kì ám muội , làm cho người ta nhìn mà da gà rơi đầy dất , không muốn nhìn lâu .

Nàng từ từ cầm lấy chén trà , chuyển tầm mắt sang chỗ khác , chuẩn bị sau khi uống xong chén trà sẽ rời khỏi lầu này , đi Long Môn khách điểm tìm chỗ ngủ trọ .

Vừa cầm lấy chén trà đột ngột người trẻ tuổi kia còn nhanh hơn nàng kêu một tiếng : “Tiểu nhị , tính tiền!” “Vâng ,công tử” Tiểu nhị vội vàng chạy đến.

Bốn món một canh , thêm năm cân bạch càn ...” Tiểu nhị cười dài duỗi tay ra , “Công tử , tổng cộng là hai lượng tám”

Người trẻ tuổi gật đầu , cầm lấy chén rượu , một ngụm uống cạn . “Tiểu nhị , phiền người đi mời chưởng quầy xuống .”

Tiểu nhị liếc mắt nhìn hần một cái “Công tử ,xin chờ một lát, tiểu nhân lập tức đi” Lập tức xoay người , bước nhảy về hướng quầy lớn cách đó không xa.

Tuy rằng Hoàng Thi Hàm đã chuyển tầm mắt đi nhưng dư quang khóe mắt vẫn nhìn thấy nhất cử nhất động người trẻ tuổi kia , thậm chí còn có thể nghe rất rõ ràng mỗi một câu hần nói .

Lấy công lực hiện giờ mà nói , bất luận giữa tình huống ồn ào thế nào , mỗi một khách nhân trong tòa lầu này đàm luận cái gì , nàng đều không bỏ sót .

Từ khóe mắt biết được , người trẻ tuổi kia vẫn còn nhếch mép cười tà về phía nàng , Hoàng Thi Hàm thật sự không rõ , thanh niên tà ác này rốt cuộc đang cười cái gì ?

Hoàng Thi Hàm đặt chén trà xuống , vốn định gọi tiểu nhị đến tính tiền nhưng nhất thời không lên tiếng , lại không biết bất giác lại đem tầm mắt chuyển đến dưới lầu .

Hần đang nhìn cái gì ? Hần đang cười cái gì ? Rốt cuộc hần muốn làm gì ? Kỳ thật Hoàng Thi Hàm cũng không phải rất muốn biết .

Điều duy nhất nàng cảm thấy hứng thú chính là thanh niên này bề ngoài có chút tà ác nhưng đôi tròng mắt lại phóng ra một tia nhìn không sao nói được hấp dẫn người khác , làm cho người ta sau khi liếc thấy sẽ luyến tiếc phải quay đầu lại.

Hoàng Thi Hàm mặt không chút thay đổi ngó nhìn lên đại sảnh , bộ dạng ra vẻ tùy hứng nhưng trên thực tế lại thâm trầm nội lực chăm chú nghe người trẻ tuổi kia rốt cuộc muốn tìm chưởng quầy nói cái gì ?

Nàng sẽ nghe được cái gì đây ?

4. Chương 4

“Vị công tử này , là người tìm lão ...”

“Xin chào , là ta muốn hỏi người , quý tiệm có thiếu người làm hay là có cần người khác ngoài hần hay không ?”

“Không có a ! Công tử hỏi cái này là có ý gì ...”

“Kỳ thật cũng không có ý gì ! Ta chỉ muốn tự đề cử mình một lần .”

“Ha ha , công tử thật sự là thích nói giỡn ! Bồn tiệm không thiếu người làm huống một người giống như công tử bồn tiệm cũng mời không nổi .”

“Ta không có nói đùa , ta nói thật a ! Người có thể không biết. Hiện nay ta hai mươi lăm tuổi , thật không biết là xảy ra chuyện gì , ta tuổi trẻ lực tráng , không thể ăn mà lười làm , còn thật sự chịu khó học tập , nhưng mà , nhưng mà không ai chịu cho ta một cơ hội , ta khổ vì không có lấy một cơ hội phát triển lý tưởng khát vọng ...”

Vẻ mặt trưởng quây vốn đang tươi cười , nhưng nghe đến chỗ này , hần thật sự không thể tiếp tục giả vờ được nữa , nếu không không biết đối phương còn nói đến khi nào .

“Công tử .” Chủ quây đúng lúc nói chen vào , cắt đứt lời nói chưa hết của người trẻ tuổi kia . “Người gọi lão đến còn nói một lời dài như vậy , rốt cuộc là muốn chứng tỏ điều gì ?”

Trên mặt người trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười khổ chưa từng thấy trước giờ , “chưởng quây ,thực không dám giấu diếm , lúc này người không cần ta cũng không được . Bởi vì ta ... trên người của ta nửa xu cũng không có , hai bát rượu và tiền thức ăn kia , ta không có cách nào trả a !”

“Cái gì ? Người ...” Mặt trưởng quây tái mét , đỉnh đầu giống như bốc hơi nước.

Người trẻ tuổi nở nụ cười trên mặt , biểu tình ra vẻ đứng đắn “Ta có thể phụ trách rửa chén ,quét rác , nếu không phụ vật cũng được ...” Hoàng Thi hàm bị biểu tình tức điên của chưởng quây cho cho buồn cười , nàng vội đưa tay lên che miệng , ở trong lòng thầm cười trộm .

“Người ... Người thật sự là tức chết ta ...” Sắc mặt trưởng quây xanh mét , không kìm chế được quát to một tiếng , “ Tới đây ! Đánh cho ta” Hần dùng một ngón tay chỉ người trẻ tuổi kia .

Người trẻ tuổi nghe thấy trưởng quây nói dứt khoát ngượng ngạo nằm xuống đất . “Đánh một trận để rượu trưởng cũng được , dù sao chuyện như vậy ta gặp cũng nhiều rồi , cũng không kém hơn lần này .” Khi này chỉ thấy bảy tên tiểu nhị như châu chấu vọt tới , mỗi người mặt mày khác ghét , bộ dạng như muốn đánh chết người .

Chiều theo biểu hiện của bọn họ thì cũng đủ biết được ngày thường nghiêm chỉnh huấn luyện mấy người ăn trắng khăng định là không ít .

Đám tiểu nhị cầm côn xoay , đang lúc nhấc tay chuẩn bị đánh xuống thì cửa chính từ lâu bỗng nhiên vang lên tiếng hét to của một hán tử : “Mộ Dung công tử đến đây ! Mộ Dung công tử đến đây !” Mộ Dung công tử này không biết người như thế nào , chỉ thấy tiểu nhị vội vàng buông côn trên tay , mang theo nụ cười chân thành , chạy tới bên cửa lớn , lập tức cung kính đón khách .

“Lăng huy thật sự là chê cười ...” Mộ Dung công tử người theo tiếng xuất hiện . Ánh mắt nhiều người không hẹn mà đồng thời cùng sáng lên , tự động nhìn về hướng người nọ.

Trời ạ ! Bộ dạng của hần thật đẹp trai! Hoàng Thi Hàm tâm tình thích nhảy dựng.

Cùng đi vào trong từ lâu có bốn người . Một người đi đằng trước là con trai duy nhất Cô Tô Mộ Dung thế gia Mộ Dung Tuấn ; tiếp theo là hai thị vệ trẻ tuổi đi cạnh , người giang hồ xưng là tả hữu đặc sứ.

Cuối cùng đi vào cửa chính là một lão nhân tuổi quá năm mươi , trên lưng vác một rương gỗ , hần chính là Trưởng phòng Mộ Dung thế gia Lưu Anh Thái.

Mộ Dung , Tư Mã , Nam Cung là tam đại thế gia của võ lâm Trung Nguyên , được người giang hồ ngưỡng mộ cùng kính nể . Bởi vậy , khi Mộ Dung Tuấn đi vào tửu lâu thì tiểu nhị sẽ dùng loại phô trương này mà cung nghênh , hoàn toàn không phải việc gì bất ngờ . Huống chi Mộ Dung Tuấn ngày thường đều tạo cầu trải đường rất tốt , muốn nhiều người nghe thấy .

Mộ Dung Tuấn tuổi chừng hai mươi hai , dáng người gầy yếu , khí thái anh hùng bức người , ngũ quan trên dưới không hề có chút tì vết , tuyệt đối đáng được xưng tụng là một nhân vật soái bạo.

Ban đầu người trẻ tuổi nằm trên đất chuẩn bị bị đánh vừa thấy Mộ Dung Tuấn đi vào tửu lâu không khỏi lẩm bẩm một tiếng , “thiệt là! Thế nào thật quá mất mặt!” Sau đó hần chậm rãi đứng lên , vẻ mặt xấu hổ nhìn lên Mộ Dung Tuấn .

“Chưởng quầy người ngàn vạn lần chớ nên làm ẩu ...” Trên khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Tuấn mang theo nét cười thành khẩn , nhưng ngữ khí nói chuyện lại nghiêm túc không ngờ “Phóng nhân khắp võ lâm , phạm là người trong giang hồ có người nào không biết A Lãng huynh dạo chơi nhân gian , cá tính tiêu sái , ngôn ngữ khô hời .”

“Ta ... Ta thật sự là không có bạc !” A Lãng lộ ra vẻ mặt khổ sở . “ Mộ Dung lão đệ , người không rõ , đêm qua ta ở ‘sòng bài’ thua sạch toàn bộ gia sản , trên người ta lúc này nửa cắc cũng không có , bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này.”

“Không thành vấn đề , bữa cơm này để cho tiểu đệ làm chủ thế nào ? Không biết A Lãng huynh có thưởng tiểu đệ một nạt ?” Mộ Dung Tuấn ảm đạm cười nhưng tuyệt đối thành khẩn .

“Cái này thì ...” A Lãng đáp ứng , đột nhiên ngẩng đầu , lén liếc mắt nhìn Hoàng Thi Hàm một cái , đồng thời chậm rãi đi lên cầu thang .

Lên lầu hai , hần khiến người khác không ngờ tiêu sái bước tới trước mặt Hoàng Thi Hàm , thật cẩn thận nói : “Cô nương , chúng ta thương lượng chút được không?” Hoàng Thi hàm ngẩng đầu quét mắt nhìn hần một cái , không biết trong bụng hần có chủ ý bần thủ gì , lại e sợ hần làm loạn trên chốc , cho nên không mở miệng nói chuyện .

“Ta...” Biểu tình A Lang càng nhìn càng chua xót , “Ta thật sự không muốn thiếu nhân tình của hần , người ... Người có thể trả giúp ta bữa ăn này được hay không , ta nhất định sẽ mau chóng trả lại người” Nói gì vậy ! Hoàng Thi Hàm âm thầm tức giận trong bụng

Hần không biết mình , dựa vào cái gì mà đưa ra cái yêu cầu này? Nếu mỗi người ăn cơm đều muốn kêu nài trả tiền , như vậy thiên lý ở đâu ?

“Bệnh thần kinh!” Hoàng Thi Hàm trừng mắt liếc hần một cái

“Bệnh thần kinh ? Đây là ý gì ?” A Lãng thì thào tự hỏi : “Cô nương , đồng ý hay không cũng chỉ là một câu mà thôi.” Hoàng Thi Hàm không liếc mắt nhìn hần một cái , “Tiểu nhị Phiên người lại đây tính tiền” A Lãng không ngờ nàng lại phản ứng vậy không khỏi hơi bị sửng sốt , nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần , một mình ủ rũ đi xuống lầu . “Thiệt là ! Bây giờ giang hồ đồng đạo sao một chút lòng từ bi cũng không có , lại tàn nhẫn muốn xem ta nằm trên đất bị đánh...” A Lãng trề môi lẩm nhẩm một tràng dài , cuối cùng mới hướng về phía Mộ Dung Tuấn nhếch mép cười ngây ngô . “Nói nửa ngày cũng là Mộ Dung công tử tốt ... Tiểu nhị , nhanh giúp ta đưa hai món nhắm rượu , ngoài ta mang mười cân Hoa điều Mộ Dung công tử mời khác .”

“Hừ ! Thật là một tên vô lại không biết xấu hổ!” Hoàng Thi Hàm trong lòng nghĩ như vậy lập tức trả tiền , rời khỏi Khai Phong đại tửu lâu.

Ước chừng khoảng hai khắc sau , Hoàng Thi Hàm đã đi tới Long Môn khách điểm , muốn thuê một gian phòng lớn , dự định tìm nơi ngủ trọ đêm nay.

Suốt bảy ngày trước đây , Hoàng Thi Hàm tuy rằng chạy không ít đường , người cũng không biết thế nào là mệt mỏi nhưng nàng lại không muốn buông tha cơ hội được đi thăm đại Tướng Quốc Tự . Huống chi ngày mười năm tháng hăm còn lâu mới tới , nàng rất tìm mình nhất định đến kịp hẹn.

Hoàng Thi Hàm đã lâu chưa được thấy qua chăm đệm giường chiếu sạch sẽ , lúc này đã sớm khăn cấp vút bao quần áo trên vai xuống , giống như bay nhảy bỏ về phía giường , đồng thời trên mặt hiện lên nụ cười khờ dại lâu chưa thấy.

Nàng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường , nhớ tới cảnh ngộ của bản thân không khỏi dở khóc dở cười . Nàng không những mặc danh kỳ duyên đi tới Minh triều , thậm chí còn trở thành một người võ công cao cường trở thành truyền nhân Kiếm Hậu , nàng còn có thể phát sinh kỳ ngộ nào nữa hay không ? Chính nàng cũng không rõ .

Nghĩ đi nghĩ lại , nàng bỗng nhiên nghĩ đến Mộ Dung công tử làm trái tim nàng đập rộn lên kia.

Tuy rằng Hoàng Thi Hàm không rõ bối cảnh gia thế của Mộ Dung công tử nhưng không thể phụ nhận là đã bị khí độ độc đáo cùng khuôn mặt tuấn tú không chút tì vết kia làm cho thu hút .

Trên cơ bản , nam nữ cũng là một loại động vật , hai bên đều có thể trong vô thức hấp dẫn ánh mắt người khác hoặc là bị đối phương hấp dẫn . Đây là một loại phản ứng rất vi diệu giữa giống đực và giống cái , chỉ cần là loài người , có rất ít người có thể thoát khỏi cái định luật này.

Đột nhiên , một hồi tiếng đập cửa vang kéo Hoàng Thi hàm đang trong tưởng tượng về thế giới thực .

“Người nào ?” Hoàng Thi hàm xuống giường , đi đến mở cửa phòng , người tới thì ra là tiểu nhị . “Có chuyện gì không ?” Tiểu nhị cười nói : “Cô nương , nước tắm đã chuẩn bị ổn thỏa.” “Được , cảm ơn người .” Hoàng Thi Hàm ngẩng lên thấy không đúng , tiếp đó lại hỏi : “Gian tắm rửa ở đâu?” Tiểu nhị xoay người lấy tay chỉ nơi cuối cùng : “Ở chỗ đó” “Ừ , tôi đã biết” Hoàng Thi Hàm gật đầu , “Không có chuyện của người nữa , người đi làm việc của người đi!” “Tiểu nhân cáo lui” Dứt lời , tiểu nhị chuyển động lập tức lui xuống.

Chờ tiểu nhị đi rồi , Hoàng Thi Hàm quay lại phòng , lấy túi ngân lượng trong túi ra , giấu dưới gối ; sau đó mở tay nải , lấy ra quần áo để thay , thông thả bước khỏi phòng nghỉ đi đến nơi cuối hành lang .

Sau khi đẩy cánh cửa , lọt vào trong tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một thùng gỗ cao nửa người đặt ở trong góc so với tưởng tượng của nàng không khác mấy .

Gian phòng tắm này lớn chừng ba bình , ngoại trừ một cái thùng gỗ , một gáo gỗ và một miếng giống như nhựa cây gì đó ra , mặt khác thì không còn vật gì .

Hoàng Thi hàm đặt quần áo ở một góc , cầm lấy đồng nhựa cây gì đó lên hít hà , một mùi thơm ngát lập tức xông vào mũi.

Kiểm cả buổi , thì ra vật này là xà phòng . Hoàng Thi Hàm âm thầm cảm thấy buồn cười , đồng thời tự đáy lòng bội phục sự thông minh của người xưa.

Nàng chậm rãi cởi xiêm y , cầm lấy gáo gỗ xối thân thể , sau đó cầm lấy cục xà phòng chà lau thân thể nhưng không thấy bọt gì.

Chờ đến khi thân thể của nàng hoàn toàn được tẩy sạch thì nàng mới đi vào trong thùng gỗ . Trong chốc lát , thân thể của nàng đã hoàn toàn chìm vào trong nước , chỉ lộ ra một khoảnh đầu.

Nàng ngậm hít một hơi , đem chân khí trong cơ thể ngưng tụ bên trong đan điền sau đó dùng lực thúc bên trong , chỉ một thoáng tứ chi gân cốt tuyền đến một loại khoan khoái trước giờ chưa có.

Sau khi hành công xong mười hai vòng , nàng chậm rãi phân tán nội lực đi sau đó mới đứng lên , như đoá sen thanh tú nở trên mặt nước bước ra từ thùng gỗ.

Khoảng hai khắc sau , nàng đã thay xong quần áo , với thân thể sạch sẽ cầm quần áo cũ phơi ở xào trúc phía sau viện xong , khi này mới quay về phòng.

Lúc này thân nàng mặc trang phục màu thủy lam , mái tóc như thác nước vẫn để xỏa trước ngực , trên gương mặt hiện lên hai chấm đỏ ửng , nụ cười ngọt ngào động lòng người.

Tính lại , nàng đã lâu rồi chưa hảo hảo ăn bữa cơm , thoải mái khoan khoái tắm rửa một lần , yên ổn nằm ngủ trên một cái giường , nụ cười trên mặt khi này về đêm càng đậm.

Nhưng , trong lúc nàng đẩy cửa phòng ra , bước vào trong thì nụ cười trên mặt nàng bỗng cứng ngắc ; nàng đã hoàn toàn không cười nổi.

Trong phòng được bao phủ lên một mùi rượu thoang thoảng , không cần phải nghĩ nhiều , vừa rồi nhất định có người thừa lúc nàng đang tắm lén lút xâm nhập vào phòng , nếu vậy ...

Hoàng Thi Hàm không dám nghĩ nhiều thêm nữa , thân mình lướt một cái đi đến bên giường , cầm gối đầu lên . Quả nhiên không sai! Bọc kim ngân dưới gối đã không cánh mà bay , nhưng lại có một tờ giấy , chữ viết như rồng bay phượng múa.

Gửi cô nương đại tự đại bi

Bởi vì tình hình kinh tế tại hạ không tiện , cố xin tạm mượn bạc cô nương dùng một chút , ngày sau ổn thỏa xin trả gấp bội . Đại ân đại đức , cảm kích vô cùng.

Tri danh* không thể nói (nổi tiếng)

Không ! Không thể nào ! Hoàng Thi Hàm hoảng , cả người như rớt vào trong sương mù , hoàn toàn tìm không thấy bờ.

Mặc dù vừa rồi nàng đang tắm . nhưng nàng tai thính mắt tinh sao lại có thể không phát hiện ra bọn đạo chính xâm nhập trong vòng hai mươi trượng , hay là võ công của người đẩy cao cường , còn xa hơn cả nàng ? Hay là ...

Hoàng Thi Hàm không muốn lãng phí trí tuệ của mình , bởi vì mất đi lộ phí chẳng khác gì mất hết thấy . Không có bạc , sau này nửa bước khó đi , cuối cùng kêu nàng lưu lạc đầu đường , còn nói cái gì mà hành hiệp trượng nghĩa, trừ cường tế nhược đây ? *(trừ mạnh giúp yếu)

Điều quan trọng nhất bây giờ chính là phải tìm ra tặc tử kia , đoạt bạc bị trộm về , hảo hảo giáo huấn hấn một phen . Nhưng mà cái tên Tri danh không thể nói là ai đây?

Tri danh không thể nói ? Tri danh không thể nói ... Hoàng Thi hàm trầm tư , rất nhanh nàng nghĩ đến một tên cận bã có khả năng nhất.

Biểu tình mơ hồ trên mặt hấn thoáng chốc thay đổi thành một nét cười lạnh thoáng hiện , tám phần chính là hấn ! nàng vừa lẩm bẫm tự nói vừa cầm tay nải để dưới chân giường .

Cung may tay nải vẫn chưa mất . Kể cấp hiển nhiên là người trong nghề , rõ ràng phân biệt được trong bao quần áo không đặt ngân lượng , nhưng cũng bởi vì vật mà Phục Ma Kiếm Lão thái bà truyền cho nàng mới không bị đối phương trộm đi , nếu không hậu quả khẳng định khó lường .

Thật sự là tức chết ta ! Hoàng Thi Hàm tức giận đến mức sắc mặt thay đổi mấy lần , lập tức mở cửa sổ , thân hình lướt một cái như luồng khói hẹ bay khỏi phòng , trong chớp mắt liền biến mất trong bóng tối.

Trong Đại thông đồ phường tiếng người sôi nổi , vạn đầu cúi vào , rất náo nhiệt .

Bình tĩnh nhìn lại mọi chuyện , chỉ thấy bên phải trong đồ phường , có một mười hai người ngồi một bàn tròn lớn , bên cạnh có một đám người vây quanh , nhưng thật sự ngồi ở trên bản đồ lại chỉ có một người – A Lãng.

Bàn tròn mười hai người này là Đại thông đồ phường chuẩn bị dùng để ra tay với những khách nhân hào phóng xa xỉ , nếu đổ vào không đủ mười tám lượng thì không thể ngồi xuống , chỉ có thể đứng một bên quan sát.

“Tây Bát Nhạc huynh , người sao vậy?” A Lãng nhìn chăm chăm vào một lão già ở mặt bàn bên kia , thần thái hào hứng , vẻ mặt tiểu nhân đắc ý .

Bộ dạng của hấn hiện tại , cùng với lúc ở Khai Phong đại tửu lâu không bạc trả tiền thì cách biệt một trời một vực , đã thấy trước mặt hấn chất một đồng ngân phiếu cao gả lên cùng một núi nhỏ bạc trắng , nhìn tình huống thì đêm nay thủ khí của hấn không tệ , khẳng định là thắng không ít.

Lão già sắc mặt trắng bệch , hai tay cầm áp bảo * (một loại đồ dùng để đánh bạc thời xưa) toàn thân giống như phát bệnh sốt rét run rẩy không ngừng . “A ... Lãng công tử , lão ...”

A Lãng nở nụ cười , ra vẻ khó hiểu nói : “Tốt xấu gì người cũng phải buông áp bảo ra , ra mới đổ vào được , nếu không ván này sao có thể tiếp tục nữa?”

“ A Lãng công tử , người hôm nay đã thắng được không ít ...” Lão già bày ra bộ mặt đáng như khổ qua , “thật sự đã thắng được không ít , chỉ bằng dừng tay từ đây”

“Hắc hắc , người nói nghe thật hay đó!” A Lãng bày ra vẻ mặt chán ghét “Sao người không suy nghĩ trường hợp như hôm qua , người thắng hết tài sản của ta , hại ta hôm nay cả tiền ăn cũng không có , còn thiếu Mộ Dung Tuấn một nợ nhân tình.” Sắc mặt lão già càng thấy chua xót hơn “ A Lãng công tử , hão cũng chỉ là người ăn cháo cầm hơi để sống qua ngày .” A Lãng cắt đứt lời của hắn “Tốt lắm ! người đi tìm chưởng quầy của người ra , ta cùng hắn đối đồ , nếu hắn thua , việc không nói có thể nói chứ!”

Lão già còn không kịp trả lời , bức rèm phía sau cửa leng keng vang lên , một gã trung niên mập lùn . “ Lãng lão đệ quả nhiên không đơn giản , chỉ mới qua một ngày đã hạ cố đến tệt điểm gỡ vốn”

A lãng ngoài cười nhưng trong không cười nói : “từ chỗ nào mất thì từ chỗ đấy lấy trở về , mọi người không phải đều nói như vậy sao ?”

“Hảo! Thật hay!” Gã trung niên ục ịch ha ha cười . “Sảng khoái ! Sảng khoái ! Như vậy Lãng huynh chuẩn bị đánh cuộc thế nào đây ?”

“Thì một phen thắng thua , ta hạ toàn bộ!” A lãng ngay cả một chút lo lắng cũng không có , đem ngân phiếu trên mặt bàn đẩy về phía trước như thể toàn bộ đồ trên bàn chỉ là đá , giấy vụn.

Bấp thịch trên mặt trung niên ục ịch co giật một hai cái sau đó gật đầu nói : ‘Được , tệt điểm xin nhận của Lãng huynh ! Dứt lời , hai tay của hắn nâng áp bảo lên , nhoáng một cái , rung động hai cái , ước chừng mười bảy , mười tám . lúc này mới hạ áp bảo xuống bàn.

Phàm là người đi lại trên giang hồ , có người nào không biết người trung niên ục ịch này kỳ thật chính là Đồ vương Dư Bàn Tử thanh danh lan xa . Nghe nói hắn đồ gần ba mươi năm , chưa bao giờ thất thủ . Bởi vậy , lúc này hắn tự mình áp trận , nhiều người lập tức xông tới ; người chơi bạc không ngờ có thể tận mắt nhìn thấy kỹ thuật cao siêu của Dư Bàn Tử , việc này chẳng lẽ không phải là cơ duyên khó mua được hay sao .

Về mặt A Lãng vẫn thản nhiên ngồi nguyên cô , nụ cười tà trên mặt thoảng thoảng dù ai cũng không thể nào đoán biết . “Ta mua đại.”

“Đại?” Dư Bàn Tử thần sắc không thay đổi , “Lãng huynh khẳng định mua đại , không đổi ý ?” A Lãng lắc đầu , “ta làm việc luôn rõ ràng , hơn nữa tuyệt đối không hối hận .”

“Được !” Dư Bàn Tử quát to một tiếng , tay phải từ từ vươn tới chỗ cái bát , nhẹ nhàng xốc một cái , mở bát.

Ba khối xúc xắc ba lục yên ổn nằm ở đáy chén , mười tám điểm , đại; Dư Bàn Tử thần sắc đột nhiên đại biến , phút chốc xanh mét.

“Không ! Không có khả năng ...” hai mắt Dư Bàn Tử lồi hẳn ra , trừng mắt nhìn ba khối xúc xắc , như thể không tin được chuyện này.

Vừa rồi hắn trảo bát đã dùng nội lực vừa thổi vừa thu , làm cho xúc xắc trong bát cùng quay một mặt , trở thành ba nhất , thế nhưng một lát sao lại biến thành kết quả thế này , hắn nghĩ hoài không ra.

Nhìn tầm vóc như Dư Bàn Tử cũng có thể hiểu rõ nội công của hắn đã đạt tới cảnh giới nào ... chẳng lẽ thanh niên tên A Lãng trước mắt giấu nghề , giả trừ ăn cợn?

Vừa rồi khi hắn đang đưa tay bắt bát xuống đồng thời A Lãng cũng đẩy ngân lượng trên bàn , chẳng lẽ chính là trong khoảng khắc đó hắn động tay chân?

Dư Bàn Tử đang lúc hết sức trầm tư , A Lãng đã hắc hắc cười mĩa , “Thật là xin lỗi , đa tạ...” Thần sắc hắn vẫn không đổi ngôi một chỗ . “Không biết nhà cái quý tiệm còn muốn tiếp hay không , buổi tối hôm nay ta còn chưa đồ đã ghiền đâu!” Tuy rằng hắn cười hi hi nói ra lời này nhưng trên thực tế lại chan chứa

cực điểm . Ngay cả người chỉ huy Đại thông đồ phường Bàn Tử cũng thua , trên đời này còn có người nào có thể qua được hắn ?

Nhưng mà , một chuyện khiến người khác không thể tin đột nhiên phát sinh , bởi vì phía sau hắn truyền đến một tiếng quát của nữ tử “ Ta tới đồ cùng ngươi !” A Lãng quay đầu , vừa nhìn . “Ngươi ...” Thần sắc hắn không chỉ đại biến , thậm chí cả tiếng nói cũng run rẩy.

Đứng ở sau hắn chính là Hoàng Thi Hàm . Từ đồng ngân lượng trước mặt hắn , nàng dễ dàng phát hiện miếng vàng lá óng ánh . Vàng lá không mọc cánh được cho nên không có khả năng tự bay để Đại thông đồ phường ; đáp án chân chính lúc này đã được công bố.

Hoàng Thi Hàm không đợi hắn nói xong , tay phải đột nhiên duỗi ra nhanh như chớp , với về phía cổ tay phải hắn , cười nói : “Sao ? Ta không thể đồ cùng ngươi ?” Trên mặt A Lãng tuy là đang cười nhưng bất luận là ai đều có thể nhìn ra nét cười của hắn thập phần miễn cưỡng . “Hai vợ chồng chúng ta có gì phải đồ , không phải để người ngoài chê giễu sao?” Khi nói chuyện , hắn nhếch miệng trừng mắt nhìn mọi người , diễn cảm thập phần tà khí.

Hoàng Thi Hàm vừa mới ra tay chế trụ mạch môn cổ tay của hắn , tuy rằng không sợ hắn chạy trốn nhưng mà sợ hắn nói lung tung . Nàng lập tức âm thầm hít một hơi , thanh âm như tiếng muỗi truyền đến : “Nếu ngươi không muốn cho người ngoài cười nhạo , ngoan ngoãn theo ta đi ra ngoài!” A Lãng khẽ thở dài một cái , gật đầu , “hảo , ta đi với ngươi” hắn lập tức đứng lên , cao giọng nói: “Dư lão đại ... Chỗ ngân phiếu , ngân lượng này ngươi tạm thời bảo quản giúp ta , chờ lần tới nếu có đi qua Khai Phong thì sẽ thu hội lại.” Nói xong , hắn tùy tay cầm mấy thỏi bạc nguyên bảo , vàng lá cùng một chồng ngân phiếu. “Hiện tại vợ chồng chúng ta có chuyện phải nói , cáo từ!” Chỉ cần là người đi lại trong giang hồ đều biết , A Lãng – người này làm việc , nói chuyện hoàn toàn không theo lễ thường . Nhiều người chỉ thấy là Hoàng Thi Hàm xuất hiện , gián đoạn bán bài này ; hoàn toàn không rõ hai người này rốt cuộc là có quan hệ gì.

Hoàng Thi Hàm lúc này nổi giận trong bụng nhưng lại không muốn nổi bão ở nơi này , với vậy lúc này theo sát phía sau A Lãng , sắc mặt thật sự không tốt.

Trái lại A Lãng thì điềm tĩnh khác thường , trên mặt mang theo một nụ cười kỳ lạ , ở trong trường hợp này hắn cứ nhiên vẫn còn cười được ?

A Lãng đi phía trước , Hoàng Thi Hàm theo sau hắn , cách nhau khoảng a bước , mãi cho đến khi hai người tới đường cái đông đúc hàng rong thì tình huống bỗng nhiên có thay đổi.

Khi A Lãng đến gần một hàng rông thì hắn lấy từ trong quần áo ra một đồng bạc vun; bạc vun rơi xuống đất , tiếng vang lập tức hấp dẫn đám người nhốn nháo tới cao độ .

“Mọi người mau tới nhặt bạc !” A Lãng kêu lên một tiếng , mọi người không chút do dự , tức thì như đám châu chấu lao đến.

A Lãng nhìn tình thế không thể để lỡ mất , lập tức nhảy qua băng ghế , giống như chó chạy nhà tang bay thẳng về hướng ngoại thành.

Lúc này , chỉ thấy Hoàng Thi Hàm bỗng nhiên cười lạnh một tiếng , giở ột tên tặc tửu , ta lại muốn xem ngươi có thể chạy tới đây ! Nàng nhún chân một cái , bất chấp những người ở trước mặt thì triển tuyệt thế khinh công kinh thể hải hùng , toàn thân như một con chim đại bàng dương cánh lướt qua đỉnh đầu mọi người , sau đó gắt gao đuổi theo hướng A Lãng chạy .

Vô số nóc nhà , ngọn cây lướt qua chân Hoàng Thi Hàm . Ước chừng khoảng nửa khắc đồng hồ qua đi , bóng lưng A Lãng đã rõ ràng trong tầm mắt.

Hai người cách nhau tầm mười trượng , như thế khoảng cách duy trì đã giảm một chút , mãi đến khi trước mắt đã hoàn toàn không thấy nhà cửa thì Hoàng Thi Hàm mới mãnh liệt hít một ngụm chân khí , thân thể mềm mại như mũi tên vọt về phía trước.

Trong chớp mắt , khoảng cách đã không quá năm trượng . Hoàng Thi Hàm nghĩ thầm chỉ cần thêm sức lực , không lo tặc tử kia thoát khỏi tay , lập tức đem nội lực phát huy đến cực hạn , lướt đi như hình với bóng cùng A Lãng.

Trình độ kinh công của A Lãng hình như cũng không kém , một trận gió phi như điện , nhẹ nhàng thổi như sương khói hướng về bên trái rừng cây . động tác nhanh chóng , một chút cũng không dừng.

Hoàng Thi Hàm cũng không quên lời căn dặn mà Lão thái bà nói nhiều lần ‘giặc cùng đường chó đuổi’, ‘gặp rừng đừng vào’ , nhưng từ lúc nàng rời khỏi Thái Hành sơn tới nay cũng chưa gặp loại tình huống này , hơn nữa trên người nữa phân bạc cũng không có , nếu không mang bạc về , sau này sống thế nào qua ngày?

Bởi vậy , nàng cơ hồ ngay cả chút lo lắng cũng không có , liền khẽ quát một tiếng : “Đứng lại!” chân điểm một cái , nàng đã tiến vào khu rừng không biết tên.

Trong rừng cành lá tươi tốt , che đi ánh trăng , đưa tay khó nhìn thấy năm ngón.

Hoàng Thi Hàm cười lạnh một tiếng , cho dù người chạy tới chân trời góc biển , ta cũng sẽ tìm ra người! Nàng ngưng thần nín thở , âm thầm thăm dò động tĩnh bốn phía ; đáng tiếc trong rừng tối đen như mực , tặc tử kia lại tránh ở chỗ tối , bởi vậy không nghe thấy tiếng động gì.

“Ta biết người ở trong rừng , mau ra đây!” Hoàng Thi Hàm khí tự đan điền , cao giọng nói.

Nàng sắc nhọn nhìn lướt qua bốn phía , bỗng nhiên ngẩng lên một tiếng , tả chưởng ra , người đồng thời cũng đánh tới bụi cây bên trái.

“Trời ạ! Thật hung dữ a!” Người theo tiếng hiện ra , đã thấy A Lãng bất ngờ dừng thân , hữu chưởng nhẹ nhàng vung lên , phịch một tiếng , thân người không khỏi lui non nửa bước.

Hoàng Thi Hàm dù chưa bị chưởng lực của hắn gây thương tích , nhưng lại bị phản ứng cùng chưởng lực của hắn làm hoảng sợ . Tặc tử này nội lực thật cao ! Nàng lập tức ngậm vận tám phần công lực , vận sức chờ phát động .

A Lãng như bị chưởng lực của nàng rung động đến huyết khí ngùn ngụt , sắc mặt lúc này tái nhợt , thần tình khổ cùng.

“Người không chỉ hung dữ , võ công cũng không yếu .” A Lãng kiếc mắt nhìn nàng một cái , giống như thì thào tự nói . “Xem ra đêm nay ta khó có thể thoát thân ... Cô nương , bây giờ rốt cuộc là có chuyện gì , người không phải muốn cược với ta một ván sao ? Tại sao lại ...”

“Người căm thù” Hoàng Thi Hàm nổi giận quát một tiếng , “ta với người vốn không liên quan , là người vô cớ trộm bạc của ta đi , ta tuyệt đối không tha cho người được .”

A Lãng than nhẹ một tiếng , “đều là bằng hữu . Ta chỉ tạm thời mượn bạc của người dùng một chút , cũng không phải không trả người , người tội gì phải tức giận tới vậy a!” Tiếng vừa hạ , từ trong lồng ngực lấy ra một chồng ngân phiếu , ngân bảo , một miếng vàng lá , đang muốn mở miệng nói gì đó thì không lường được thân mình lão đảo một cái , ngã ngồi trên mặt đất.

Khóe miệng của hắn đột nhiên chảy một dòng máu tươi , “ta trả lại người là được.” Tiếp theo đưa vật gì đó trên tay đặt trên mặt đất , hai mắt không hề chớp nhìn nàng.

Nhìn bộ dạng đáng thương kia , Hoàng Thi Hàm không đành lòng . Dù sao hắn chỉ là một tặc tử bé nhỏ không đáng nói , vừa rồi mình ra tay thật sự quá nặng ,vạn nhất vì vậy mà hắn bị mất mạng , như vậy sát nghiệp của mình có tăng thêm hay không đây?

Hiện giờ nàng đã là truyền nhân Kiếm Hẩu , nàng không muốn tiếp nối phương thức làm việc của Kiếm Hẩu ngày trước trong giang hồ . Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng , như vậy có phải la sẽ càng khiến người khác khen ngợi sao .

Ai , quên đi ! hà cớ gì phải tính toán với một tặc tử đã đầu hàng . Thế chẳng phải là hạ thấp thân phận của mình hay sao . Suy nghĩ đến đây , khúc mắc của Hoàng Thi Hàm đã được tháo gỡ , lập tức tản đi nội lực , tiến từng bước một về phía hắn.

Nàng nhặt bạc dưới đất lên , “ Ta chỉ cầm đủ của ta ...” Lời của nàng còn chưa nói xong , A Lãng đang ngã ngồi trên mặt đất không hiểu sao bỗng nhiên bật dậy như mũi tên đánh về phía nàng , dễ dàng điểm trụ lời nói của nàng . Trong tích tắc , Hoàng Thi Hàm đã không thể động đậy.

“Người ...” Hoàng Thi Hàm tức giận đến mức sắc mặt thay đổi mấy lần.

A Lăng lau đi vết máu bên khóe miệng , trên mặt lại lộ ra nụ cười đặc thù , “Vì muốn diễn trò này cho tốt , cả đầu lưỡi ta cũng cắn , ngay mai chắc không có cách nào uống rượu rồi .”

“Người ...” Vừa thấy diện mạo tà ác của hắn , Hoàng Thi Hàm không khỏi nên thành thịch , nghiêng răng nghiêng lợi nói “Người muốn làm gì ?”

A Lăng không đảo , ngược lại đem ngân phiếu trên mặt đất cất toàn bộ vào trước ngực , sau đó mới nhẹ nhàng cười nói “Người là nữ , ta làm nam , cô nam quả nữ ở một mình trong rừng , ánh trăng làm chứng , mặt đất làm giường , người nói ta muốn làm gì .”

Hoàng Thi Hàm ngay cả cơ hội mở miệng mắng hắn cũng không có , hắn đã một phen ôm lấy thân thể của nàng , hướng rừng cây trong đêm khuya bay đi.

5. Chương 5

“Hắc hắc , cô nương có một giọng nói ngọt ngào động lòng người như vậy , ta làm sao đối phó với nàng đây ?” A Lăng tìm một mặt cổ mềm mại , thả Hoàng Thi Hàm xuống , nét cười tà trên mặt không khỏi càng đậm về đêm.

Hoàng Thi Hàm gấp đến độ chửi ầm lên : “Tặc tử người ! Vô lại!”

“Trời ạ ! Đến lúc quan trọng này , người vẫn còn hung dữ?” Ngón tay A Lăng nhanh như điện , trong chớp mắt điểm huyết cam của nàng , khiến nàng có miệng cũng không thể nói.

A Lăng đứng trước người nàng , cúi đầu nhìn nàng , một đôi mắt thông minh chuyển động nhanh như chớp . “Người biết không ? Ngày hôm nay ở Khai Phong đại tửu lâu vội vã nhìn thoáng quá , ta cứ nhiên lại quên không hỏi quý tính phước danh của cô nương , ta thật đáng chết ! Người có thể không biết , A Lăng ta hành tẩu giang hồ hơn ba năm , chưa từng bị người khác đuổi chặt vật như thế , hơn nữa đối phương còn là một cô nương , cho nên ...” A Lăng dừng nói , ngậm miệng im lặng , một đôi mắt sáng ngời có thần nhìn nàng

Hắn giống như bị bệnh đứng ở một bên thì thảo tự nói mà thần sắc Hoàng Thi Hàm bất động , ngậm ngừng tự chân khí , chuẩn bị giải khai huyết đạo bị chế trụ.

“Ta nghĩ không bằng như vậy đi !” A Lăng mỉm cười “ Cứ nghe ta nói cũng không còn có nghĩa nữa , ta giải huyết cho người , chúng ta hảo hảo nói chuyện , người nói cho ta biết người thuộc môn phái nào , tên họ là gì , cả xuất thân lai lịch của người được không ?” Sau đó , hắn giơ tay chỉ , giải khai huyết đại của nàng , nhưng mà kết quả cùng suy nghĩ của hắn hoàn toàn bất đồng.

“Người là tên hồn trương , vương bát đản ...” Hoàng Thi Hàm thật sự nhin không được , lập tức mang đủ tam tự kinh ra mắng.

“Người mắng đủ chưa?” A Lăng bỗng nhiên bày ra bộ mặt khổ đấng ,nhìn chằm chằm nàng . “Ta thật sự có như lời người nói sao?”

Hoàng Thi Hàm không đáp hỏi lại : “Chẳng lẽ không có?”

“Đương nhiên không .” A Lăng lại cười “Nếu ta thật sự là như vậy , hiện tại người còn có thể bình yên vô sự nằm ở nơi này sao?”

Hoàng Thi Hàm nghe vậy sau đó không khỏi sửng sốt , trừng mắt nhìn hắn , một lúc lâu sau mới nói không ra lời.

Lời hắn nói cũng đúng , nếu hắn thật sự có ý đồ xấu xa , tình cảnh của nàng khẳng định khó có thể dễ dàng , nhưng bây giờ lại không , như vậy , rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?

“Người đã từ chối không nói , vậy ... quên đi!” A Lăng mong chờ liếc mắt nhìn nàng một cái , cứ thế cười nói : “Cô nương , ta gọi là A lăng , là một người lưu lạc giang hồ , cô nhi không cha không mẹ , Không biết ta

có vinh dự và may mắn làm bằng hữu với người hay không ?” Trên đời này có nam nhân lấy phương thức này yêu cầu một nữ nhân làm bằng hữu , chỉ sợ cũng chỉ có mình A Lãng làm được như thế.

Hoàng Thi Hàm không để ý đến hắn , nhưng ở sâu trong nội tâm lại vô ý mừng như điên . Nguyên nhân cũng chẳng phải là muốn cùng hắn kết giao bằng hữu , mà huyết đạo nàng bị chế trụ cũng sắp được nội lực ngừng tụ giải khai.

A Lãng thấy nàng vẫn không nói lời nào , nụ cười trên mặt đã dần dần cứng nhắc , xem ra hắn sắp cười không nổi.

“Được rồi ! Trông loại tình huống này người không thể nào nguyện ý làm bằng hữu với ta ... Ta đem bạc trả lại người , đồng thời giải thích với người ...” A Lãng lắc đầu , chậm rãi đưa tay vào trong lồng ngực , chuẩn bị lấy bạc trả cho nàng chỉ là một sự kiện ngoài dự liệu của hắn đột nhiên phát sinh.

“Giỏi ột tặc tử !” Chỉ thấy Hoàng Thi Hàm như một tấm ván gỗ bắn lên đứng thẳng trên mặt đất , đồng thời chưởng ra như điện chụp vào mạch môn tay trái của hắn.

A Lãng tay phải ở trong áo , tay trái còn chưa kịp ứng biến , chỉ cảm thấy cả người tê dại một trận , sau đó như bãi bùn lầy trượt xuống dưới.

Ba ba ! Hoàng Thi Hàm đầu tiên là thưởng cho hắn hai bạt tai nhớ đời giòn tan . “Cái tát thứ nhất là đánh người trộm bạc của ta ; cái tát thứ hai là đánh người không được ta cho phép , đụng vào thân thể ta lung tung , người còn gì để nói?”

Có thể nghe được nàng mở miệng nói chuyện với mình , A Lãng tựa hồ có vẻ hết sức vui mừng , bởi vậy cũng không đem hai bạt tai kia giữ trong lòng , ngược lại cười hì hì nói : “Trộm bạc của người là muốn nhân cơ hội kết giao bằng hữu với người , cô nương huệ chất lan tâm , tuyệt đối không khó để nghĩ ra ý tứ của bốn chữ ‘Tri danh không thể nói’ này ; nếu không hai chúng ta làm sao có thể trong một đêm yên tĩnh nói chuyện trời đất ?”

“Người vô sỉ! Ai nói chuyện trời đất với người!” Hoàng Thi Hàm trừng mắt liếc hắn một cái .

A Lãng không để ý tới nàng , kính tự nói : “Không được sự đồng ý của cô nương đã đụng vào thân thể cô nương , việc này thuần túy là bởi vì vừa rồi chỗ ấy có nhiều muỗi lắm . Bởi vậy , ta mới tự chủ trương khiêng cô nương tới chỗ này , để tránh ngọc thể cô nương bị hao tổn”

Hoàng Thi Hàm cười lạnh một tiếng “ Người thật nhanh mồm nhanh miệng”

A Lãng cắt đứt lời của nàng , “ ta không có . Mỗi một câu ta nói , mỗi một chữ đều xuất phát từ nội tâm . Cái này gọi là ‘yếu điệu thực nữ , quân tử hảo cầu’ ta thật sự chỉ là muốn làm bằng hữu với cô nương , tuyệt đối không có lòng bất kính cô . Cô nương nếu không tin ta , ta không lời nào để nói .” Thái độ hắn nói chuyện tuy rằng thành khẩn nhưng bề ngoài của hắn cùng với hành động thật khiến cho người khác cảm thấy thập phần hoài nghi là hắn có nghĩ một đằng nói một nẻo hay không ?

Hoàng Thi Hàm liếc mắt nhìn hắn một cái , đem sự tình trải qua nghĩ lại một lần ; từ Khai Phong đại tửu lâu bắt đầu nhìn thấy hắn , thẳng đến khi hắn điểm huyết nàng ... Cuối cùng vẫn hạ ra một kết luận : người này căn bản chính là một tên vô lại tiêu chuẩn.

Suy nghĩ để đây , Hoàng Thi Hàm bỗng đi đến một bên , nhặt lên mấy cây mây , sau đó mới quay trở về.

“Người chính là tên vô lại!” Hoàng Thi Hàm không nhẹ không nặng đập một cước , lạnh lùng nói : “Tuổi người còn trẻ , có tay có chân , không hảo hảo làm sự nghiệp lại chỉ biết ăn trắng , Ta đánh người một cước này , chính là muốn người tỉnh táo lại , một người không phải chỉ dựa vào mồm mép là có thể sinh tồn ! Nói xong , nàng cột cây mây quanh người hắn sau đó xách thân thể hắn treo ở một góc cây Dương thụ.

“Ta xem , loại phương thức tỉnh lại này mới có thể khiến người khác cốt ghi tâm , tương lai mới không phạm sai lầm giống nhau . Hoàng Thi Hàm nói xong những lời này , đem vàng lá thu hồ , đồng ngân kim , cùng một ít bạc vụn sau đón điểm chân , trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng .

A Lãng nhìn chằm chằm bóng lưng nàng dần dần đi xa , trên mặt không tìm được hiện ra nụ cười kì lạ , so với bình thường càng chói lọi , càng sáng lạn hơn.

Khi tụ đàn diên , bật hơi mở thanh âm , một tiếng vang nhỏ truyền ra đồng thời đám cây mây trên người hần dứt thành vô số đoạn , đồng thời người cũng bình yên vô sự bay xuống dưới.

Hì hì , cái cô nương này thật thú vị... Hần thì thảo tự nói , đi từ từ khỏi rừng cây , không lâu sau liền biến mất trong màn đêm.

Hần có thể trong thời gian ngắn giải khai nhuyển ma , cho thấy võ công của hần đã đạt cảnh giới tuyệt hảo . Nhưng vì sao hần phải ẩn dấu thực lực trước mặt Hoàng Thi Hàm.

Yếu điệu thực nữ , quân tử hảo cầu thật là dụng ý của hần sao ?

Có lẽ vậy !

Sáng sớm . Ánh mặt trời ấm áp , trời quang đãng.

Bên ngoài Đại Tướng Quốc Tự cả một biển người , gần như khó có thể tìm ra được một đường thông thoáng .

Nơi này thật sự là náo nhiệt , giống như đang ở hội chùa vậy! Hoàng thi Hàm chen qua đám người , trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn cùng tò mò.

Đại Tướng Quốc tự là một trong ba đại danh thắng của Khai Phong , ngày thường du khách đến đông như mắc cửi , hướng khói hương thịnh tất nhiên là khói phải nói .

Hòng Thi Hàm đi theo mọi người , chỉ một lát sau nàng đã sải bước qua cửa miếu thờ , đi vào Đại Hùng bảo điện . Sau một hồi đứng im lặng ngắm nhìn mới cầm lấy ba nén hương , chen lên trước tượng thần .

Nàng cung kính vái ba vái trước tượng thần nhưng không biết nên cầu gì . Tình hình của nàng bây giờ khó hiểu , đi tới Minh Triều bốn trăm năm trước , đối với nàng mà nói , nơi này hoàn toàn là một thế giới xa lạ , một người bằng hữu nàng cũng không có ; trừ lão thái bà truyền thụ võ nghệ cho nàng ra , nàng thật sự không biết nên cầu phúc cho người nào .

Cuối cùng , nàng cầu thần linh phù hộ lão thái bà và cha mẹ ở bốn trăm năm sau an bình khỏe mạnh , còn với bản thân , nàng cũng không dám tham vọng quá đáng , chỉ cầu bình an là tốt rồi .

Cầu chúc xong , nàng cầm ba nén hương cắm vào trong lư hương , sau đó đi theo nhiều người thăm quan bên trong , đến khi đi thăm thú toàn bộ xong thì đã được nửa ngày .

Hoàng Thi Hàm âm thầm nghĩ : Dù sao thời gian vẫn còn sớm , mình tìm chỗ ăn cơm trước , buổi chiều lại đi Long Đình nổi danh một chút.

Một đám người vây quanh dưới một góc cây đã ở Quảng trường . Về mặt của những người đó rất chuyên chú, im lặng nhìn một lão già ngồi bên cái bàn vuông , giống như đang chờ mong thứ gì đó .

Hoàng Thi Hàm nhin không được tò mò đến gần đám người đó , chỉ thấy lão già kia than nhẹ một tiếng . “Ai~ Thiệt là , ngay cả nửa phân bạc cũng không chịu tri , dân chúng Khai Phong thành các ngươi sao lại keo kiệt như thế ... Trên mặt đất bên cạnh hần có cắm một cây trúc cao ba thước sáu tấc , trên một mảnh vải trắng thổi bay theo gió nhẹ có ghi ‘ Bối Y thần toán – Hoàng Thiết Chủy . Hoàng Thiết Chủy ? Tên này rất quen thuộc ... Hoàng Thi Hàm giật mình , chợt nhớ tới lão thái bà từng có nói qua về người này , thậm chí đã có cô lúc còn nhầm nàng là hậu nhân của hần .

“Thôi được ! Thấy nhiều người đã tới đây xem ta kể chuyện vậy thì ta kể trước vậy , nếu chuyện ta kể thấy tuyệt luân , các ngươi phải biết mà thuơng ; nếu không sau này ta nhất định sẽ nói cho dân chúng toàn Trung Nguyên , nói người Khai Phong thành các ngươi hết thuốc chữa ! Một chút nhân tính cũng không có” Lời nói của Hoàng Thiết Chủy khiến Hoàng Thi Hàm không kiềm được lập tức đứng thẳng lên , nghe chuyện từ giang hồ danh chủy này rốt cuộc sẽ nói những thứ gì .

“Lần trước ở Tử Kim sơn , lão từng nói chuyện với hai đại cao thủ của đương kim võ lâm : xích xích giữa Đào Thân và Kiếm Hậu chắc gây được nhiều tiếng vang đối với mọi người . Bởi vậy lúc này lão xin xào cơm cho nóng , hy vọng có thể khiến cách vị thấy hứng thú .” Hoàng Thiết Chủy tuy rằng đã là lão già hơn năm mươi , nhưng lúc y nói chuyện không những rõ ràng mà còn mười phần trung khí , mọi người ở đây đều không tự chủ được bị tiếng nói của y hấp dẫn.

Đạo Thần cùng Kiếm Hậu vốn là hai đại hiệp khách xếp hạng đứng đầu của võ lâm hiện nay . Mặc dù đại bộ phận nhân sĩ ở đây đều là dân chúng bình thường , thế nhưng hai đại hiệp khách này vốn là đối tượng bàn luận khi rỗi rãi của dân chúng . Khó trách Hoàng Thiết Chủy có thể trở thành danh chủ* (có tiếng về tài ăn nói) trong giang hồ , nguyên lai đều là vì hắn lựa chọn đúng chủ đề bàn tán khiến người khác tò mò .

Người đứng giữa là Hoàng Thi Hàm quả thực cũng thấy hoài nghi . Trên thực tế , Đạo Thần và Kiếm Hậu rốt cuộc từng phát sinh chuyện gì ? Tại sao năm năm lại phải so tài một lần ? Việc nay ngay từ đầu lão thái bà cũng chưa từng đề cập đến với Hoàng Thi Hàm . Như bất kể là nói thế nào đi nữa , trong này nhất định có cất giấu bí mật không muốn cho người khác biết , nếu không Đạo Thần và Kiếm Hậu cùng là người trong chính đạo , tuyệt đối không thể đến tình cảnh như thủy hỏa bất dung .

“Nhiều người cũng biết , Đạo Thần và Kiếm Hậu năm năm một lần không chỉ là đại sự của giang hồ , phạm là dân chúng Trung Nguyên , thậm chí tại ngoại phương xa đối với chuyện này cũng vô cùng hứng thú . Đáng tiếc đến nay không ai có thể kể rõ sự tình . Đương nhiên , trừ lão ra .” Hoàng Thiết Chủy ngừng lại một lát , cầm lấy hồ lô rượu dặt bên đai lưng , mở nút gỗ ra , ừng ực một ngụm , sau khi nhuận nhuận giọng , lúc này mới tự thuật từ đầu đến cuối .

“Hơn bốn năm trước , lão tự bói ình một quẻ , từ trên quẻ biết được Thiên sơn tuyết liên có thể trị khỏi bệnh cũ của lão . Bởi vậy , lão không tiếc ngàn dặm xa xôi chạy tới Thiên sơn , nhưng không ngờ ở trên núi lại được tận mắt nhìn thấy hai đại tuyệt thế cao thủ đánh một trận . Bọn họ vừa đánh vừa nói , cho nên lão biết được một ít bí mật mà hai người họ không muốn người khác biết ...”

Nói đến đoạn này , một lão đầu đã không kiên nhẫn nói leo “Hoàng Thiết Chủy , rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì , người nói mau đi! Đừng có cất ngang hứng thú của người ta như vậy”

“Vị lão nhân này có điều không biết , ta nói về chuyện cũ , bất kể là nói cho người nghe hay bàn về một chuyện , đều phải đem từng chi tiết nói rõ ràng , cuối cùng mới nói kết quả . Nếu ngay từ đầu lão nói kết quả ra , chẳng lẽ các vị hiểu được sao ?” Người vừa nói leo kia ngấm lại cho nên không dám nhiều lời nữa đành phải kìm chế nghe y nói tiếp .

“Đêm khuya hôm ấy , lão ở trên núi tìm kiếm tung tích Tuyết Liên , chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng binh khí va chạm còn cả ánh chớp lóe lên không ngừng phía chân trời . Lão nhin không được tò mò theo tiếng tìm đến , tránh ở chỗ tối rình coi , kết quả liền thấy một nam một nữ tay cầm đao kiếm , đang ở một chỗ đánh nhau kịch liệt . Nam khoảng năm mươi , vẻ mặt tinh minh , phảng phất có chứa một tia tà khí . Nữ khoảng bốn mươi bảy , bốn mươi tám , đầu bạc trắng , tuy là người đẹp hết thời nhưng phong vận vẫn còn . Lão vốn đang không hiểu gì thì đúng lúc ấy trong đầu chợt nhớ tới hai vị tuyệt thế cao thủ Đạo Thần và Kiếm Hậu . Lão từng thấy qua chân dung hai người , hơn nữa trên giang hồ còn đồn đại nói hai vị cao thủ này có thể sẽ đấu một trận phân thắng bại ở Thiên sơn . Lúc ấy lão đã hoàn toàn xác định , hai người này tuyệt đối chính là Đạo Thần và Kiếm Hậu .”

Cuối cùng thế nào , người nói mau đi! Hoàng Thi Hàm thầm hét lên trong lòng , đừng ấp úng ngập ngừng như vậy , thật đáng ghét mà .

Hoàng Thiết Chủy ho nhẹ , từ từ cầm lấy hồ lô , ngửa đầu uống ba ngụm lớn , sau đó ánh mắt sáng ngời có thần quét quanh toàn trường .

“Lúc ấy hai người bọn họ đều bị thương , Đạo Thần thương thế khác nặng . Nhưng danh xưng ‘Đạo Thần’ hiển nhiên liều mạng ứng chiến nhất quyết không chịu buông bỏ vũ khí trong tay , nhưng mà trong miệng cứ thì thào nói “Ông trời sao tàn nhẫn , lại để cho ta gặp kết cục này . Vận đã , mệnh đã” Kiếm Hậu liên tiếp tấn công không ngừng , như bài sơn đảo hải về phía Đạo Thần , đồng thời miệng cũng nói liên tục bốn chữ “Trời xanh có mắt” . Mới đầu lão không hiểu gì , thật sự muốn làm rõ xem rốt cuộc là chuyện gì , mãi đến khi Đạo Thần cuối cùng nói ra một đoạn lão mới thông suốt , nguyên lai hai người bọn họ vốn là ...Nói đến chỗ này , ánh mắt Hoàng Thiết Chủy chợt lóe sáng , vội vàng cầm miệng không nói , đồng thời trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi . Y đột nhiên xách ghế dựa đang ngồi lên , rút cờ trắng cầm bên cạnh bàn “Thực xin lỗi , lão có chút việc , không thể không đi trước một bước” Hoàng Thiết Chủy còn chưa kịp chạy lấy người thì đã thấy một người trẻ tuổi đột nhiên đi ra từ trong đám người , chặn đầu y .

Là hắn ? Hoàng Thi Hàm nhảy dựng lên , tức giận đến nghiến răng nghiến lợi . Tên vô lại này , không xuất hiện không có việc gì , vừa xuất hiện đã cắt đứt câu chuyện .

Người trẻ tuổi chính là A Lãng .

“Hoàng đại thúc , dạo này khỏe không? Làm sao vậy ? Lại đang dùng mấy yêu ngôn lấy bạc của dân chúng thiện lương sao ?”

“Ta ... Ta đâu có !” về mặt Hoàng Thiết Chủy bắt đắc dĩ .

A Lãng không kịp mở miệng , lão nhân khi này nói leo kia lớn tiếng nói “Hoàng Thiết Chủy ! Dao Thần cùng Kiếm Hậu , hai người đã xảy ra chuyện gì , ngươi còn chưa nói xong mà!” Hoàng Thiết Chủy lên liếc mắt nhìn A Lãng một cái , từ từ nói với lão đầu kia , diễn cảm rất là vô tội “Ta ... Ta ... Không nói được cái nguyên do đó”

“Vị đại thúc này” A Lãng cười nói với lão nhân kia “Hoàng Thiết Chủy một bụng toàn chuyện bí mật của võ lâm , đại thúc ngươi đừng vội , trước để cho tiểu sinh bói một quẻ , sau đó để cho y nói tiếp” Lão nhân kia còn chưa kịp phản ứng , tay của Hoàng Thiết Chủy đã duỗi ra , “Hai phân bạc , giao trước” Giống như sợ A Lãng không trả tiền .

“Bạc ! Bạc ! Ngươi lúc nào cũng chỉ biết bạc!” A Lãng cười tròng mắt nhìn y một cái , lập tức từ trong ngực lấy ra năm lượng bạc đặt lên bàn . “Có đủ hay không?”

“Đương nhiên đủ !” Động tác cắt bạc của Hoàng Thiết Chủy cực kỳ nhanh , để vào trong đũng quần . “Hôm nay muốn hỏi gì?”

“Tình cảm” A Lãng không chút suy nghĩ.

“Tình cảm?” Hoàng Thiết Chủy nhin không được cười ha ha “Ngươi nổi danh lãng tử giang hồ ngày hôm nay lại tìm lão hỏi chuyện tình cảm ? Ha ha ha .. Chuyện này thật sự là chuyện buồn nhất trong ngày ...” A lãng tùy tay rút một thẻ trong ống trúc , đưa cho y , coi như bên cạnh không có người nói “Ngày hôm qua ta gặp một cô nương , đôi mắt rất to , tóc dài thật dài , dáng người cao gầy...” Hoàng Thiết Chủy cắt đứt lời của hắn “Nói nửa ngày , lãng tử giang hồ ngươi vừa nhìn thấy đã chung tình với nàng ta , yêu thích nàng ta có phải hay không ?” Hoàng Thi Hàm đứng trong đám người nghe xong há hốc mồm , cô gái A Lãng nói kia không phải chính là mình sao ? Lập tức ngưng thần nín thở cẩn thận nghe .

A Lãng đỏ mặt , làm như ngượng ngùng mở miệng , hồi lâu mới nói “Ngươi nói đúng rồi , ta yêu thích nàng , nhưng không biết kết quả thế nào ?”

“Ha ha , sau khi chuyện này thành công , ngươi nên mời lão uống một trận ...” Hoàng Thiết Chủy vừa nói vừa cầm thẻ trúc cẩn thận xem , ngón tay đồng thời gấp , sắc mặt đột biến .

“Làm sao vậy ?” A Lãng có vẻ rất khẩn trương .

“Tặc ... tặc ... tặc ...” Hoàng Thiết Chủy lắc đầu, than nhẹ một tiếng “Nghịch duyên , nghịch duyên , nghịch duyên , hay ột đoạn nghịch duyên bi thảm ...”

Toàn thân A Lãng run lên “Nói cách khác ... kết quả không lạc quan?”

Hoàng Thiết Chủy nhíu mày nói “Không phải không lạc quan , mà là chắc chắn không lạc quan”

A Lãng cúi đầu trầm tư , vẻ mặt như đưa đám , đối với vẻ mặt bất cần ngày thường khác nhau một trời một vực .

Thấy hai người không nói gì tiếp , đám người lập tức nói “Kể chuyện ! Hoàng Thiết Chủy , ngươi mau kể hết chuyện kia đi .” Hoàng Thiết Chủy hơi do dự sau đó cao giọng nói “Chuyện vừa rồi lão đã không muốn nói nữa”

“Hoàng Thiết Chủy , sao ngươi có thể như vậy ? Ngươi thật sự là làm ầu ...” Đám người bắt đầu mắng .

Hoàng Thiết Chủy lên liếc nhìn A Lãng đang trầm tư một cái , sau một lúc lâu mới nói “Các vị hương thân đừng vội lên tiếng mắng , Kiếm Hậu và Dao Thần là hai nhân vật truyền kỳ , bình thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ , cho dù lão nói ọi người biết ân oán của bọn họ , thì như thế cũng chẳng có nghĩa gì . Không bằng lão đổi một đương kim võ lâm khác nhiều người quen thuộc để kể , như vậy không phải càng thực tế hơn sao ? Mọi người hẳn là biết Mộ Dung thế gia một trong tam đại thế gian của võ lâm Trung Nguyên chứ

!” Ngưng một chút , không đợi người khác nói leo , y lại nói tiếp “ Ngày hôm qua Mộ Dung công tử còn xuất hiện ở Khai Phong thành , đáng vẻ giống như nhân nhĩ . Nhưng khi đến đêm , hắc cười không nổi .”

Hoàng Thi Hàm từng gặp mặt Mộ Dung Tuấn một lần , với vậy lúc này Hoàng Thi Hàm không khỏi cẩn thận nghe , vì sao hắc lại cười không nổi?!

“Tối hôm qua , Mộ Dung công tử nhận được thư từ nhà đưa đến , nói đệ nhất Tổng Thất Dao mang Phi Dao đã xuất hiện ở trên đại môn , nói cách khác , sát thủ xếp hạng nhất trong chốn giang hồ Tổng Thất Dao đã nhìn trúng Mộ Dung thế gia là con dê béo , tin rằng mọi chuyện ngày sau , Mộ Dung thế gia tất có tai họa phát sinh .”

“Tổng Thất Dao ?”

“Hắc là ai?”

“Đệ nhất sát thủ trong giang hồ?”

“Hoàng Thiết Chủy , người rút cuộc đang ăn nói bậy bạ gì đây ?”

“Lão không nói bậy bạ , trách là các vị hương thân không biết nhân vật số một đấy ...” Hoàng Thiết Chủy nói một tràng dài , đáng tiếc mọi người đều hết hứng thú , không hện và cùng phun ra vài bãi đờm , đám người dần dần tản đi .

A Lãng này rõ vẫn ngồi trước ghế trầm tư cúi đầu , đột nhiên thành linh ngẩng đầu , ánh mắt rét lạnh như băng . “Người mau thành thật nói cho ta , nói người đang nói giỡn , nói người đang gạt ta !”

“Ta chưa từng nói giỡn với người bao giờ , ta cũng không có lừa người đâu!” về mặt Hoàng Thiết Chủy khổ sở , làm như thập phần vô tội .

“Hoàng Thiết Chủy ta đầu gì cũng là một nhân vật có tên tuổi , người vốn có mạng lãng tử , vận cô độc , người cùng vị cô nương kia không có kết quả , ta lấy cái đầu trên cổ cam đoan , như vậy người tin chưa?”

“Ta ...” Nét mặt A Lãng vô cùng chua xót , từ từ đứng lên “Cám ơn người , đại thúc , ta đi đây!”

Hoàng Thiết Chủy chưa từng thấy vẻ mặt này của hắc trước đây , lúc này mắt choáng váng , há to mồm , nhìn bóng lưng của hắc dần dần biến mất mà một chữ cũng nói không ra .

Ai! Thiệt là , một người tuổi còn trẻ như vậy ... Hoàng Thiết Chủy vừa thì thào nói xong liền thấy Hoàng Thi Hàm đứng cách đó không xa đang từ từ đi tới mới khôi phục lại tinh thần .

“Cô nương muốn coi tướng hay bói toán?” Hoàng Thiết Chủy nhìn nàng .

“Ta ...” Hoàng Thi Hàm nói quanh co một lát , thả bạc trên xuống bàn trước “Vừa rồi ta đi qua nơi này thì nghe tiên sinh kể chuyện về Dao Thần và Kiếm Hậu , ta muốn hỏi ..”

Hoàng Thiết Chủy cắt đứt lời của nàng “Thực xin lỗi cô nương , chuyện của bọn họ lão chỉ cần nói bậy bạ mà thôi , cô nương ngàn vạn lần chớ để trong lòng” Ngưng một lúc , hắc thu đồng bạc vụn trên bàn xong mới nói tiếp “Nhưng thật ra chuyện của Mộ Dung thế gia vốn là thiên chân vạn xác* (vô cùng chính xác) , thật sự là bọn họ đang gặp phải tình cảnh khó khăn , trong thiên hạ , chỉ sợ có rất ít người có thể giúp được họ”

“Hả?” Hoàng Thi Hàm không hiểu “Nói thế là ?”

Hoàng Thiết Chủy lắc đầu , than nhẹ một tiếng “Tổng Thất Dao vốn là đệ nhất sát thủ của võ lâm Trung Nguyên , chỉ cần là bị hắc điểm trúng người thì tuyệt khó tránh khỏi họa diệt môn . Chính yếu chính là từ trước đến nay hắc chưa từng thất thủ , vả lại , thân phận còn thần bí khó lường , căn bản không ai biết diện mạo của hắc .”

“Vậy ... vậy ... Mộ Dung công tử chẳng phải ...” Hoàng Thi Hàm nghĩ một lúc “Mộ Dung công tử trong giang hồ danh tiếng thế nào?”

Hoàng Thiết Chủy không có chút suy nghĩ nào “Mộ Dung vốn là ba đại thế gia đứng đầu , từ ba năm trước khi Mộ Dung Mỹ vãng sinh , con trai độc nhất Mộ Dung Tuấn lên tiếp nhận Mộ Dung thế gia tới nay , được xưng tụng là hảo sự tổ tẫn * (làm hết mọi việc tốt) . Trong giang hồ , thanh danh Mộ Dung thế gia lúc này

giống như mặt trời ban trưa.” Hắc lén liếc mắt nhìn Hoàng Thi Hàm một cái , tiếp đó lại nói “Cô nương có lẽ bình thường ít đi lại trong giang hồ , nên mới hỏi vậy ; chờ tương lai khi có kinh nghiệm phong phú thì sẽ hiểu rõ một số chuyện . Cô nương có thể bói một quẻ , xem vận thể hướng đi thể nào?”

“Được!” Hoàng Thi Hàm gật đầu , tràn ngập tò mò lấy ra một thẻ trúc , sau đó đưa cho hắc .

Hoàng Thiết Chủy đón lấy thẻ trúc , nhưng vừa mới đưa mắt nhìn , thần sắc lại không tìm được đại biến , ngay cả tay cầm thẻ trúc cũng gần không được run rẩy .

“Làm sao vậy ?” Hoàng Thi Hàm cũng sờ

Hoàng Thiết Chủy không đá , . từ trong lồng ngực lất ra một cuốn sách cổ , một bên lật xem , một bên biến sắc .

“Cô nương ...” Ngũ quan của Hoàng Thiết Chủy gần như tối tăm thành một vùng . “Thẻ trúc cô nương lấy vốn thuộc hạ thêm , lão vốn cho rằng cơ thể hóa giải , nhưng khi lật xem kinh thư mới biết ...mới biết thẻ này ...”

“Rốt cuộc làm sao vậy? Người nói mau đi!” Hoàng Thi Hàm không có kiên nhẫn.

“Thẻ nói rất rõ ràng . ngày mười lăm tháng tám , thiên cầu cận nguyệt , mất hết ý chí , tánh mạng tất hết” Hoàng Thiết Chủy nói từng chữ chậm rãi .

Hoàng Thi Hàm ôn hòa nhã nhặn , chậm rãi hỏi “Nói cách khác , ta không thể còn sống nhìn thấy mặt trời ngày mười sáu tháng tám .”

“Ừ” Hoàng Thiết Chủy gật đầu .

“Được , ta đã biết . Cám ơn người” Hoàng Thi Hàm ảm đạm cười , lập tức đứng lên đi về phía đường cái .

Mười lăm tháng tám đúng là ngày nàng so tài cao thấp cùng truyền nhân Đào Thần . Nàng tiêu phí thời gian suốt hai năm , chính là vì một trận chiến này , võ công của nàng , lòng tin của nàng sao có thể bởi vì lời nói kia mà tan thành bọt nước?

Nàng chỉ coi lời hắc thối , bởi vì nàng đối với bản thân vô cùng tin tưởng.

Nàng làm sao có thể không phải là đối thủ của truyền nhân Đào Thần?”

Không có khả năng .

6. Chương 6

Toàn thể Mộ Dung thế gia vào những ngày gần đây đã tiến vào trạng thái đề phòng chưa từng có , cách ba bước có một tốp đứng gác , năm bước có một trạm canh ; bất luận là kẻ nào chưa cho phép đều không được tiến vào .

Trong đại sảnh , một đám người chân mày không hẹn cùng nhíu chặt lại , biểu tình trên mặt giống như cha mẹ vừa mới chết .

Dựa vào hành vi bình thường của Tổng Thất Dao , cách ba ngày , hắc sẽ âm thầm gửi đến một phi đao , giết một người , cho đến khi đao thứ bảy cắm vào tim người muốn giết mới thôi , tổng cộng là hai mươi mốt ngày .

Sáu ngày liên tiếp này , Mộ Dung thế gia xuất hiện tổng cộng hai thanh phi đao , phi đao thứ nhất xuất hiện trên tấm biển ngoài cửa , hai đại ngao khuyến Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc mất đầu trên thềm đá .

Phi đao thứ hai xuất hiện trên một gốc cây dong già ở tiền viện , người làm vườn Ngả Đức Hoa bị một vũ khí sắc bén xuyên qua cổ họng , chết thảm ngay tại chỗ .

Đến sáng sớm ngày hôm nay , phi đao thứ ba xuất hiện ở trên cột trụ ngoài cổng , nha hoàn Ngân Hoa bị người bóp cổ chết ở bên cạnh cánh cửa , thi thể vừa mới được Mộ Dung Tuấn phía Tả , Hữu đặc sứ xử lý hoàn tất .

Phi Dao một lần so với một lần càng tiếp cận vào sâu bên trong , kỳ hạn ngày càng tới gần . Nhưng kỳ quái chính là , người biết việc này vốn không nhiều nhưng lại truyền khắp giang hồ , mấy ngày gần đây có vài người tiến đến muốn viện trợ .

Mộ Dung Tuấn ban đầu còn cười nói dịu dàng từ chối , mãi đến khi trưởng môn Thiếu Lâm - Bạch Mộc đại sư dẫn theo chưong môn Võ Đang - Ô Vu Tử , Tuệ Tâm sư thái phải Nga Mi , trưởng lão Hải Trung Dương phải Không Động tự mình tiến đến vì chuyện này thì Mộ Dung Tuấn mới gật đầu đáp ứng sự viện trợ của bọn họ .

Nhóm người Bạch Mộc đại sư mở tiền lệ , hơn nữa tên Tổng Thất Dao này hung ác đến cực điểm , người muốn loại trừ hẳn nhiều vô kể . Bởi vậy , từ bình minh đến giờ , đã có không ít người đến tiếp ứng , chỉ có điều võ công nhóm người đây thường thường , Mộ Dung Tuấn không muốn liên lụy người vô tội , cho nên khách khí tiễn họ đi , đồng thời còn miễn phí dâng tặng bọn họ một lượng bạc không nhỏ .

Đối với phong cách làm việc của Mộ Dung Tuấn , người trong giang hồ đã sớm nghe biết , chẳng qua sau khi tận mắt chứng kiến mới biết lời đồn đại không phải giả , Mộ Dung Tuấn đối đãi làm người thật sự khó .

Lúc này , bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân.

“Bẩm công tử , lại có một người tiến đến muốn tiếp ứng , tiểu nhân đã mời hẳn tới.”

“Được ! Người tạm thời lui ra.” Mộ Dung Tuấn phát phát tay , tên hộ viện lập tức lui ra .

“Các hạ chính là Mộ Dung công tử ?” Một người vừa lùn vừa béo , mặt giống hệt phật Di Lặc đi vào đại sảnh , bộ dạng không coi ai ra gì.

“Tại hạ Mộ Dung Tuấn . Xin hỏi tôn giá* (cách gọi tôn trọng đối với người đối diện) là ...”

“Người không cần hỏi ta là ai” Gã béo ục ịch mới nói đến đây trưởng lão Hải Trung Dương phải Không Động đã cắt ngang nói “Nói vậy là ý gì ! Nếu người là đồng lộ nhân*(ý nói giống như bằng hữu , người cùng đi chung một đường) của Tổng Thất Dao , không phải là chúng ta như công răn cần gà nhà sao ?” Hải Trung Dương này tính nóng như lửa , tuy thuộc người trong bạch đạo nhưng thủ đoạn khi đối phó với những tên bại hoại vô lâm lại đặc biệt hung bạo , riêng y còn được gọi là Hỏa Bạo đạo trưởng.

Mộ Dung Tuấn đứng một bên vội vàng hòa giải “Lời đạo trưởng nói rất đúng , tôn giá nếu không nói rõ được lai lịch xuất thân , thứ cho tại hạ không thể tiếp đãi .”

Gã béo ục ịch suy nghĩ nhanh “Được ! ta nói cho các người biết . Ta gọi là Kim Cương , là môn hạ của Đại Kỳ môn . Năm trước Tổng Thất Dao tiêu diệt Đại Kỳ môn , đoạn huyết hải thâm thù này ta không thể không báo . Hiện giờ biết được các người nhận được phi đao của hắn , ta nghĩ , đây là thời cơ tốt để ta rửa thù , cho nên ta đến đây.” Đại Kỳ môn chịu khổ diệt môn năm trước chính xác được xem như đại sự của giang hồ , chẳng qua lúc ấy không người nào biết kẻ gây nên chính là Tổng Thất Dao , chẳng lẽ người này chính là người duy nhất may mắn sống sót?

Mộ Dung Tuấn mặt không chút thay đổi , cẩn thận nói “Theo tại hạ biết , Đại Kỳ môn năm mươi ba khẩu trong một đêm chết thảm , như vậy ...”

Kim Cương thở phì phì nói : “Đêm hôm qua vừa đúng đại thọ mẫu thân của ta , ta về nhà thăm hỏi , cho nên mới bỏ qua cơ hội giết chết tên súc sinh kia.”

Mộ Dung Tuấn nghĩ một chút “ Giang hồ đồn đại , Thiết Bó thần công vốn là bí mật bất truyền của Đại Kỳ môn . Chỉ là ... Lần này chúng ta gặp phải địch thủ là Tổng Thất Dao , kẻ này sâu xa khó lường , không biết tôn giá có thể lộ chút thân thủ hay không , để ta nhìn một chút ?”

“Đó là đương nhiên” Kim Cương gật đầu , vẻ mặt kiêu ngạo nói “Ta đã dám đến đánh ma đầu , trong bụng đương nhiên cũng phải có chút công phu.” Nói xong , hắn bước một bước trung bình tấn , hai tay nắm lại , lòng bàn tay hướng ra phía ngoài đặt bên hông . “Vị kia muốn thử xem ? Ta tới !” Hải Trung Dương trưởng lão quát to một tiếng , trên mặt tươi cười , sau đó chậm rãi tiến đến chỗ Kim Cương .

Thiết Bó thần công thật ra là một loại khí công , nghe đồn người tu luyện lợi võ công này nhất định phải là đồng nam* (trai tân), sau khi công thành có thể không sợ binh khí , được gọi là Thiết Bó Sam , Kim Chung Tráo.

Hải Trung Dương trưởng lão đứng lại cách hắn khoảng hai thước . “Các hạ thật sự có thể?”

Kim Cương gật gật đầu “Đạo trưởng không cần nhiều lời , ra chiêu đi!” Hắn hành công chín vòng , sắc mặt hồng nhuận , nhìn như đã chuẩn bị xong .

Hải Trung Dương trưởng lão bật hơi hét lên một tiếng , hữu chưởng xoay tròn , sau đó một lực mạnh mẽ đẩy về phía trước , khí thế kinh người , tựa như bánh xe xoay vòng .

Chợt nghe thấy phịch một tiếng , chỉ thấy Kim Cương liên tiếp lui ba bước, cuối cùng nắm lấy một cái cọc chênh vênh ngã ngồi trên mặt đất , liên tục thở gấp không thôi .

Khuôn mặt Kim Cương vốn hồng nhuận , lúc này đã xanh mét một mảng . Xem ra trong chưởng vừa rồi của Hải Trung Dương đã chấn động đến lục phủ ngũ tạng của hắn , không nghĩ ngơi điều dưỡng mười ngày nửa tháng khẳng định khó có thể hồi phục .

Thần sắc Mộ Dung Tuấn không thay đổi , quay đầu nhìn về phía Lưu Anh Thái . Lưu Anh Thái lập tức bưng một rương gỗ nhỏ , từ từ đi vào giữa sân .

Lưu Anh Thái đi tới bên cạnh Kim Cương , mở ra rương gỗ nhỏ thì thấy hơn mười thỏi vàng kim quang chói mắt ở trong rương . Thì ra một một rương vàng .

“Vất vả rồi , vị tráng sĩ này .” Lưu Anh Thái đưa cho hắn một thỏi vàng kim mỹ bảo , trên mặt đầy vẻ thành khẩn “Vị tráng sĩ này bị thương không nhẹ , đây là một chút tâm ý thỉnh nhận lấy , chốc nữa đi đến hiệu thuốc sắc thuốc , về nhà hảo hảo điều dưỡng một thời gian” Kim Cương không chút khách khí nhận lấy vàng , đứng lên , chấp tay nói “Đa tạ thịnh tình của Mộ Dung công tử , ta cáo từ” Dứt lời , hắn tập tễnh bỏ đi .

Hải Trung Dương ở một bên cười lạnh không thôi : “Hừ ! Tiểu tử này quả thật tốt , chỉ một chưởng có thể kiếm được năm lượng vàng , sớm biết như thế ta không nên nặng tay.” Mộ Dung Tuấn mỉm cười , “Đạo trưởng thần công , tại hạ hôm nay có may mắn được thấy thật sự là bội phụ ...” Hắn nói một đồng lời tăng bốc , Hải Trung Dương nghe vậy như mở cờ trong bụng , cười đến lệch cả miệng .

Lúc này , hộ vệ vừa nãy thông báo lại xông vào “Bẩm công tử , ngoài cửa có một vị cô nương cầu kiến , tiểu nhân đã đưa nàng đến”

“Được ! Ta đã biết” Mộ Dung Tuấn gật đầu , phát tay ý bảo hắn lui ra

Trong chớp mắt , một mùi thơm nhẹ truyền vào đại sảnh . Khi Mộ Dung Tuấn nhìn thấy Hoàng Thi Hàm xuất hiện thì thoáng sững sờ sau đó nở nụ cười sâu .

“Tiếp kiến Mộ Dung công tử.” Hoàng Thi Hàm ôm quyền .

“Không dám” Mộ Dung Tuấn nhìn nàng “Ồ Khai Phong vội vàng chỉ gặp thoáng qua , tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tính của cô nương , thật sự là thất lễ”

“Ta họ Hoàng , tên Thi Hàm , Hoàng Thi Hàm.”

“Hoàng Thi Hàm? Uh , người cũng như tên ...” Giọng nói của hắn nhẹ nhàng , ầm ầm nhe nhả , nhưng đôi mắt lại nóng rực dị thường khiến Hoàng Thi Hàm nhìn mà tim đập liên hồi .

Mộ Dung Tuấn vẫn nhìn nàng chăm chú , cười nói : “Cô nương đến tị trang là vì tặc nhân Tống Nhất Dao mà đến ?”

“Đúng vậy !” Hoàng Thi Hàm gật đầu nhưng vẫn không nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Cô nương có cứu oán với hắn?”

“Không có” Hoàng Thi Hàm thắm hít một hơi , từ từ ngẩng đầu nhìn chăm chú hắn “Trừ bạo an dân vốn là chức trách của hầu hết người trong giang hồ . Tên cuồng đồ Tống Nhất Dao đã dám tìm tới Mộ Dung thế gia danh môn giang hồ khiêu khích , chẳng khác nào là địch nhân toàn vô lâm”

“Hay! Hay! Nói rất hay!” Hải Trung Dương trưởng lão ở một bên vỗ tay nói hay “Cô gái trẻ , ngươi là môn hạ của ai? Tư tưởng như vậy nhất định là hậu nhân của danh môn” Từ lúc bước vào đây , Hoàng Thi Hàm sớm đoán được sẽ có người đưa ra nghi vấn này , bởi vậy trong lòng sớm đã có kế sách ứng đối.

“Không có , tiểu nữ từ thuở nhỏ học võ , do tự tay gia phụ truyền dạy , đều không phải là danh môn như lời đạo trưởng nói. Gia phụ chỉ là một người làm nghề bảo tiêu thôi .” Vừa nghe đối phương chỉ là con gái của một tiêu sư , Hải Trung Dương lập tức hiển lộ ra vẻ khinh thường . “Người chỉ do một tiêu sư dạy dỗ , sao có thể đảm nhiệm trọng trách chống cự Tổng Thất Đạo?”

Hoàng Thi Hàm biết rõ sư phụ của mình được giang hồ đồng đạo xưng là bạch phát ma nữ , bởi vậy nàng không muốn treo tấm bảng hiệu này để hành tẩu giang hồ , chờ sau khi hoàn thành vài đại sự , mới tính toán nói rõ ọi người biết lai lịch sư phụ của mình.

Hải Trung Dương kia không coi nàng ra gì nàng không phải không biết , mà là đối phương đã có bản lĩnh trở thành thượng khách của Mộ Dung thế gia , nói vậy cũng có chút lai lịch . Nàng trước hết phải quan sát một chút rồi nói sau , để tránh phá hủy quy củ giang hồ .

Sau một hồi yên lặng ngẩn ngui , Mộ Dung Tuấn bỗng nhiên than nhẹ một tiếng “Hoàng cô nương , chúng ta tuy có gặp mặt một lần , nhưng tặc nhân Tổng Thất Đạo kia không phải kẻ đầu đường xó chợ , tại hạ thật sự không muốn cô nương cuốn vào việc này , để tránh lan đến cô nương , tạo thành chuyện ăn năn”

Hoàng Thi Hàm ra vẻ khó hiểu “Ý tứ của Mộ Dung công tử là ...”

Mộ Dung Tuấn còn chưa kịp trả lời , Hải Trung Dương đã cười lạnh nói “Đương nhiên là muốn mời cô nương xuất thủ để ta mở mang tầm mắt , tránh đến lúc đó vì cô nương mà phân tâm” Ngụ ý của hắn là chỉ : nói không chừng lúc mọi người đang toàn lực đối phó Tổng Thất Đạo thì nàng lại ở một bên vướng chân vướng tay , cho nên khiến nhiều người phân tâm . Hoàng Thi Hàm đâu có ngốc mà không hiểu .

Hoàng Thi Hàm trầm tư một lát “Mộ Dung công tử , người nói sao ?” Mộ Dung Tuấn không đáp chỉ liếc mắt nhìn mọi người , ý tứ cũng chính là hỏi ý kiến mọi người .

Những người đang ngồi lắng đầu , chỉ riêng Hải Trung Dương mở miệng nói “Thật có lỗi , lão đạo ta cả đời không động thủ với trẻ nhỏ ...” Cái này cũng khó trách , người ngồi trước mắt chính là nhân vật hùng bá một phương , làm sao có thể so chiêu với con gái của một tiêu sư được chứ !

Mộ Dung Tuấn nghĩ một chút , bỗng nhiên liếc mắt về phía Tả , Hữu đặc sứ , hai người lập tức đi vào giữa sân .

“Hoàng cô nương , người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm . Hai người họ liên thủ ứng chiến quen rồi , bất luận đối phương là một người hay mười người , hai người bọn họ vĩnh viễn đều cùng tiến cùng lui.” Mộ Dung Tuấn vốn đang cười nói chuyện với Hoàng Thi Hàm nhưng khi nói chuyện với hai đặc sứ , trên mặt đã thay đổi thành vẻ nghiêm túc “Hoàng cô nương kim chi ngọc diệp , hai người nên biết nặng nhẹ , ngàn vạn lần đừng làm người ta bị thương.”

“Vâng , thiếu chứ!” Tả , Hữu đặc sứ không hề mà cùng cung kính đáp một tiếng .

Mộ Dung Tuấn cuối cùng hữu ý vô tình mỉm cười với Hoàng Thi Hàm , thậm chí cả việc bắt đầu cũng quyết định nơi chốn suy nghĩ cho nàng , không khó đoán ra , hắn đã đối với nàng có hảo cảm .

Hoàng Thi Hàm mặc dù cảm động ở trong lòng nhưng ngay lập tức bước từng bước lên phía trước . Tựa như nhàn nhã , kỳ thực đang tăng cường căng giăng , không dám có chút khinh thị nào với hai người trước mắt .

Mộ Dung thế gia đứng đầu tam đại thế gia của võ lâm Trung Nguyên , mà hai người này có bản lĩnh trở thành trợ thủ đắc lực của Mộ Dung Tuấn , võ công chắc chắn tất có chỗ độc đáo của nó .

“Cô nương thỉnh rút binh khí” Tả đặc sứ ôm quyền nói .

Hoàng Thi Hàm đem tay nải trên vai vứt ra một góc , lắc đầu “Ta phải xem tình huống rồi nói sau” Lời vừa nói , nhiều người nghĩ thầm : Cô gái trẻ này thật cuồng vọng , như thế này ngàn vạn lần giống Kim Cương kia , lần lượt một chuỗi linh vàng”

Tả đặc sứ không nói thêm mà cười lạnh một tiếng , trong khi chân phải bước ra , tả chuồng đã lần đến gần vai của Hoàng Thi Hàm .

Cùng lúc đó , Hữu đặc sứ cũng không nhàn rỗi , không nói một lời thân thể lướt nhanh , đánh ra hữu chưởng* (chưởng đánh về bên phải) , phối hợp Tả đặc sứ, phong kín đường lui của nàng .

Lời Mộ Dung Tuấn nói cũng không phải là nói quá , dựa vào võ công cùng chiêu thức ăn ý giữa hai người họ , đích xác là có thể đồng thời ứng chiến với mười địch nhân phương hướng khác nhau ; cũng khó trách hai người bọn họ có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Mộ Dung Tuấn . Người trong cuộc vừa ra tay liền biết có được hay không ; lòng dạ mọi người đều hiểu rõ .

Thấy Hoàng Thi Hàm đã mất đường thoái lui , nếu không phải đối phó với địch nhân ngay chính diện thì là thúc thủ chịu trời . Nhưng , động tác của nàng lẹ vượt quá sự tưởng tượng của mọi người .

“Tới đây!” Chỉ thấy nàng quát một tiếng , không lùi mà tiến tới , đồng thời vận eo né chưởng công của Tả đặc sứ , uy hiếp ngược lại vào sườn trái của hắn .

Ánh mắt mọi người không khỏi sáng ngời , Mộ Dung Tuấn trong đó không tìm được âm thầm gạt đầu , làm như rất bội phục võ công cùng sự gan dạ sáng suốt của nàng .

Tả đặc sứ khê ở một tiếng , trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ không thể tin được , nhưng chỉ trong nháy mắt liền khôi phục lại trạng thái bình thường ; hắn nghiêng người sang một bên , tả chưởng hóa thành trảo , móc về phía mạch môn nơi cổ tay phải của Hoàng Thi Hàm , động tác vô cùng nhanh , đạt tới cảnh giới siêu việt .

Hoàng Thi Hàm tuy rằng am hiểu sử dụng kiếm , nhưng sớm đã luyện tay không cần kiếm , trong lòng có cảnh giới của kiếm . Bởi vậy , mỗi lần nàng ra một chiêu thì trong đó ẩn hàm tinh tú uyên bác của Ngọc Nữ thần kiếm , liên tục biến hóa , thâm độc , người khác khó lòng phòng bị .

Trong nháy mắt , đã giao thủ với nhau hơn hai mươi hiệp , vẫn là mỗi bên một nửa , thắng bại khó phân .

Kỳ thật ngay từ hiệp thứ bảy , thứ tám thì Hoàng Thi Hàm đã có vài lần cơ hội đập nát xương cổ tay của Tả đặc sứ , một cước vào bên hông Hữu đặc sứ , nhưng nàng không có nắm chắc cơ hội mà cố ý bỏ quá .

Nàng không muốn hiển lộ võ công của mình quá nhanh trước mắt mọi người ở đây , huống chi trong đại sảnh trừ Mộ Dung Tuấn , Tả Hữu đặc sứ , Lưu Anh Thái cầm rượu nhỏ ra , người khác nàng không biết . Ở đây không biết rõ tình hình địch ta thế nào , nàng làm như vậy chính là lựa chọn chính xác .

Hai Tả , Hữu đặc sứ tấn công lâu không hiệu quả , hơn nữa đối phương lại là hạng nữ lưu , lúc này sắc mặt âm u , lập tức song song ăn ý mười phẩm thâm vận tám phần công lực , ra chiêu hết sức , sát tâm đột ngột nổi lên .

Nhưng mà , Hoàng Thi Hàm thế nào cũng không cùng hai người bọn họ chính diện giao phong , mà một mặt di động , ngẫu nhiên ra tay tấn công về phía hai người bọn họ , làm ha người bọn họ không thể không thu chiêu tự bạo vệ mình .

Sau khi giao thủ hơn mười hiệp như vậy , chợt nghe Mộ Dung Tuấn nói “Dừng tay” Tiếng nói cao độ chấn động đến màng nhĩ người khác , ông ông đầu óc.

Tả đặc sứ lui thân về , xanh mặt nói “Thiếu chủ!”

Mộ Dung Tuấn cắt đứt lời của hắn “ hai đặc sứ sao lại nổi nóng với một cô nương vậy gọi gì là ‘không đánh thì không quen’” . Hắn chuyển sang cười nói với Hoàng Thi Hàm “Chúc mừng cô , Hoàng cô nương , tại hạ thay mặt Mộ Dung thế gia mời cô nương dẫn đầu bảo vệ , kỳ hạn nửa tháng , không biết cô nương có nguyện ý chịu thiệt hay không ?”

“Đa tạ Mộ Dung công tử” Hoàng Thi Hàm ôm quyền , chính khí nghiêm túc nói “Có thể dốc sức vì võ lâm Trung Nguyên cùng các vị cao nhân tiên bối diệt trừ bại hoại võ lâm , tiểu nữ tử cảm thấy vô cùng vinh hạnh và may mắn.” Dứt lời ôm quyền khom lưng chào mọi người , thể hiện lễ nghi giang hồ vô cùng tiêu chuẩn .

“Tốt ! tốt ! rất tốt” Mộ Dung Tuấn mỉm cười , tiện đà lấy tay chỉ về hướng hành lang cuối đại sảnh nói “Đã quá trưa , không bằng chúng ta đi đến thiện đường dùng cơm , sau khi ăn xong tiếp tục bàn đại sự” . Dứt lời , hắn dẫn đầu đi khỏi đại sảnh , dẫn mọi nười đi đến thiện đường* (phòng ăn) .

Có thể cùng chưởng môn của các đại môn phái dùng xôm , đây là ước vọng của bao nhiêu người trong giang hồ ? Ở trên bàn cơm được Mộ Dung Tuấn giới thiệu , Hoàng Thi Hàm cảm thấy thụ sủng nhược kinh* (được sủng ái mà lo sợ) , thì ra hòa thượng , ni cô , đạo sĩ không chút thu hút nào này đều là người có lai lịch lớn .

Trong bữa tiệc , nhiều người trò chuyện vui vẻ , không ai nhắc tới chuyện Tổng Thất Dao , ăn cơm hoàng đế nói những lời e rằng chỉ mấy ngàn năm sau mới có . Trái lại chưởng môn phái Nga Mi – Tuệ Tâm sư thái lại hàn huyên không ít chuyện với Hoàng Thi Hàm , có lẽ vì cả hai đều là nữ nhân , cho nên có lời gì có thể nói đều nói ra hết .

Cơm xong , mọi người lại trở lại đại sảnh . Mộ Dung Trinh lập tức sai người dâng trà thơm , mọi người vừa uống vừa nói chuyện đúng chủ đề.

Mãi đến sau đó , Hoàng Thi Hàm cảm giác mình giống như đang đặt trong mộng cảnh , nàng thủy chung cũng không dám tin rằng bản thân lại có thể ngang vai ngang vế cùng với các cao nhân tiền bối , cái loại cảm giác này thật sự là lẫn lộn cực kỳ .

Kỳ thật nàng không rõ , từ lúc vừa rồi khi nàng giao thủ với Tả Hữu đặc sứ ít nhiều cũng có thể nhìn ra chút manh mối , nhưng mà không vạch trần mà thôi .

Cả một buổi chiều , người đến tiếp ứng vẫn như thủy triều tràn vào , chỉ tiếc võ công của bọn họ phần lớn đều bình thường không có gì đặc sắc . Mộ Dung Tuấn theo lệ thường dùng bạc đuổi những người này đi , song phương cùng vui vẻ .

Không bao lâu , mặt trời đã dần ngả về phía tây , hiện tại cũng đã gần đến hoàng hôn , thì thấy một hộ vệ vội vã chạy vào đại sảnh “Bẩm công tử , ngoài cửa có người ...”

“Ô! Đây là người quen , còn cần thông báo làm gì .” Theo tiếng liền thấy A Lãng nghênh ngang tiêu sái vào trong đại sảnh .

“Bẩm công tử” Người hộ vệ chưa kịp nói hết lời , Mộ Dung Tuấn đã vung tay lên nói với hắn “Người đi xuống trước”

“Vâng , công tử” Hộ vệ cung kính đáp một tiếng , lập tức lui ra .

Về mặt A Lãng vui vẻ nói “Mộ Dung huynh , chúng ra lại gặp mặt rồi ! Gần đây có khỏe không ?”

Mộ Dung Tuấn mặt không đổi “Không tốt! Chính là bởi vì không tốt cho nên mới nhờ các vị tiền bối ra tay chi viện , tại hạ thật sự là thẹn với tiền phụ”

“Đúng vậy ! Ta cũng nghe nói Tổng Thất Dao tìm tới Mộ Dung công tử , cho nên ta cũng từ Khai Phong tới đây!” A Lãng nhìn xung quanh một lượt , làm như rất quen thuộc đối với chưởng môn các phái đang ngồi “Kẻ hèn này tham kiến các vị tiền bối” Hắn cúi người hành lễ.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt Hoàng Thi Hàm rất lâu , nhưng Hoàng Thi Hàm lại quay đầu đi , cố ý làm bộ như không quen biết hắn . A Lãng hỉ ẩm đậm cười , không nói gì .

“Các vị đang ngồi trước mắt đây không có ai là không phải nhân cao thủ trong giang hồ , tại hạ không dám làm phiền lãng tử giang hồ huynh giúp” Mộ Dung Tuấn nói .

A Lãng không chút khách khí cắt đứt lời của hắn “Mộ Dung công tử nói vậy sai rồi ! Nợ người một chút chi ân đều phải trả , trước đây ở Khai Phong thành thiếu Mộ Dung công tử một bữa cơm , hôm nay đến chính là để trả phần nợ này .” Ngụ ý của Mộ Dung công tử kỳ thật là hoài nghi võ công của hắn không thích hợp , mà A Lãng lại cố ý làm bộ như nghe không hiểu , cố ý nói trái đi .

“Tiểu tử , đầu óc ngươi có phải không tỉnh táo hay không ?” Hải Trung Dương trưởng lão trừng mắt liếc nhìn hắn một cái “Tổng Thất Dao kia là ma đầu giết người không chớp mắt , ngươi tuổi còn trẻ , tiền đồ trước mắt còn rộng mở!”

A Lãng thái độ cười lạnh không giống bình thường “Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua ‘nghe con không sợ cộp’? Hừ ! Tổng Thất Dao ở trong mắt ta tính làm gì ? Hắn chẳng qua chỉ là một sát thủ không lộ mặt ra ngoài ánh sáng mà thôi , sớm hay muộn cũng có ngày ta bắt được đuôi hắn ...”

Mộ Dung Tuấn cười nhẹ “Giang hồ đồn đại , lãng tử người không chỉ lạnh trí mà võ công cũng là nhất lưu , đáng tiếc tại hạ không có dịp mở mang , ngày hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội” A Lãng không câu nệ tiểu tiết , tính tình hài hước dí dỏm , ở trước mặt người khác luôn cự tuyệt tiết hiển lộ võ công . Bởi vậy , đồn đại cũng chỉ là đồn đại , trong bụng hắn rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh chỉ sợ không ai biết .

Hải Trung Dương một bên tiếp lời “Nói cũng phải ! Tổng Thất Dao cũng không phải đèn đã cạn dầu, nếu không làm sao có thể trong vòng hai năm thanh danh đã lan truyền rộng , uy hiếp vô lâm ...” A Lãng ngoài cười nhưng trong không cười nói “Các người nói nhiều vậy , chính là muốn ta thể hiện một chút chawg ! Ta không để ọi người thất vọng là được .” Về mặt hấn gian tà , cuối cùng xoay lưng đi , lén lút lấy ra bốn khối xúc xắc từ trong đũng quần .

“Người làm gì vậy ?” Mọi người không hiểu gì .

A Lãng giơ xúc xắc trên tay lên “Đây chính là trân tàng của ta , Bạch Ngọc khắc” Dứt lời , ngay cả động tác chuẩn bị hấn cũng chưa làm , bốn ngón tay chỉ nhẹ nhàng bắn ra liền thấy bốn đạo bạch quang như mũi tên bắn vào trong đại sảnh .

Cho dù trước đó việc này khó có khả năng vừa khéo như vậy , nhưng bốn khối xúc xắc đều nhip vào bên trong , chỉ lộ ra một mặt , trên mặt hiện lên đều là lục , sức tay và kĩ xảo như vậy , nhìn khắp vô lâm người có thể làm được khẳng định vô cùng có hạn .

“Cũng chỉ là như thế này ?” Hải Trung Dương bỗng nhiên nói một câu .

A Lãng sững sờ “Như vậy còn chưa đủ? Sao , còn muốn ta làm thế nào ?”

Hải Trung Dương nghiêm túc “Công phu thuộc loại ám khí này , chỉ cần thường xuyên luyện tập , quen tay hay việc , sau một thời gian , đều có thể đạt tới cảnh giới này” Câu nói châm biếm hấn đang lấy trướng trội đá , A Lãng không phải không hiểu .

A Lãng mong mỗi liếc mắt nhìn Hoàng Thi Hàm một cái , ánh mắt lộ vẻ không muốn . Hấn biết ngày hôm nay nếu bản thân không thi triển võ công , tuyệt không thể ở lại nơi này . Như vậy , hấn không phải là rất khó gặp lại nàng sao ?

Từ lúc gặp nàng ở Khai Phong đại tửu lâu , lãng tử nổi danh trên giang hồ này đã bị khí chất đặc biệt kia hấp dẫn .

Hấn cố ý lén vào trong phòng nàng ăn cắp bạc để bày ra con đường tiếp theo ình , nhưng không ngờ nàng không có chút ý tứ nào mới mình , thậm chí cả tên cũng không chịu nói . Nếu hấn còn mù quáng theo đuổi , cuối cùng sẽ có kết quả gì đây ? Hấn nghĩ cũng không dám nghĩ đến .

Cuối cùng , hấn đưa mắt tập trung trên mặt Mộ Dung Tuấn , cũng chính ở một khắc này ,hấn đã ngầm hạ quyết định .

“Được rồi ! Nếu như không coi vào đâu , như vậy các người nói đi , muốn ta làm gì ?” Hấn đột nhiên hỏi phục lại bộ dạng tinh quái ban đầu . Tuy rằng rất kỳ quái , nhưng hấn trước đây đều vậy , dường như mọi người cũng khó mà phát hiện ra điều gì khác thường .

Hải Trung Dương lớn tiếng nói “Ít nhất người phải ọi người thấy được điểm mạnh của người , vậy mới có thể biểu hiện thực lực của người rốt cuộc tới đâu!”

A Lãng gãi gãi đầu , thì thào tự nói “Làm sao bây giờ ? Dao kiếm , quyền cước , côn bổng , ám khí , các kỹ năng ta đều tinh thông , bây giờ nên biểu diễn sở trường gì đây ? Không bằng như vậy đi’ Ánh mắt của A Lãng vòng quét toàn trường , về mặt bất cần cười nói “Các người chọn ra một đại diện đánh với ta ba mươi chiêu quyết định thắng bại . Mộ Dung công tử , người xem như vậy có được không ?” Mộ Dung công tử còn chưa kịp trả lời , chương môn Thiếu Lâm Tự là Bạch Mộc đại sư ngày thường yên lặng kiếm lời bỗng nhiên mở miệng “Lão nạp tới thử” Y đứng lên , từ từ đi ra giữa sân .

Thiếu Lâm Tự vốn đứng đầu bát đại môn phái , hiện giờ Bạch Mộc chương môn tự mình ra ứng chiến , người trong sảnh không có một chút nào không đồng ý . Trong lòng mọi người đều hiểu mà không nói : A Lãng cuồng vọng tự đại này gặp phải cửa lớn rồi!

Trên mặt A Lãng vẫn lộ vẻ tươi cười kỳ lạ “Đại sư, thỉnh” Hắn chấp tay, lòng bàn tay đẩy ra phía ngoài, làm điệu bộ lễ nghi.

Bạch Mộc đại sư ha ha cười “Tiểu huynh đệ, người cẩn thận đấy...” Tiếng hắn còn vang vọng trong không trung hữu chuông của y đã bắt ngờ đánh ra, chuông lực hùng hậu, rung động cả đại sảnh.

Bạch Mộc đại sư là người có tâm địa từ bi, trong giang hồ có tiếng là Hảo Hảo hòa thượng, nhưng nhìn hắn bây giờ vừa bắt đầu đã hạ nặng tay khiến nhiều người không kịp cảm thấy khó chịu.

Thực ra y đang dò xét thân phận của A Lãng, hơn nữa vừa rồi A Lãng thể hiện thủ pháp ám khí, tuyệt không phải đơn giản như lời Hải Trung Dương nói là quen tay hay việc; hơn nữa Tổng Thất Dao trước đây hành hung đều dùng phi đao, liên tưởng đến điểm này, lai lịch của A Lãng đích xác khiến người khác hoài nghi.

Hai năm trước, có hai người khiến giang hồ lo lắng: một người là Tổng Thất Dao, một người là lãng tử giang hồ. Hai người kia xuất hiện trên giang hồ gần như cùng một lúc, cả hai đều thần bí khó lường. Nếu vậy, hai người kia liệu có phải căn bản chính là một người hay không?

Trên giang hồ hiện nay, không ai từng được chứng kiến võ công của A Lãng, có cũng chỉ biết là cơ chút tài năng đi khắp nơi vui đùa ăn bạc. Bạch Mộc đại sư là muốn dùng cơ hội này dò xét lại lịch của hắn, xem hắn có phải giống như những gì y đoán hay không?

Trong nháy mắt, hai người bọn họ đã giao thủ hai mươi bảy chiêu, ở giữa A Lãng cực kỳ nguy hiểm, nhiều lần giống như bị chuông lực của đối phương đánh trúng rồi lại nhiều lần hắn đào thoát được. Mọi người chỉ nhìn như si như say, nhưng mà trong lòng biết rõ, ba chiêu cuối cùng này chắc chắn là nhân tố quyết định thắng bại.

“Tiểu huynh đệ thật sự là hảo thân thủ.” Bạch Mộc đại sư lui về, miệng tuy nói vậy nhưng biểu hiện trên mặt lại không đúng.

“Đâu có, đâu có, đại sư quá khen.” A Lãng cười ha ha, biểu tình trên mặt khờ dại. “Chúng ta đừng đánh nữa được không? Dứt khoát tìm một chỗ uống hai chén...”

Bạch Mộc đại sư cười nhạt một tiếng, lắc đầu “Cho dù lão nạp đồng ý, chỉ sợ những người khác không đồng ý; ba chiêu cuối cùng, tiểu huynh đệ cẩn thận đấy!” Tiếng mới hạ xuống, áo cà sa của Bạch Mộc đại sư bỗng nhiên phồng lên, khuôn mặt đỏ giống như gan heo, cho thấy y đã tập trung hết nội lực, chuẩn bị làm một kích sấm vang chớp giật.

A Lãng lắc đầu, nụ cười trên mặt cảm thấy chua xót, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện Bạch Mộc đại sư đã bật hơi mở thanh âm, gầm lên một tiếng, một cổ chuông phong cực đại lướt như gió tới trước mặt.

Bạch Mộc đại sư không muốn bỏ qua cơ hội, tả chuông xoay tròn mạnh mẽ, hóa chuông thành trảo, chụp vào khí hải của A Lãng, hữu chuông đồng thời nhanh chóng biến chiêu, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, đẩy đến trước tim của hắn.

Ba chiêu cuối cùng này tấn công liên tục, ngay cả điểm nối giữa chiêu pháp cũng không nhìn ra, A Lãng chắc chắn đã gần kề nguy hiểm.

Bạch Mộc đại sư đánh toàn vào những vị trí trọng yếu trên cơ thể, A Lãng tránh không được chỉ còn cách đạp bảy bước, lui tám lần, thậm chí cắn răng một cái, song chuông đánh ra trong chớp mắt, nghênh hướng thể công của y.

Bang bang! Sau hai tiếng nổ lớn, chỉ thấy A Lãng liên tục lùi hai bước, thân thể hơi lay động một chút nhưng vẫn chưa ngã xuống, còn miễn cưỡng đứng vững.

“Đại sư hảo công phu!” A Lãng vẫn dúi nhưng bên khóe miệng đã trào ra một vệt máu tươi. Loại tình huống tổ hợp này quả thật là quý dị cực điểm.

Bạch Mộc đại sư lui non nửa bước, cổ họng cảm thấy ngứa, một ngụm máu tươi suýt nữa phun ra, cũng may y cắn chặt răng, đem ngụm máu tươi mạnh mẽ cưỡng bước nuốt vào bụng mới không đến nỗi thất bại.

Sắc mặt y giờ tái nhợt giống như tờ giấy , nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời nhìn chăm chăm A Lãng , biểu tình trên mặt có chút mơ hồ , giống như thể nhớ ra gì đó .

Hồi lâu sau , y đột nhiên lấy tay chỉ A Lãng , bật thốt lên : “A ! Lão nạp nhớ rồi , ngươi là ...” A Lãng rốt cuộc là ai ?

7. Chương 7

Quá trình của ba chiêu cuối cùng tương đối ngắn ngủi , mọi người chỉ thấy được song chưởng hai người giao nhau , sau đó là A Lãng liền thổ huyết lui lại hai bước.

Tình hình của Bạch Mộc đại sư như thế nào mọi người cũng không biết , bởi vì y che dấu rất khá , chỉ có sắc mặt tái nhợt mà thôi .

Hắn bị Bạch Mộc đại sư ra một kích giống như toàn lực nhưng chưa ngã xuống , sau đó lại thấy Bạch Mộc đại sư nói ra mấy từ gì đó , mọi người không khỏi men theo hướng tay của Bạch Mộc đại sư nhìn A Lãng , Hắn rốt cuộc là ai ? Vì sao có thể chịu được một kích kia ? Mọi người đều tò mò .

“Ha ha ha ...” Đột nhiên Bạch Mộc đại sư mở miệng cười to , tiếng cười rung động trời , gần như lung lay cả nóc nhà

Trong tiếng cười lớn , khí huyết trong cơ thể y không khống chế nổi bốc lên , liền thấy một ngụm máu lớn từ trong miệng y trào ra “Sảng khoái! Sảng khoái !Thật sự là sảng khoái cực kỳ ...”

“Thống khoái! Thống khoái ! Thật sự là vừa đau lại vừa thống khoái!” A Lãng học khẩu khí của y , thân mình tuy rằng đã lão đảo nhưng vẫn chưa ngã xuống .

Bạch Mộc đại sư thu lại tiếng cười , lập tức nói với Mộ Dung Tuấn “ Mộ Dung công tử , lão nạp nguyện lấy cái đầu trên cổ mình đảm bảo với ngươi , xuất thân lai lịch của lãng tử này tuyệt đối không thành vấn đề , hắn chính là người tốt nhất giúp chúng ta ứng phó với Tổng Thất Dao .”

“Oh?” Mộ Dung Tuấn trầm tư , không nói gì .

Kỳ thật , hắn không phải hoài nghi lai lịch xuất thân của A Lãng , mà là hắn vô cùng không thích biểu tình dễ dàng nhận ra trên mặt hắn khi nhìn Hoàng Thi Hàm .

Tuy rằng hắn và Hoàng Thi Hàm không phải người yêu , nhưng bất kể là nói thế nào , trong lòng của hắn , cũng coi nàng chẳng khác gì người yêu là mấy . Thật ra hắn không muốn mời nàng ở lại Mộ Dung thế gia , hắn lại càng không muốn thấy nàng bị Tả Hữu đặc sứ gây thương tích , cân nhắc nặng nhẹ , hắn mới chịu để bản thân lưu nàng ở lại nơi đây , sao biết nửa đường lại lòi đầu ra một tên Trình Giảo Kim A Lãng này . Trong lòng hắn biết rõ A Lãng chính là địch nhân lớn nhất của mình . Nhưng mà , hiện giờ ngay cả chưởng môn Thiếu Lâm Tự – Bạch Mộc đại sư cũng đã mở miệng nói , hắn còn có thể nói được gì đây ?

“Đại sư nói quá lời” Mộ Dung Tuấn mỉm cười , tiếp đó lại nói “ Hôm nay tại hạ có may mắn thấy A Lãng huynh thi triển tuyệt kỹ , thêm cả những vị đang có mặt ở đây ra sức giúp đỡ , nói vậy Tổng Thất Dao kia nhất định biết khó mà lui , kẹp chặt đuôi mà chạy thôi!” Mộ Dung Tuấn địa vị nổi danh trong giang hồ , cho dù là cư xử với người ngoài nhưng bao giờ cũng khôn khéo ; Bạch Mộc đại sư đã nhận ra A Lãng là ai , nhưng mọi người cũng không muốn vạch trần , nói gì đi nữa cũng để ột đường lui . Bởi vậy , không khí trong đại sảnh lập tức lại hòa hợp .

Cuối cùng , mọi người ở lại trong sảnh nói chuyện phiếm chờ có người đến đây xin trợ quyền nữa hay không , cho đến khi bóng đêm hoàn toàn buông xuống , đồ ăn dâng lên thì Mộ Dung Tuấn mới dẫn mọi người đi dùng cơm .

Đêm đã khuya ,

Toàn bộ Mộ Dung sơn trang yên lặng giống như trẻ con say giấc nồng , nhưng bên trong trang các thượng khách đều rất cảnh giác , bởi vì từ khi phi đao của Tổng Thất Dao xuất hiện , Mộ Dung sơn trang vào đêm sớm đã bị một bầu không khí xơ xác tiêu điều bao phủ lấy , dường như ngay cả không gian cũng ngưng đọng lại .

Võng dưng , một tiếng tiêu vang lên từ hậu viện sơn trang , nghe trong màn đêm yên tĩnh này , càng thêm vài phần thê lương lạnh lẽo .

Bên trong một cái đình tứ giác ở hậu hoa viên . Mộ Dung Tuấn ngồi trên một ghế đá , hai tay nhẹ nắm lên một ngọc tiêu xanh biếc , hai mắt giống như nhắm hờ , dường như đã hoàn toàn quên mất bản thân .

Giang hồ đồn đại , thuở nhỏ Mộ Dung Tuấn có được khí chất giống như Mộ Dung lão trang chủ , cầm- kỳ- thi- họa đều tinh thông đủ ; hơn nữa lại còn là người nhiệt tình nho nhã , Mộ Dung Tuấn mới chỉ có hai mươi hai tuổi đã là một trong những nhân vật nổi danh trên giang hồ .

Nhưng , lúc này chân mày hắn nhíu chặt , vẻ mặt vô cùng chua xót , cảm giác cô độc tĩnh mịch mơ hồ tỏa ra trên người hắn khiến người khác không tìm được dâng lên một phần đồng tình .

Theo lý mà nói , trên người một Thiếu trang chủ Mộ Dung thế gia không nên tỏa ra cái cảm giác cô đơn vắng vẻ như vậy , nhưng trên đời này tuyệt không có ai có thể hiểu suy nghĩ phức tạp hỗn loạn trong lòng hắn bây giờ .

Mẫu thân của Mộ Dung Tuấn mất sớm , phụ thân ngâm đắng nuốt cay một mình nuôi hắn , dạy hắn đọc sách , tập viết cùng học võ . Mãi cho đến năm ấy hắn mười chín tuổi , phụ thân trong một cuộc luận võ mà chết , từ đấy về sau Mộ Dung sơn trang chỉ còn lại mình hắn cô đơn một đơn một thân một mình gánh vác .

Sản nghiệp của Mộ Dung sơn trang khổng lồ , miếng ăn của tám mươi sáu trang đình đều do một mình hắn xử lý , tính đến nay đã ba năm ; cũng may Tả Hữu đặc sứ bởi vì thiếu lão trang chủ một phần mà tự nguyện sẵn sàng góp sức cho Mộ Dung Tuấn , nếu không sợ rằng hắn đã sớm chống đỡ không nổi , nào có thể xấp xếp Mộ Dung sơn trang được như giờ .

Mỗi khi đêm dài người lặng thì Mộ Dung Tuấn đều ngồi một mình trong đình tứ giác gảy đàn tìm vui , có thể là để giải tỏa những áp lực ban ngày , cũng có thể là để hoài niệm lại từng chút một về lão trang chủ .

Mộ Dung Tuấn buông ngọc tiêu trên tay xuống , bỗng nhiên khe khẽ thở dài một cái , cầm lấy chén rượu trên bàn đá , uống một ngụm nhỏ “Tại hạ Mộ Dung Tuấn , tôn giá hà cớ gì phải trốn tránh ...” Đồng thời đôi mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào một bụi hoa cách đó không xa .

Trong tiếp úp mở liền thấy Hoàng Thi Hàm thẳng người tiến đến , mang theo thẹn thùng “Ta ... Thật xin lỗi , quấy rầy nhã hứng của công tử .Ta ... Ta tưởng người nào.”

Mộ Dung Tuấn thoải mái cắt đứt lời của nàng “Thì ra là Hoàng cô nương , mau ! mau mời ngồi” Hắn dùng ngón tay chỉ về băng ghế trước mặt hắn .

Người trong giang hồ đều biết Mộ Dung công tử tinh thông âm luật , bởi vì Hoàng Thi Hàm chưa từng đi lại trong giang hồ , hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên nàng dừng chân ở đây , chớ nên mới không biết hắn có loại ham mê này .

Hoàng Thi Hàm đang ngủ bị một tiếng tiêu thê lương lạnh lẽo đánh thức, nghe tiếng tiêu truyền đến từ hậu viện , lập tức ra khỏi phòng để xem xét , sau đó mới phát hiện thì ra là Mộ Dung Tuấn ngồi một mình thổi tiêu trong đình , trong bất tri bất giác bị biểu tình trên mặt hắn hấp dẫn lúc nào nàng cũng không rõ , vì sao nét mặt hắn lại cô đơn tĩnh mịch đến vậy ?

Hoàng Thi Hàm hơi chần chờ một chút “Quấy rầy!” Sau đó từ từ đi vào trong đình .

“Người quấy rầy là ta mới phải” Mộ Dung Tuấn cười nhạt “Tại hạ trong lúc vô tình quấy nhiễu thanh mộng của cô nương , để cô nương chê cười rồi” Hoàng Thi Hàm không cho là đúng nói “Mộ Dung công tử quá khách khí . Thật ra công tử thổi rất khá , thật sự rất êm tai , chẳng qua là ...”

“Chẳng qua gì?”

Hoàng Thi Hàm nghĩ một lúc cuối cùng vẫn là ăn ngay nói thật “Tiếng tiêu của Mộ Dung công tử thực lạnh lẽo thê lương , lộ ra nội tâm đang tràn ngập loại tình cảm vắng vẻ đấy”

“Nói rất hay ! Hoàng cô nương quả nhiên thông tuệ phi thường” Mộ Dung Tuấn cũng không phủ nhận .

Hoàng Thi Hàm ngưng mắt nhìn hắn , ánh mắt tràn ngập tò mò . “Đường đường là Thiếu trang chủ của Mộ Dung thế gia , sao lại có loại tâm tình này ? Không biết Mộ Dung công tử có gì muốn bày tỏ không ?”

Mộ Dung Tuấn cầm lấy chén rượu , uống một ngụm nhỏ , cả người rơi vào cảnh đầu tranh nói hay không nói . Một lát sau , hần liền tiếp uống hết ba chén rượu mới đem tâm tình của mình kể từ đầu đến cuối , từ sau khi lão trang chủ táng mạng đến tình trạng hiện giờ , tất cả đều nói hết ra , không một chút giấu diếm .

“Ba năm , suốt ba năm ... Ta cảm thấy mỗi mệt . Trong sơn trang có tám mươi sáu nhân khẩu cần ta quản lý , chăm sóc . Có đôi khi ta thật sự muốn nghỉ ngơi một chút , để cho ta nằm một lúc liền ba ngày ba đêm , cho dù là một lần ngủ không tỉnh lại nữa cũng không sao , ta thật sự mệt mỏi ...” Lúc nói ra những lời này mắt vành mắt của hần ướt một vùng , diễn cảm hết sức thống khổ mỗi mệt ; so với người ban ngày hăng hái quả thực là khác nhau một trời một vực .

Hoàng Thi Hàm từ đầu đến cuối không chen vào một câu , mãi cho đến khi hần giải bày từng chút từng chút chuyện xong , nàng vẫn trầm tư không nói được lời nào , rõ ràng nàng đã hoàn toàn bước vào trong câu chuyện của hần , chưa lấy lại được tinh thần .

Cảnh ngộ của Mộ Dung Tuấn nàng ít nhiều cũng có thể hiểu một ít , nhưng mà , nàng nghĩ không thông một việc . “Theo thái độ kính cẩn nghe theo của hai người bọn họ , ta tin rằng bọn họ nhất định trợ giúp không ít cho ngươi , giảm bớt không ít gánh nặng cho ngươi . Người lại chỉ có Tả Hữu đặc sứ?”

Mộ Dung Tuấn thì ào ào nói “Nếu không phải tiên phụ phù hộ , hai người bọn họ nỗ lực vì Mộ Dung sơn trang mà không oán không hối , ta đã sớm suy sụp , làm thế nào còn có thể chống đỡ được đến hiện tại ? Nhưng .. thứ ta cần thật sự không phải sự viện trợ của bọn họ!”

“Hả ?” Hoàng Thi Hàm không hiểu “Vậy là gì ?”

“Là gì?” Toàn thân Mộ Dung Tuấn run lên , đột nhiên ngẩng đầu ngưng mắt nhìn nàng , sóng mắt ôn nhu như nước . “Là một nữ nhân quan tâm tỉ mỉ đến ta , chăm sóc ta ; là nữ nhân khi ta đau khổ có thể ngã vào lòng , bằng hoàng bất lực thì vài câu tri kỷ ân cần hỏi thăm ; là một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm , hai bên cùng ủng hộ lẫn nhau , cùng trải qua những tháng ngày bị thương và vui vẻ ...”

Tim Hoàng Thi Hàm đập thình thịch , tình cảm của hần thật phong phú . Nàng thuận miệng hỏi “Với thanh danh và địa vị của Mộ Dung công tử ở trong võ lâm , hần là không khó tìm được người nữ nhân đó”

“Rất khó ! Thật sự rất khó ...!” Mộ Dung Tuấn lắc đầu .

Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút , người này nhất định là ra điều kiện quá cao .

Mộ Dung Tuấn lại đem tầm mắt chuyển tới trên mặt nàng “Mấy năm qua , ta tìm người nữ nhân như vậy trong biển người mênh mông , đáng tiếc giai nhân mơ hồ không có dấu vết . Có điều ... hiện tại ta cuối cùng cũng tìm được rồi , ta thật sự vất vả mới tìm được”

“Hả ? Nàng ta là ai?” Hoàng Thi Hàm không hiểu .

Ánh mắt Mộ Dung Tuấn càng thêm nóng rực “Người xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt”

“Người ... Người nói ta?” Cả người Hoàng Thi Hàm cứng ngắc , ngồi ngây ngốc.

“Không sai! Tại hạ nói chính là Hoàng cô nương .” Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Tuấn tràn ngập thành khẩn . “Nhiều năm nay , nữ nhân ta gặp qua chỉ biết nịnh bợ , ton hót , nếu không phải làm bộ làm tịch thì là nhăn nhăn nhí nhố . Các nàng không giống Hoàng cô nương , làm việc quang minh lỗi lạc , nói chuyện khéo léo.”

“Hả? Ta có sao?” Hoàng Thi Hàm sững sờ nhìn hần .

Mộ Dung Tuấn không đắn , nói thẳng “Hoàng cô nương thanh thuần thoát tục , há lại có thể so sánh với những nữ nhân bình thường .” hần đột nhiên không nói nữa , mà dùng đôi mắt hàm tình thâm kín nhìn nàng .

Kỳ thật , từ lúc hai người gặp nhau ở Khai Phong đại tửu lâu thì hai bên đã đều bị đối phương hấp dẫn . Nếu không phải A Lăng giữa đường chọc giận nàng , không biết chừng hai người họ đã sớm trò chuyện vui vẻ với nhau , làm gì còn phải chờ đến giờ phút này .

Bề ngoại của Mộ Dung Tuấn , cách nói năng , tu dưỡng cùng phong độ tài hoa rất dễ hấp dẫn một cô gái mới ra giang hồ không bao lâu . Hoàng Thi Hàm không dám phủ nhận thật sự bản thân đã bị đánh động cùng

lời nói của hắn cảm động , nhưng cẩn thận suy nghĩ , trước mắt Tổng Thất Dao chưa bắt được , việc mười lăm tháng tám luận võ ở Đoạn Hồn Lĩnh vẫn chưa xong , nàng có thể nào ở trong tình hình này nói chuyện tư tình nữ nhi ?

Mộ Dung Tuấn thấy nàng trầm tư không nói , không kìm được than nhẹ một tiếng “Hay là Hoàng cô nương nghĩ tại hạ nói chuyện cợt nhả? Vậy thì người ...”

Hoàng Thi Hàm cắt đứt lời của hắn “Không ! Ngôn từ của Mộ Dung công tử chân thành cảm xúc , êm tai động lòng người , chỉ có điều lúc này chúng ta không nên nói chuyện tư tình nữ nhi , dù sao đại sự còn chưa thành”

Mộ Dung Tuấn lắc đầu “Điều Hoàng cô nương nói là Tổng Thất Dao ?”

“Đúng!” Hoàng Thi Hàm không nghĩ ngợi gì nghiêng túc nói “Tiểu nữ dù chưa bị người này hại nhưng cũng không cho phép Tổng Thất Dao độc hại võ lâm .”

Mộ Dung Tuấn cười khổ “Lần này Tổng Thất Dao tìm đến Mộ Dung sơn trang ta kỳ thật ta đã sớm có ý định ôm ngọc nát vào lòng . Tạm lời bất luận kết quả thế nào đi nữa , ít nhất ta đã hết lực . Hoàng cô nương sao phải đem việc này để trong lòng ? Sinh tử đều do số , không phải sao ?”

Hoàng Thi Hàm không cho là đúng “Sinh tử cá nhân là chuyện nhỏ , chỉ cần Tổng Thất Dao tồn tại một ngày , võ lâm Trung Nguyên sẽ không có một ngày bình yên . Tóm lại , ta đã đi vào quý trang , nhất định phải một việc nào đó cho võ lâm , nếu không vất vả tập võ dùng ở đâu ?”

Mộ Dung Tuấn mong mỗi liếc mắt nhìn nàng một cái , hồi lâu mới nói “Chờ giải quyết xong việc Tổng Thất Dao , tại hạ gặp may không chết , Hoàng cô nương có thể nhận tình ý của tại hạ , sát cánh cùng nhau , lên thành vợ chồng ?”

Hoàng Thi Hàm đầu tiên là sửng sốt , sau đó cười khò không thôi “Mộ Dung công tử nói chuyện ngay thẳng nhưng thật làm khó ta”

Mộ Dung Tuấn còn chưa kịp lên tiếng , một tiếng bước chân vang lên “Ôi! là lúc nào hai vị còn có hứng thú nói chuyện tình yêu” Chỉ thấy A Lãng vẻ mặt cợt nhả đi tới , lời nói ra khỏi miệng giống như lão thái bà đi giày bó chân , vừa thoải vừa chua .

“Sự tình còn chưa phát sinh , hai người đã ở đây dự đoán kết quả , thế này thật là lãng phí thời gian ; nói không chừng Tổng Thất Dao tài ật lớn , chúng ta một người chạy cũng không thoát cũng không biết chừng Tổng Thất Dao chỉ là một con cọp giấy , trông khá mà không dùng được , đến lúc đó bị chúng ta phát hiện đưa đi quan phủ , còn có thể lĩnh tiền thưởng ...”

“A Lãng huynh thật sự có tầm nhìn xa” Mộ Dung Tuấn vừa lúc chen vào một câu “Đêm khuya như vậy , A Lãng còn chưa ngủ , hay là phòng tề trang sắp xếp không được thoải mái ?”

“Không ! Không ! Cũng bởi vì quá thoải mái ta mới ngủ không ngon” A Lãng vẫn cười tà “Con người của ta trời sinh số hèn , chỉ cần một đồng rơm rạ , hoặc là một cành cây lớn ta cũng có thể ngủ một giấc đến hừng đông ...”

Không đợi hắn dứt lời , Hoàng Thi Hàm ở một bên đã tức khí phun ra một câu “Nhàm chán !” Lập tức xoay người muốn đi , biểu tình trên mặt rất là tức giận .

Thấy nàng đột nhiên rời đi , thần sắc của A Lãng bình tĩnh khác thường , giống như thể việc này một chút cũng không liên quan đến mình .

So với A Lãng , cảm xúc của Mộ Dung Tuấn hiển nhiên đã có thay đổi , tuy rằng một chữ hắn cũng không đề cập tới , nhưng rõ ràng biểu hiện trên mặt đủ để cho người ta vừa nhìn đã biết .

“Thật có lỗi , thật có lỗi” A Lãng cười ha ha , ngoài cười nhưng trong không cười nói “Ta thật sự không nên phá hư không khí nơi đây , ta thật sự đáng chết!” Ngữ khí khi hắn nói chuyện cùng biểu tình trên mặt đối lập nhau rõ ràng khiến cho đối phương có thể dễ dàng nhận ra hắn đang nghĩ một đằng nói một nẻo , nhưng hắn tuyệt đối không để ý .

Sau khi nói xong những lời này , hắn ngay tức thì xoay người , không để Mộ Dung Tuấn có cơ hội nói đã từ từ tiêu sái đi khỏi hậu viện , chỉ để lại phía sau một đôi mắt tràn ngập tức giận cùng oán hận .

Mặc dù trong Mộ Dung sơn trang đều là tuyệt thế cao thủ trên võ lâm . nhưng phi đao của Tổng Thất Dao vẫn xuất hiện đúng giờ như vào chỗ không người .

Phi đao thứ tư xuất hiện trong phòng ngủ của Hải Trung Dương trưởng lão phái Không Động , phi đao xuyên qua ngực Hải Trung Dương , khiến cho y mất mạng tại chỗ .

Chương môn Thiếu Lâm –Bạch Mộc đại sư cùng mọi người vừa nghe tin đã đến nhưng không phát hiện ra tung tích địch nhân , thậm chí cả một chút dấu vết để lại cũng không thể tìm ra .

Phi đao thứ năm xuất hiện ở tiền viện , mười mấy người kính gác nấp ở vị trí kín đáo đều chết thảm dưới lưỡi đao sắc bén , không một người thoát . Lúc ấy chương môn phái Võ Đang – Ô Vu Tử ở trong vòng chiến , nhưng không ngờ lại không phải đối thủ của địch nhân , trở thành oan hồn chí sĩ chính nghĩa thứ hai .

Như vậy mục tiêu của phi đao thứ sáu rốt cuộc là ai đây ? Hoàng Thi Hàm lấy tay làm gối , nửa nằm nửa ngồi ngây người ở mép giường , tư thế như vậy bảo trì hồi lâu .

Không nghi ngờ gì là những thương khác của Mộ Dung sơn trang đã trở thành âm hồn bầy táng trước khi sát hại Mộ Dung Tuấn . Đối phương võ công cao cường , ngay cả Hải Trung Dương , Ô Vu Tử đều không phải đối thủ , nghĩ như vậy , mình có thể chống lại đối phương một đòn được hay không đây ? Hoàng Thi Hàm một chút nắm chắc cũng không có .

Khoảng thời gian này , Mộ Dung sơn trang tuy rằng lâm vào không khí tiêu điều , nhưng Mộ Dung Tuấn vẫn không ngừng động viên mọi người cố lên , mà hắn vẫn yên lặng âm thầm theo đuổi năng quan tâm an ủi

Đối với lời bày tỏ của hắn đối với mình , Hoàng Thi Hàm mặc dù rất cảm động , nhưng nàng vẫn quyết định giữ ý muốn hoàn thành việc này trước rồi sau đó mới bàn . Mộ Dung Tuấn không muốn thay đổi quyết ý của nàng , nhưng lại nhấn mạnh ‘nhân sinh biến ảo vô thường’*(đời người thay đổi thất thường) , sự tối tăm bên trong của thế gian đều đã được định trước .

Còn A Lăng cả ngày không có việc gì , gần đây không hiểu bị gì ; cả ngày thần bí ngồi trong phòng Bạch Mộc đại sư , hai người uống rượu , cùng chơi cờ nói chuyện phiếm , giống như thể việc Ô Vu Tử và Hải Trung Dương chết không có chút liên quan nào.

Hay là bọn họ âm thầm đánh trống lui quân , sợ sự thực Tổng Thất Dao trước mắt ? Hay là trong lòng bọn họ sớm đã bàn bạc tìm ra cách ứng phó với Tổng Thất Dao ?

Đúng lúc Hoàng Thi Hàm vô tri vô giác miên man suy nghĩ đến gần người , cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng của một thanh âm mơ hồ , thanh âm tuy rất nhỏ nhưng Hoàng Thi Hàm vẫn nghe được nhất thanh nhị sở* (rõ ràng)

A! Thanh âm kia hình như là của Tuệ Tâm sư thái ... Hoàng Thi Hàm nhảy dựng vội vàng xuống giường , lập tức mở cửa lớn , theo tiếng tiến đến .

Hoàng Thi Hàm không nghe nhầm . Trong lúc nàng Đông phòng thì Tuệ Tâm sư thái quả nhiên đã xảy ra chuyện , nhưng mà nàng cũng không nghĩ tới , A lăng cùng Mộ Dung Tuấn lại có thể đến sớm hơn nàng một bước .

“Tên súc sinh này...” Chân mày Mộ Dung Tuấn nhíu chặt , biểu tình trên mặt cũng phần nộ tới cực điểm .

Chỉ thấy đạo bào nửa thân dưới của Tuệ Tâm sư thái bị vén lên , thân dưới đầy máu tươi , cho thấy khi còn sống từng bị chà đạp , cảnh tượng bi thảm khiến người khác không đành lòng nhìn.

“Chuyện này ...Tại sao có thể như vậy ...” Hai tay Hoàng Thi hàm che mặt , nói gì cũng không muốn liếc mắt nhìn một cái .

“Thiên a !” Mộ Dung Tuấn ngửa mặt lên trời gào to , tiếng gào vang vọng trời đêm “Có dưng khí người tìm một mình ta là được , tội gì tổn thương đến người vô tội ...”

So với phản ứng của bọn họ , A Lãng lại bình tĩnh hơn nhiều , lập tức kiểm tra thi thể Tuệ Tâm sư thái , không hề ngại lễ nghi nam nữ.

A Lãng vươn tay quét một vết máu trên mặt đất , để sát mũi người , biểu tình trên mặt đầy quỷ dị .

Máu tươi trên mặt đất đã đông , suy nghĩ rõ tình trạng Tuệ Tâm sư thái hẳn là đã chết được một lát , tuyệt đối không phải vừa mới chết , như vậy ...

Suy nghĩ đến đây , A Lãng đột nhiên kinh hô một tiếng “Nguy rồi ! Bạch Mộc đại sư !” Lập tức đứng bật dậy , như một mũi tên đã căng , bay vút khỏi phòng .

Như dự đoán , Bạch Mộc đại sư quả nhiên đã mất mạng chết thảm , tình trạng chết so với Tuệ Tâm sư thái cũng không khá hơn chút nào .

“Hay ột chương nhân pháp* (thủ đoạn che mắt người khác) ...” Mộ Dung Tuấn theo sau đến , nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra một câu .

Tổng Thất Dao này không chỉ có thủ đoạn hung tàn , đầu óc hiển nhiên cũng không tồi . Thần sắc Hoàng Thi Hàm khê biến , thì thào nói “Xem ra đã đến lúc phi đao thứ bảy xuất hiện ... Chính là một trận chiến rung trời . Việc đã đến nước này , Hoàng cô nương cũng không cần lo lắng .” Mộ Dung Tuấn ưỡn ngực , hào khí ngất trời nói “Mục tiêu của hần là Mộ Dung Tuấn ta , để người vô tội tránh tiếp tục chịu tổn thương , tại hạ đề nghị nhệ vị tạm thời rời khỏi Mộ Dung sơn trang , chờ đến sau khi đao thứ bảy xuất hiện ...”

Hoàng Thi Hàm cắt đứt lời của hần “Mộ Dung công tử nói vậy sai rồi ! Sau hơn mười ngày , chúng ta đã tổn thất mất bốn cao nhân tuyệt thế , nếu chúng ta chịu thua như vậy , chẳng phải khiến cho giang hồ chê cười sao .”

Mộ Dung Tuấn thở dài một tiếng “Tại hạ lo lắng cho an nguy của Hoàng cô nương và A Lãng huynh. Một mạng hèn này của tại hạ , cho dù mất đi cũng không luyến tiếc”

Hoàng Thi Hàm còn chưa kịp nói , A Lãng ngồi xổm trên mặt đất bỗng nhiên mở miệng “Hai vị có lời gì có thể đi ra bên ngoài nói được hay không , ta muốn một mình suy nghĩ lại rõ ràng việc này”

“Hả ?” Mộ Dung Tuấn sững sờ “A Lãng huynh có phải có phát hiện gì hay không ?”

A Lãng lắc đầu “Tạm thời không có , nói không chừng chờ một chút thì có”

“Vậy thì tốt quá ..” Mộ Dung Tuấn cuối cùng cũng có một tia cười ngày thường không thấy . “Một khi đã như vậy , thứ cho tại hạ xin được cáo lui trước . Hi vọng nhanh chóng có được tin tốt từ A Lãng huynh”

Thấy Mộ Dung Tuấn nói thế , Hoàng Thi Hàm cũng không tiện nói gì , hai người cứ vật rất nhnạp rời khỏi phòng , trong một thoáng , trong phòng của Bạch Mộc đại sư chỉ còn mình A Lãng .

A Lãng đem tầm mắt từ từ chuyển dời đến trên người Bạch Mộc đại sư , bản thân dần dần chìm trong suy nghĩ .

Nguyên nhân chết của Bạch Mộc đại sư cũng không có chỗ nào khác thường , chỉ là đơn thuần trúng hai kiếm , một cái ở ngay tim , một cái ở thất lưng ; tất cả đều thuộc điểm trí mạng .

“Đại sư , người đã từng thấy ta lớn lên , hiện giờ người gặp bất trắc, chết không nhắm mắt , A Lãng ta giờ này xin thề với trời , nhất định sẽ tự tay giết tên súc sinh kia báo thù cho người...” Nói xong , A Lãng kìm lòng không được chảy xuống giọt lệ anh hùng .

“Nếu người ở dưới có linh , thỉnh giúp ta sớm tìm được tên súc sinh kia .” A Lãng chìa tay phải run rẩy , cố gắng khép hai mắt của Bạch Mộc đại sư , nhưng thử một lần rồi lại một lần , cặp mắt của Bạch Mộc đại sư đã chết vẫn không chịu nhắm lại .

Tại sao có thể như vậy được ? A Lãng mê muội .

Theo lý mà nói , ngay khi A Lãng dùng chút nội lực thì chỉ cần vuốt mặt Bạch Mộc đại sư thì hai mắt chết không nhắm kia sẽ thuận thể nhắm lại , hay là trong này còn có ẩn tình nào đó ?

A Lãng rèn luyện trên giang hồ tuy rằng chỉ có hơn hai năm , nhưng sơ trí của hần khẳng định hơn vài phần so với những người đã ở trên giang hồ lâu lắm . Hần chợt nhớ tới một truyện giang hồ từ rất lâu .

“Đại sư , nếu như có mạo phạm di thể của người , A Lăng lúc này xin lỗi trước .” A Lăng nghiêng người một cái , liên tiếp gõ hai cái vào đầu , sau đó mới chìa hai tay , vươn tới trước ngực áo cà sa của y .

Hai tay của A Lăng chưa chạm đến Bạch Mộc đại sư thì đã thấy thất khổng *(thất khổng là ám chỉ bảy lỗ , hai tai , hai lỗ mũi , hai mắt , miệng) của Bạch Mộc đại sư đột nhiên tràn ra máu tươi , sau đó hai mắt từ từ hạ xuống ... cuối cùng khép lại .

Hay là vấn đề ở chỗ này ? Tim A Lăng đột nhiên đập mạnh , tinh thần toàn thân cũng cảnh giác .

Cởi áo cà sa của Bạch Mộc đại sư , A Lăng cẩn thận tìm manh mối vun vạt có thể bỏ sót , đáng tiếc cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì .

Vết thương trí mạng ở ngực và thất lưng , nhưng khi A Lăng ngưng thần tiếp tục nhìn tỉ mỉ thì đột nhiên phát hiện ra một chỗ kỳ quái .

Ngực Bạch Mộc đại sư bị xuyên thủng , lưu lại một vết thương rộng chừng gần một tấc mà vết thương ở thất lưng chỉ có nửa tấc , sâu gần nội tạng . Nói cách khác , sát hại Bạch Mộc đại sư có đến hai thanh kiếm độ rộng khác nhau , lực đạo cũng không giống nhau .

Nhìn khắp giang hồ những người sử dụng song kiếm nhưng lại dùng kiếm có điểm bất đồng như vậy nửa người cũng không có , nếu như vậy , Tổng Thất Dao không phải là một người , mà là còn có đồng đảng .

A Lăng suy nghĩ cẩn thận về những gì bản thân thấy vừa rồi trong phòng Tuệ Tâm sư thái , lập tức lại phát hiện ra một kết luận không tầm thường .

Tuệ Tâm sư thái dù sao cũng là thuộc nữ lưu , khẳng định không ai khinh nhờn thi thể của bà , chỉ vì vết máu đông lại khiến cho A Lăng có một tia linh cảm , mới có thể nghĩ đến mục tiêu chân chính của Tổng Thất Dao kỳ thật là Bạch Mộc đại sư ; còn Tuệ Tâm sư thái sớm đã chết được một lúc.

Địa điểm khác nhau , đối tượng khác nhau ... Tổng Thất Dao rốt cuộc muốn làm gì ? Mục đích thực sự thật ra là gì ?

Chẳng lẽ mục tiêu chân chính của hắn là nhân tài đến viện trợ ? Kế tiếp liệu có phả mình may không ? A Lăng mãi không nghĩ ra nguyên do .

A Lăng từ trong suy nghĩ trở lại thực tại , sau khi mặt lại áo cà sa cho Bạch Mộc đại sư mới từ từ đứng lên , ánh mắt nhìn xung quanh một lượt , cuối cùng cũng không có thu hoạch ,

Đúng rồi ! Không bằng mình quay lại chỗ Tuệ Tâm sư thái nhìn một chút , nói không chừng còn có thể phát hiện ra gì mới . A Lăng lén lút bước ra cửa , như một cơn gió hướng về Đông sương phòng .

8. Chương 8

Phi đao thứ bảy sắp xuất hiện .

Bên trong đình tứ giác ở hậu viện của Mộ Dung sơn trang . Trên bàn đá tuy rằng bày đủ rượu và thức ăn , mọi người trước mặt tươi cười , nhưng bất kể là ai cũng có thể cảm nhận được vẻ trầm lặng tiêu điều .

Tối nay không sao , có trăng , trong không khí thoảng thoảng bùn cỏ cùng hương đất thơm .

“Chúng ta cạn một ly” Mộ Dung Tuấn giơ chén rượu lên , một ngụm uống cạn “Có lẽ qua đêm nay , Mộ Dung thế gia sẽ là một từ trong lịch sử , không bằng hôm nay chúng ta không say không về ...” Trên mặt hắn tuy rằng mang theo vẻ tươi cười nhưng nó lại thật phần chưa sót .

Hoàng Thi Hàm uống một ngụm , từ từ đặt chén rượu xuống “Mộ Dung công tử không nên đa sự lo ngại , bên trong trang giờ phút này phòng thủ kiên cố , hơn nữa còn có chúng ta làm bạn , tặc tử kia nhất định biết khó mà lui , không dám lỗ mãng .”

“Nàng nói đúng” Mộ Dung sơn trang tối nay đích xác là canh phòng hơn bao giờ hết . Mọi người trong trang mỗi người đều mang kiếm canh bốn phía hậu viện , đã hình thành một lưới bảo vệ .

Mộ Dung Tuấn , Hoàng Thi Hàm , A Lãng – ba người ngón thành hình tam giác bên trong đình , Tả – Hữu đặc sứ đứng phía sau Mộ Dung Tuấn , hai cặp mắt lợi hại giống như đao phong .

Mộ Dung Tuấn cười thầm một tiếng , lắc đầu “Trước mắt bốn vị cao thủ tuyệt thế nổi gót chết thảm trong tay tặc tử , tại hà hà đức hà năng* (có tài đức gì) , tuyệt đối không dám tham vọng quá đản , ở trên đời này cũng chỉ sống tạm bợ qua ngày”

“Yên tâm đi ! Người không chết được !” A Lãng nói ra khiến mọi người kinh ngạc . “Ít nhất là người chắc chắn sẽ không chết dưới tay của Tổng Thất Dao.”

Hoàng Thi Hàm tiếp lời “Vì sao người có thể nắm chắc như thế?”

“Bởi vì ta là A Lãng” A Lãng nâng chén rượu giữa đầu uống cạn , nói chắc như đinh đóng cột “Bởi vì ta biết Tổng Thất Dao là ai .”

“Hà?” Mộ Dung Tuấn sững sờ , sau đó nét mặt tỏ vẻ kinh hãi “Vậy người nói nhanh một chút ! Tổng Thất Dao rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

A Lãng yên lặng một lát , nói từng chữ : “Tổng Thất Dao vốn là ...” Nói đến chỗ này , một đường ngân quang phi ra từ trong tay Tả đặc sứ , thẳng đến lưng Mộ Dung Tuấn .

Cùng lúc đó , Hữu đặc sứ khẽ quát một tiếng “Để mạng lại!”

Trường kiếm rút ra thẳng đến gáy Mộ Dung Tuấn .

“Cẩn thận !” Hoàng Thi Hàm nhanh tay nhanh mắt , một chưởng đẩy tới , đem Mộ Dung Tuấn đưa đến bên cột trụ , trong chớp mắt , một tiếng động vang lên , phi đao đã cắm vào bàn đá .

Hữu đặc sứ thấy Mộ Dung Tuấn chạy trốn dưới kiếm của mình , không khỏi cười lạnh một tiếng . “Hừ ! Đường đường là Thiếu trang chủ của Mộ Dung thế gia cư nhiên còn dựa vào sự che chở của đàn bà !” Trường kiếm chém ra lần thứ hai .

“Ta không phải nói rồi sao , hần tuyệt đối sẽ không chết dưới tay Tổng Thất Dao !” A Lãng cười hì hì một tiếng , song trường dũ dội bắn ra , đánh về phía đình triij .

Chợt nghe tiếng vang âm âm thật lớn , cả đình nghỉ mát theo tiếng sụp xuống , trong nháy mắt , tất cả đá lướt tới một bên đất trống , cuộc đấu bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp tục .

“Hai vị thúc thúc , các người ...” Sắc mặt của Mộ Dung Tuấn tái xanh thê lương , kích động không nói ra một lời nào được .

“Chúng ta như thế nào ?” Tả đặc sứ cười khô , diễn cảm càng thêm dữ tợn đáng sợ “Chúng ta đi theo lão trang chủ làm trâu làm ngựa cả đời , hiện giờ còn phải hầu hạ tiểu súc sanh nhà người , rốt cuộc chúng ta đạt được cái gì ? Chúng ta cái gì cũng không có , chúng ta chỉ giống như hai con chó sai bảo của người!”

Mộ Dung Tuấn nhú mày tha nhẹ “Chỉ cần hai vị thúc thúc mở miệng , của cải của Mộ Dung sơn trang đều có thể mặc cho hai vị xử trí. Nhưng ... Như hai người chưa từng mở miệng !”

Tả đặc sứ gầm lên một tiếng giận dữ “ Mọi việc đều chờ chúng ta mở miệng , trong mắt người coi Tả Hữu đặc sứ chúng ta là gì ?”

Mộ Dung Tuấn chưa kịp trả lời , Hữu đặc sứ đã đoạt trước nói “Ít dong dài nhiều với hần . Giết hần , Mộ Dung sơn trang chúng ta chia đều , mỗi người một nửa!” Vừa nói xong , trường kiếm lần thứ hai chém ra .

“Nói có lý!” Tả đặc sứ quát một tiếng , như bóng với hình xông lên phía trước .

“Các người đừng hòng!” Hoàng Thi Hàm quát một tiếng , đồng thời xuất ra ám khí .

Ám khí kia chẳng qua chỉ là phi tiêu làm bằng kim bình thường nhưng do nàng xuất ra thì còn hung mãnh hơn cả thiên quân vạn mã.

“Chạy!” Tả Hữu đặc sứ ăn ý mười phần lần đi tránh phi tiêu rải đầy trời , thân mình lướt một cái qua tường viện , lập tức chìm vào trong đêm tối .

Kinh nghiệm đối địch của Hoàng Thi Hàm dù sao cũng có hạn , không dự đoán được đối phương sẽ chạy trốn , chờ lấy lại tinh thần thì muốn đuổi theo cũng đã không kịp .

“Hoàng cô nương , thôi đi!” Mộ Dung Tuấn sầm trầm nói “Dù thế nào đi nữa , hai người họ cũng có ân oán với Mộ Dung thế gia ta ...”

So với Hoàng Thi Hàm , ánh mắt của A Lăng dễ dàng nhận ra , khi hai người mới lướt tới đầu tường thì A Lăng đã như khối nhẹ bám theo sát , đạp lên bước chân của hai người tiến vào trong đêm đen truy đuổi .

Khoảng nửa tuần trà qua đi , khoảng cách của hai bên đã không quá mười trượng , khoảng cách nhỏ đây đối với người võ công cao cường mà nói căn bản không phải vấn đề gì .

Nhưng mà , khiến người ta không ngờ được chính là , Tả Hữu đặc sứ không hẹn mà cùng dừng lại , như hai pho tượng đá đứng thẳng bất động , đợi A Lăng đến .

“Hai vị quả nhiên không hổ tên đặc sứ , kẻ hèn này thật sự là bội phục , bội phục” A Lăng dừng bước , đứng cách hơn tám thước , trên mặt lại tươi cười.

“Đâu có , đâu có” Tả đặc sứ cười ha ha , lập tức lạnh lùng nói “ Người cũng không tồi , lại có thể vạch trần hảo sự của chúng ta , thậm chí còn không sợ chết bám theo.”

“Chết ? Là đại tướng thì không sợ chết !” A Lăng phóng túng cười nói “Kẻ hèn này không giết hạng vô danh , từ thanh danh cùng địa vị của hai người trên giang hồ .. còn miễn cưỡng có thể vậy!”

“Người ...” Sắc mặt Tả đặc sứ xanh mắt “Khẩu khí thật lớn . Rút binh khí của người ra , để chúng ta xem thực lực thật sự”

“Bình thường ta không có thói quen mang binh khí . Ừm , không bằng như vậy đi!” A Lăng thuận tay nhặt một nhánh cây lên , mang trên mặt nụ cười tự tin “Hai vị cùng tiến lên , trên đường hoàng tuyền cùng làm bạn với nhau”

“Cuồng đồ! Muốn chết!” Hai vị Tả Hữu đặc sứ cùng kêu to lên . “Trường kiếm trong tay đồng thời chém đến chỗ trí mạng của A Lăng .

Dù là ai cũng không thể tưởng được , một nhánh cây không chút thu hút nào đánh ra trong tay A Lăng , lại không hề kém hơn hai thanh kiếm trong tay Tả Hữu đặc sứ .

Đúng lúc A Lăng ra tay , nụ cười trên mặt hắn liền biến mất theo đó , tiếp nối là một thần sắc lạnh như băng , tê cóng đến tấn xương .

Sau hơn ba mươi hiệp , khí thế cũng dần giảm . Đã thấy Tả Hữu đại sứ lau mồ hôi như mưa , nhiều chiêu chỉ thấy thủ thế , ngẫu nhiên mới xuất hiện vài lần tấn công , hoàn toàn không chống đỡ được nữa .

Chợt nghe A Lăng kêu một tiếng “Cẩn thận đấy!” Nhánh cây trong tay thần tốc không thua gì sét đánh , thẳng tới ngực Tả đặc sứ .

“A...” Tả đặc sứ hét thảm một tiếng , trường kiếm trong tay cầm giữ không được cầm giữ rơi xuống dưới , cúi đầu nhìn thấy một nhánh cây cướp mạng của hắn , trên mặt tràn ngập hoài nghi , khó hiểu , cùng bất đắc dĩ .

Hữu đặc sứ nhìn đồng bạn chết thảm , không tìm được loạn trong lòng , lập tức giơ kiếm từ trên hạ xuống , nhưng kết cục cũng thất bại thảm hại .

Tay phải A Lăng duỗi ra , rút nhánh cây cắm trên ngực Tả đặc sứ , cách thức nhanh nhạy , Hữu đặc sứ ngay cả cơ hội kêu một tiếng cũng không có , cả người đã đứt thành hai đoạn .

Một ở ngực , một ở thắt lưng , hai người họ có phải vì hành động của bản thân đối với Bạch Mộc đại sư mà trả giá quá nhiều hay không ?

‘Bụp’ một tiếng , A Lăng đột nhiên quỵ xuống , thì thào tự nói “Thù của đại sư đã báo , ngài an tâm đi về cực lạc thôi ...” Tiếng vẫn còn hồi lắng trong không trung đã thấy thân mình A Lăng đã bay vào tiến vào trong không trung , bay như bão hướng về phía Mộ Dung sơn trang .

Nguy cơ của Mộ Dung sơn trang được giải trừ , bầu không khí trở lại tốt lành như trước .

“Thiếu trang chủ , ngài cũng không cần quá buồn ...” Lưu Anh Thái ở một bên khuyên giải an ủi . “ Hại vị đặc sứ có lẽ là nhất thời bước lầm đường , nói không chừng là chịu lời mê hoặc của kẻ gian , dù sao hai người họ cũng vì bổn trang lập không ít công lao hiển hách , nếu không Mộ Dung sơn trang há có thể trở thành tam đại thế gia .”

Mộ Dung Tuấn than nhẹ một tiếng “Lưu lão , người có điều người không biết , lão trang chủ lúc lâm chung đã để lại di ngôn , nhưng hai người họ lại lấy oán báo ơn , sao không khiến ta thương tiếc” Lưu Anh Thái nói đỡ “ Thiếu trang chủ , sự tình đã qua đi , ít nhất chúng ta cũng có lời ăn nói với giang hồ đồng đạo , điều tra ra được Tổng Thất Dao chính là hai vị đặc sứ mà mọi người muốn giết”

Hoàng Thi Hàm chặn vào “ Nhưng mà bọn họ đã chạy! Bất luận nói thế nào Tổng Thất Dao vẫn đang trốn trong bóng tối , chuyện này đối với võ lâm mà nói không có ích gì .”

“Đúng ! Cô nương thật sự nói rất đúng ...” Một nhân ảnh từ bên ngoài phòng tiến vào , trong chớp mắt , A Lãng đã xuất hiện trong đại sảnh .

Mộ Dung Tuấn sững sờ “Nếu nói như thế , A Lãng huynh vẫn chưa đắc thủ , để cho hai người họ chạy ?”

“Thế thì chưa” A Lãng lắc đầu “ Thi thể hai người trong rừng cây nhỏ cách hai dặm về phía nam .”

“Hả?” Mộ Dung Tuấn sững sờ “ Một khi đã như vậy , A Lãng huynh lại nói chưa”

A Lãng cắt đứt lời của hắn “ Bởi vì hai người họ đều không phải là Tổng Thất Dao , Tổng Thất Dao thật sự là một người hoàn toàn khác .”

“Người nào?” Sắc mặt Mộ Dung Tuấn khê biến .

“Người” Thần sắc A Lãng bình tĩnh “Người mới là Tổng Thất Dao chân chính , sát thủ cao thâm khó lường nhất trong võ lâm .”

Mộ Dung Tuấn cười ha ha , “A Lãng huynh nói như vậy , không sợ người khác cười rộ rỡ sao ? Ta đường đường là Thiếu trang chủ của Mộ Dung thế gia như thế nào lại là một sát thủ như lời A Lãng nói”

Hoàng Thi Hàm quả thực không hiểu , nhưng trong tình hình trước mắt , nàng tốt nhất là nên yên lặng .

“Lời này là Bạch Mộc đại sư nói với ta , mới đầu ta không tin , mãi đến khi y chết thảm tối hôm đó , ta tin.” Trên mặt A Lãng không ngờ lại hiện ra nụ cười , nụ cười đặc biệt kì lạ .

“Từ sau khi người tiếp quản Mộ Dung thế gia , xuất tay hoang phí , đến ngày không còn nữa đành phải đem đồ đi thế chấp , cuối cùng thật sự không còn tiền , bí quá hóa liều , lấy tên Tổng Thất Dao đi làm sát thủ .”

“Hả? Đây là những điều lão lừa ngốc Bạch Mộc kia nói cho người”

Lãng không đáp , nói thẳng “Từ một năm trước , bát đại môn phái đã nhìn ra chuyện này , đáng tiếc không có chứng cứ , hơn nữa vài lần để người đào thoát , cho nên mới không tìm tới Mộ Dung sơn trang , khiến mỗi năm , võ lâm Trung Nguyên lại hao tổn ba mươi bảy chí sĩ chính nghĩa .”

Lúc này , trên mặt Mộ Dung Tuấn đã hiện ra một nụ cười gằn .

Hoàng Thi Hàm cảm thấy vô cùng kỳ quái , đó là kiểu cười trước đây chưa từng thấy trên mặt hắn .

A Lãng từng bước đi đến gần hắn “Khi người hóa thân thành Tổng Thất Dao thì Tả Hữu đặc sứ thắm trợ giúp che dấu cho người không ít . Kỳ thật , hai người bọn họ ngay lúc đầu đã không tán thành người làm như vậy , chỉ vì nợ thiếu lão trang chủ một chuyện , hơn nữa bản thân càng hãm càng sâu , càng khó có thể sắp xếp , cuối cùng cũng mất mạng chết thảm , trừng phạt đúng tội”

“Người đã nói xong rồi?” Mộ Dung Tuấn cười lạnh .

“Đúng!” A Lãng gật đầu

“Người thì sao ? Người còn lời gì có thể nói?” Mộ Dung Tuấn liếc mắt nhìn Hoàng Thi Hàm , tiếng cười lạnh hơn “ Bản thân người tin rằng có thể chạy khỏi đại sảnh này ?” Ngưng một lúc , hắn lớn tiếng nói “Không sai ! Ta chính là sát thủ đệ nhất võ lâm , Tổng Thất Dao !”

Tên Tổng Thất Dao này đã chất chứa trong tâm hấn đã lâu , bây giờ được nói ra , nụ cười trên mặt hấn không khỏi càng tà ác .

“Cái gì ? Người thật sự là Tổng Thất Dao ?” Hoàng Thi Hàm sững sờ , nhưng chỉ trong nháy mắt liền tỉnh táo lại “Người là tên cầu khẩu phật tâm xà!” Thân thể lập tức bổ nhào về phía trước , song chưởng đẩy ra , tức giận tới cực điểm .

Nhưng mà , đúng lúc chân trái bước ra , chân phải chưa theo đã cảm thấy run lên , khựng lại.

Bỗng nhiên , một luồng khí huyết lạ thường luồn lên đan điền của nàng , chạy khắp nơi , vô cùng mạnh mẽ .

Chỉ thấy hai chân nàng mềm nhũn giống như một bãi bồi lầy . Nàng không hiểu đã trúng kịch độc gì .

“Người ... Người đã bỏ gì vào trong trà ?” Hoàng Thi Hàm cảm tức .

Mộ Dung Tuấn ngay cả liếc mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái , vẫn nhìn A Lãng “Chờ sau khi khi thu thập kẻ lo chuyện bao đồng này xong , sẽ đến hầu hạ người!”

A Lãng liếc về phía Hoàng Thi Hàm ngồi “Người làm sao vậy?” Ngữ khí tràn ngập lo âu cùng quan tâm , nụ cười trên mặt cũng vì vậy mà biến mất không thấy đâu .

“Ta ... Ta trúng độc” Hoàng Thi Hàm cười khổ .

Thần sắc A Lãng đại biến , còn chưa kịp phản ứng , Mộ Dung Tuấn đã quát lớn một tiếng “Đến ! Giết cho ta!” Tiếng vừa dứt , đã thấy trang đình xông tới , một đám đều mang đao kiếm , giống như kẻ điên xông lên chém giết .

“Muốn chết!” A Lãng gầm lên một tiếng giận dữ , đánh ra một chưởng , hướng về trước mặt đám đại hán , tay không đoạt đao từ trong tay đối phương .

A Lãng chỉ cùng một tay giống như thà bình , chỉ cần bỏ la ba phần sức lực , đám trang đình toàn bộ đã bị tiêu diệt , thi thể nằm đầy trên đất , máu chảy thành sông .

Nhìn bộ dạng giết người đến đỏ cả mắt kia , thần sắc Mộ Dung Tuấn hơi biến “Xem ra tên hay lo chuyện bao đồng người thật sự có chút bản lĩnh , khó trách ...”

A Lãng cắt đứt lời của hấn “ Việc đã đến nước này , cần gì nhiều lời! Mộ Dung Tuấn , rút binh khí của người ra , để ta xem cân lượng của người”

“Chỉ bằng người?” Mộ Dung Tuấn cười lạnh một tiếng , sờ tay vào trong ngực , khi rút ra bàn tay đã cầm một cây tiêu bằng ngọc .

Trên đời người dám dùng ngọc tiêu làm binh khí khẳng định có tài , A Lãng không dám xem thường , ngưng thần nín thở đề phòng .

Giống như tác phong thường ngày của Mộ Dung Tuấn . Cho tới giờ động tác của hấn vẫn vô cùng nhẹ nhàng , từ từ giống như một thân sĩ .

Tuy nhiên , khi hấn mũi chân một chút , bay về phía A Lãng thì khí chất nho nhã của hấn trong phút chốc biến mất không thấy đâu , sau đó tướng mạo cũng hoàn toàn bất đồng .

Ngọc tiêu không thu hút chút nào trong chớp mắt điểm tới cổ họng A Lãng, linh hoạt giống như linh xà , kéo dài một tấc .

A Lãng nghiêng người , vung đao , một tiếng keng vang giòn , hai người không hẹn cùng lui non nửa bước , hai mắt đồng thời không hề chớp tròng mắt nhìn đối phương .

Tặc tử này nội lực quả thực cao , khó trách có thể sát hại nhiều tuyệt thế cao thủ như thế ... Trong lòng A Lãng nghĩ vậy như tay chân vẫn không dừng lại , lập tức ngấm vận chân khí , thân di chuyển , đao đồng thời chém ra .

Thực lực của đối phương thế nào , lúc nhận một kích vừa rồi mới biết được . Trong lòng Mộ Dung Tuấn vốn nghĩ A Lãng chỉ là kẻ chân mềm đi tứ xứ , mãi khi qua ba chiêu , trong lòng mới biết rõ mình thật sự gặp phải đối thủ , đáng tiếc khi thông suốt thì đã quá muộn .

Cao thủ so chiêu thắng bại quyết định chỉ trong nháy mắt , cơ hội đã trôi qua không ai biết đến khi nào thời cơ thích hợp mới xuất hiện .

Trong lòng A Lãng biết rõ hắn có ý khinh địch , bởi vậy mới nắm chắc cơ hội lần này , lúc vung đao tả chưởng đồng thời bất ngờ đánh ra .

Chợt nghe phịch một tiếng , Mộ Dung Tuấn tuy rằng né được một đao kia của A Lãng , nhưng không trốn được chưởng lực của hắn , lập tức liên tục lui ba bước , lão đảo một cái , chênh vênh ngã ngồi trên mặt đất .

“Thiếu gia !” Lưu Anh Thái sợ hãi kêu lên , muốn qua đỡ lấy thân thể Mộ Dung Tuấn sắp ngã nhưng không kịp “Thiếu gia , người sao vậy ?” Sắc mặt Mộ Dung Tuấn vàng vọt , hai mắt tràn ngập oán hận nhìn A Lãng “Hảo ! Rất tốt ! Hơn ba năm , ngươi là người đầu tiên khiến ta ngồi dưới đất nói chuyện cùng đối phương”

A Lãng tiếp lời “Đồng thời cũng là người cuối cùng” Lúc nói ra những lời này , xoay đao đi về phía hắn .

“Tráng sĩ xin hạ thủ lưu tình!” Lưu Anh Thái đột nhiên quỳ sụp xuống đất , dập đầu giống như gà mổ thóc “Mộ Dung thế gia nhất mạch đơn truyền , hiện giờ cả Mộ Dung sơn trang chỉ còn một mình thiếu gia , cầu tráng sĩ hạ thủ lưu tình , tha cho thiếu gia ta một con đường sống” A Lãng không để ý đến hắn , đi về phía trước .

Lưu Anh Thái vội vàng “ Chỗ này của ta có rất nhiều vàng bạc châu báu , chỉ cần tráng sĩ chịu tha cho thiếu gia ta một con đường sống ...” Hắn buông rương gỗ trên vai , sau đó mở nắp rương .

Trong rương vốn chính là vàng nhưng lúc này lại biến thành ...

Đột nhiên , một ám khí nhỏ như cọng lông màu xanh biếc từ trong rương bắn ra , đâm về phía A Lãng , còn bắn cả về phía Hoàng Thi Hàm đang ngồi thở gấp liên tục trên mặt đất .

A Lãng vung đao nhanh như điện , mặc dù đã bố trí một vùng lưới đao kín không kẻ hở nhưng hắn lo cho an nguy của Hoàng Thi Hàm , sao hắn có thể trở mặt nhìn nàng chết trước mắt nhìn ? Thế là hắn ngay cả một chút do dự cũng không có , nghiêng người một cái , ôm chặt lấy thân thể của nàng , mặc cho ám khí vô cùng độc này cắm vào lưng của mình .

“Ha ha ha...”Lưu Anh Thái cuồng tiếu “Hễ người trúng ‘tử ngọc đoạn hồn trâm’ của ta , không quá trưa sẽ chết . Xú tiểu tử , ngươi chuẩn bị ...” Ngay lúc tiếng cười của hắn còn vang trong không trung , tiếng nói chuyện rõ to thì A Lãng đột nhiên lướt về phía hắn , tốc độ cực nhanh , người khác không thể tưởng tượng .

Trong chớp mắt , ánh đao lóe lên , xen lẫn với một tiếng hét thảm của Lưu Anh Thái chỉ thấy một cái đầu lăn trên mặt đất đến một góc , yên lặng bất động .

Lúc này đây A Lãng đã hao hết toàn bộ nội lực , thân thể hắn co giật một trận , hiển nhiên là độc tính đã phát tác .

Mộ Dung Tuấn bị nội thương , lúc này vẫn đang ngồi trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần , chỉ cần để cho hắn hơn nửa khắc đồng hồ , nội thương bên trong được chữa , đến lúc đó khẳng định lại có thể trở thành một con rồng quấy đuôi .

A Lãng nhìn hắn , phát hiện trên đỉnh đầu hắn đã từ từ dâng lên một luồng khói trắng . Đây là dấu hiệu hắn sắp hành công viên mãn , tình huống thập phần nguy cấp .

A Lãng vận một ngụm chân khí , hộc một tiếng , một ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra , đồng thời đại đao rời khỏi tay bắn về phía ngực Mộ Dung Tuấn .

Trong chớp mắt , đao nhọn xuyên qua từ ngực đến lưng hắn ; hắn thậm chí cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra liền rầm một tiếng , ngã xuống đất bỏ mạng .

A Lãng ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái , xoay người lão đảo đi đến bên Hoàng Thi Hàm , ôm lấy thân thể của nàng , đi vào bên trong.

Đêm khuya.

A Lãng đặt Hoàng Thi Hàm đang hôn mê bất tỉnh xuống , máu tươi ói ra như điên , không cách nào dừng lại được .

Độc tính trong cơ thể lúc này đang chạy nhanh trong huyết mạch , nếu không hành công bức độc , không quá một khắc đồng hồ sau , A Lãng chắc chắn chết không nghi ngờ .

A Lãng ngồi bên mép giường , nhìn khuôn mặt của nàng , thần sắc si mê trong chớp mắt .

Vào khoảng thời gian vô cùng ngắn này , A Lãng đã hạ quyết định . Hắn đột nhiên cứu tính mạng của nàng của nàng trước .

Thế là , hắn ngằm cắn răng một cái , nâng thân thể mềm mại của nàng dậy , miễn cưỡng vận chân khí còn lưu lại trong cơ thể mình , đưa tay ra dán vào trên sống lưng của nàng.

Nội lực liên tục không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng , A lãng cũng dần dần suy yếu ...

“Ừm..” Chợt thấy Hoàng Thi Hàm thở một tiếng , từ từ xoay người lại , nhìn A Lãng chăm chăm .

Ánh mắt của nàng nóng rực , tràn ngập vẻ ham muốn , trong miệng thở khí như lan , thơm dị thường .

Mùi này xông vào mũi , giống như mùi xạ thương . ‘Thập bát đồng nhân thất ly âm dương hòa hợp tán’ ? Hừ ! Hay ột tên sắc tặc ... Lỗ mũi A Lãng giãn ra sau đó rút lại , sắc mặt tái nhợt một hồi .

“Ta ...” Hoàng Thi Hàm nỉ non , thân mình không kìm được run lên , thuận thế ngã vào trong ngực của hắn .

Tuy rằng thần trí của nàng không tỉnh táo lắm nhưng nàng nhớ mang máng đã nhào vào mình vì để bảo vệ mình , cái loại suy nghĩ bất chấp bản thân này . Đó là xuất phát từ dạng tâm tình thế nào mới có thể làm ra hành động như vậy ! Nàng tất nhiên hiểu rõ , có điều hắn chưa từng biểu đạt tình ý gì với nàng, nàng sao có thể chưa rõ mà nghĩ.

Nàng từ từ ngẩng đầu , nhìn hắn , tầm mắt bỗng nhiên ngưng lại không rời đi . Vẻ mặt cứng nhả trong ấn tượng của nàng biến mất không còn nữa , đổi lại chính là vẻ ôn nhu đa tình .

Nàng hồi tưởng lại bộ dạng của hắn vào lần đầu tiên gặp mặt ở Khai Phong đại tửu lâu ; sau đó hắn lên vào phòng nàng ăn cắp ngân lượng , tạp cố thân cận nàng ,còn hỏi tên của nàng ...

Chuyện cũ từng đoạn hiện lên trong lòng . Suy nghĩ của nàng dần rối loạn , ánh mắt lại càng thêm si mê .

Nhìn đôi mắt tràn ngập tình cảm của nàng , ngửi hơi thơm từ miệng nàng tỏa ra , tâm A Lãng kìm không được đập điên cuồng dữ dội .

Vào vô số đêm , dung mạo tuyệt sắc của nàng từng xuất hiện trong giấc mộng của hắn ; hiện giờ giai nhân ở ngay trong gang tấc , hắn sao có thể lại dễ dàng bỏ qua .

A Lãng bỗng nhiên mở rộng hai tay , xoay tròn , ôm chặt lấy thân thể của nàng , đồng thời cúi đầu , mãnh liệt hôn như mưa xuống .

Chạm gần và nhẹ nhàng như vậy , Hoàng Thi Hàm gần như đã hoàn toàn tê liệt . Bởi vì nàng ngửi được hơi thở nam tính của hắn , dây lòng của nàng đã gãy.

“Trời ạ... Ta ... ta thật là điên rồi ...” A Lãng thì thào nói , một bên cởi cúc áo nàng . “Ta thậm chí còn không biết tên của nàng”

Hoàng Thi Hàm không cự tuyệt , giống như mê muội nói “Ta .. Ta gọi là Hoàng Thi Hàm ... Người nhất định phải nhớ rõ ta , vĩnh viễn ...”

Chỉ trong nháy mắt , hai người họ đã trần như nhộng ở trên giường quấn lấy nhau một hồi , trong không khí tràn ngập tiếng thở dốc của hai người .

Da thịt sau lưng A lãng lúc này đột nhiên tràn ra máu đen , huyết khí chạy trong lục phủ ngũ tạng đẩy máu đen trôi đi .

Nước có thể nâng thuyền , cũng có thể lật thuyền .

Nếu Mộ Dung Tuấn hiện nay còn sống , hẳn nhất định chết cũng sẽ không tin ‘tử ngọc đoạn hồn châm’ có thể hóa giải ‘thập bát đồng nhân hành huyết thất ly âm dương hòa hợp tán’ mà hẳn tử mĩ điều chế , hai thứ có thể hóa giải lẫn nhau .

A Lãng trong lúc vô tình , phát hiện độc tính trong cơ thể biến mất trong nháy mắt , tinh thần lúc này có vẻ phần chân dồi dào hơn .

Dần dần ... động tác của hắn cũng không tự giác càng thêm cuồng dã , một hơi thở dã thú mơ hồ tỏa ra quanh thân thể hắn .

Hoàng Thi Hàm tận tình hưởng thụ mùi vị rung động chưa từng có này , theo hắn đang đưa mà tỏa ra .

Một đám mây đen tản đi , ánh trăng sáng ngời treo cao trên cây .

Mặt đất tràn đầy nhiệt khí .

9. Chương 9

Hoàng Thi Hàm ngơ ngẩn ngồi một mình trên ghế đá ở hậu viện , tư thế như vậy đã bảo trì hồi lâu .

Ba ngày qua này , nàng cùng A Lãng ở trong dinh thự Mộ Dung , từ ngày xuyên không tới Minh Triều đến nay , đó là đoạn thời gian vui vẻ nhất . Hai người bọn họ cả ngày không có việc gì làm , ở trong phòng cười đùa , cãi lộn , tình cảm mãnh liệt , trong bất tri bất giác , hai người bọn họ đã trải qua tình cảm chân thành tha thiết .

Nhưng mà , thời gian vui vẻ dù sao cũng là ngắn ngủi . Ngày hôm nay đã là mừng tám tháng tám , ước hẹn ở Đoạn Hồn Linh chỉ còn lại bảy ngày , nàng còn có thể tiếp tục trì hoãn , lưu luyến thêm nữa sao ?

Ngoại trừ lão thái bà ra , A Lãng là người thân thiết duy nhất của nàng , nhưng ... chẳng qua mới chỉ ở chung ba ngày ngắn ngủi , hiện giờ đã phải chia lìa . Đó là những ngày thương cảm khó có thể dứt bỏ được .

Ba ngày ? Ba ngày qua nàng đã đem tất cả trân quý nhất của mình cho hắn!

Nghĩ đến đây , hốc mắt Hoàng Thi Hàm đã thoáng hiện lên một tầng hơi nước . Nàng không thể rơi lệ , bởi vì nàng đã nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau truyền đến .

“Ta chạy khắp nơi không thấy nàng . Thì ra nàng trốn ở chỗ này ...” Một đôi tay rắn chắc vờn quanh tấm lưng mảnh khảnh của nàng , mơ hồ truyền đến một tình ý ấm áp .

Cả người Hoàng Thi Hàm khẽ run lên , nhưng không mở miệng nói chuyện .

Dường như đã phát hiện ra sự bất thường của nàng “Nàng làm sao vậy?” A Lãng xoay người đi đến trước mặt nàng , khó hiểu nhìn nàng .

“Không có gì .” Hoàng Thi Hàm cố nén nước mắt sắp rơi xuống “Em chỉ đang nghĩ ... đến lúc em phải đi rồi ..”

“Nàng nói gì ?” Sắc mặt A Lãng đại biến “Nàng có làm hay không?”

“Không có .” Hoàng Thi Hàm lắc đầu .

“Thắng làm vua , thua làm giặc ; Mộ Dung sơn trang giờ phút này là của cải của hai ta . Thi Hàm , vì sao nàng muốn đi ? Muốn đi chúng ta cùng đi có được không?” A Lãng vươn hai tay run rẩy ra vịn lấy vai nàng , âm điệu nói chuyện gần như khẩn cầu .

“Thực ... thực xin lỗi , em không thể” Lúc này , nước mắt trong vành mắt nàng cũng không nhịn được chảy xuống hai má .

“Vì sao?” A Lãng không hiểu .

Lần ước hẹn đi Đoạn Hồn Lĩnh này sống hay chết Hoàng Thi Hàm cũng không biết , nàng có thể nào đành lòng đi khi trong lòng có vương bận ? Nàng có thể nào đành lòng đi với hết thấy mọi thứ trước mắt ?

Hoàng Thi Hàm đứng lên , lau nước mắt trên mặt . “Chàng không cần hỏi nhiều như vậy . Tóm lại , nếu chúng ta hữu duyên , còn trên giang hồ tất có ngày gặp lại . Trái lại ... nếu duyên chúng ta đã hết , vĩnh viễn khó có thể gặp lại .”

“Trời ạ! Vì sao nàng phải tàn nhẫn như vậy ...” A Lãng xoay nhanh quyền dùng sức đâm vào cột , bản thân cũng như điên cuồng “Chẳng lẽ ... Tất cả chuyện này đều như Hoàng Thiết Chủy nói , chúng ta đời này kiếp này khó có kết quả ? Tại sao có thể như vậy chứ?”

Hoàng Thi Hàm không đành lòng nhìn bộ dạng bi thương của hắn , rồi lại không biết nên nói lời gì an ủi hắn . “A Lãng , chàng đừng như vậy . Trời xanh nếu thương xót , ngày chúng ta gặp lại em nhất định sẽ giải thích với chàng.”

A Lãng buồn rười rượi “Từ đầu tới cuối nàng chưa từng yêu ta?”

Hoàng Thi Hàm không muốn giấu diếm “Chàng là người duy nhất đời này kiếp này em yêu. Nhưng mà hiện giờ ... Ai! Quên đi , hết thấy đều tùy duyên đi!” Nàng vừa lau đi nước mắt lại vừa thống khổ khó khăn nén xuống nước mắt đang trào ra vành mắt , cuối cùng nàng thâm tình liếc mắt nhìn hắn , hai tay che mặt , khóc thút thanh vào trong nội thất .

Cầm tẩy tay nải , ngay cả dừng khí một lần cuối cùng đối mặt với hắn nói tạm biệt cũng không có. Lập tức rời khỏi Mộ Dung sơn trang đến nơi ước hẹn sinh tử .

Mười lăm tháng tám – trung thu trăng tròn gặp người tại Đoạn Hồn Lĩnh sẽ mất hồn . Truyền thuyết giang hồ này có thật hay không , tới nay sẽ rõ .

Hoàng Thi Hàm mặc trang phục màu đen , đeo khăn che mặt đen , khoanh chân ngồi ở một chỗ trống trải , hai mắt như khép hờ chăm chú nhìn vào con đường cách đó không xa.

Nàng nhắm mắt điều tức khoảng một khắc đồng hồ , huyết mạch toàn thân như nham thạch nóng chảy nơi núi lửa di chuyển liên tục .Mãi đến khi bình ổn lại , khí huyết đã thập phần thuận thư ; trong đan điền cũng giống như tích trữ sức lực chờ đợi tấn công , hết thấy đều như dự liệu .

Gì? Kỳ quái , sao còn chưa tới ? Hoàng Thi Hàm buồn bực . Hay là mình tính sai ngày rồi ? Hay là đối phương không tới phò ước ... Đúng lúc nàng đang suy nghĩ một hồi thì tiếng bước chân nhỏ vang lên , nháy mắt sau đó , chỉ thấy một hán tử bịt mặt , đi bước một lên đỉnh núi , trên người tỏa ra một hơi rượu nồng đậm .

Năm đó Dao Thần cùng Kiếm Hậu ước hẹn , truyền nhân hai phái che mặt ứng chiến tới phân thắng bại . Bởi vậy , Hoàng Thi Hàm liếc mắt một cái chỉ có thể thấy đôi con người sáng như sao trên khuôn mặt bị che mất .

Một đôi mắt thật sắc bén . Xem ra ... Tới nay tất phải có một trận ác liệt ... Hoàng Thi Hàm thâm suy nghĩ , từ từ đứng dậy .

Hán tử che mặt đi tới trước mặt nàng , cách nàng khoảng tám thước hơn , dừng thân mình lại , một tiếng cuồng tiếu từ trong miệng hắn truyền ra “Ha ha ha ! ta tưởng ai ? Nguyên lai là một nữ nhân ...”

“Người chính là đệ tử của Dao thần ?” Hoàng Thi Hàm khí tự đan điền , cắt đứt lời chưa nói xong của hắn .

“Không sai !” Hán tử che mặt gạt đầu , bật hơi nói . “Cuộc chiến hôm nay không phải người chết thì là ta chết . Rút kiếm đi!” Trong lúc hai người nói chuyện đều ngầm vận nội lực , không chỉ thay đổi âm điệu vốn có đồng thời còn áp đảo tinh thần đối phương . Sắp xếp thế này có đúng là ý trời hay không ?

‘Cha’ một tiếng , Hoàng Thi Hàm rút Phục Ma kiếm , một luồng sát khí nồng đậm từ trên người nàng tỏa ra .

“Kiếm tốt ! Đáng tiếc nó cuối cùng cũng không phải đối thủ của Hàng Long đao!” Hán tử che mặt điên cuồng gào thét một tiếng , lướt thân , vung đao , động tác gọn gàng , tấn công liên tục .

Hàng Long đao trong tay hán tử che mặt tỏa sáng dưới ánh trăng , lóe ra ngàn vạn ngân quang , từ trong tay hán nhẹ nhàng múa lượn , vô cùng tráng lệ .

Hoàng Thi Hàm ung dung ứng chiến , mừng thầm trong lòng . Thì ra đối phương sử dụng đao pháp , quả nhiên như lão thái bà năm đó dạy nàng , nhất thành bất biến *(một việc đã hình thành rồi thì không thay đổi)

Lúc ấy ở Thái Hành Sơn , chừng hơn nửa năm Hoàng Thi Hàm đều tốn công hóa giải chiêu thức trong bộ Bắc Đẩu Thất Tinh đao này . Hiện giờ vừa thấy hán tử sử dụng , toàn bộ chiêu thức đều hiện lên trong đầu nàng .

Hán tử che mặt thấy tấn công lâu không được cũng có chút thất thỏm , lập tức thu đao lui về , đứng im bất động giống như một pho tượng đá .

Giờ phút này hán tử đang vận công chuẩn bị thi triển một chiêu cuối cùng , Hoàng Thi Hàm tự nhiên nắm chắc trong lòng .

Kiểm Hựu sáng chế Ngọc Nữ thập tam kiếm cuối cùng – Phi Vũ đúng là khắc với một chiêu cuối cùng này . Hoàng Thi Hàm thủy chung không dám quên nó . Lòng bàn tay nàng hơi chảy mồ hôi , tim đập bình bịch không ngừng .

Thắng bại sắp rõ .

Nội lực của hán tử che mặt hiển nhiên là vô cùng cao , quần áo phồng lên theo nhịp thở , bốn phía cát đá bay đầy trời , bụi mù mịt .

Hoàng Thi Hàm nhìn hán tử không rời , chỉ cần hán tử bắt đầu tấn công , như vậy Phi Vũ kiếm sẽ đâm thủng lồng ngực của hán tử , trận luận võ cũng đem người này chấm dứt .

Nhưng mà , đúng lúc mạng đã định , ánh mắt Hoàng Thi Hàm bỗng nhiên sáng ngời , mười thành nội lực ngưng tụ trên người trong bất tri bất giác tan hết.

Nàng nhìn thấy gì đó ? Nàng nhìn khăn che mặt đối phương chậm rãi bay , tuy rằng chỉ là thoáng qua , nhưng cái mụn ruồi nhỏ kia nàng lại nhìn thấy rõ ràng .

Phía trên trái cằm của A Lãng có một cái nốt ruồi như vậy ... Đôi mắt sáng như sao kia ... Trời ạ ! Hán thật là A Lãng , Hoàng Thi Hàm đã hoàn toàn xác định .

Tại sao là hán tử ? Thiên a ! người kia sao có thể là hán tử ... Trong lòng nàng kêu lên , ý chí chiến đấu đã hoàn toàn biến mất . Trong phút chốc , cả người nàng như lạc vào giữa sương mù , không thể tìm thấy phương hướng .

Xuất kiếm giết hán tử ? Nàng làm không được .

A Lãng là nam nhân thân cận duy nhất từ khi nàng bước tới thế giới lạ lẫm này , nàng đem tất cả mọi thứ quý giá của mình cho hán tử , sao nàng có thể hạ thủ được ?

Nếu như mình không xuất kiếm , tỏ rõ thân phận thì sao ? Hoàng Thi Hàm nói gì cũng không muốn làm như vậy .

Ở thế giới này của hán tử , mệnh lệnh của sư phụ không thể không tuân theo . Tuy rằng nàng có thể không quan tâm tới thù của lão thái bà , nhưng A Lãng thì sao ? A Lãng hán tử dám chống lại mệnh lệnh của sư phụ sao ?

Hoàng Thi Hàm nghĩ A Lãng tuyệt đối sẽ không hạ tay làm đau nàng , nhưng bản thân nàng không giết hán tử , hán tử lại không giết nàng , như vậy ân oán giữa Đao Thần và Kiếm Hựu cũng sẽ tiếp tục kéo dài , vĩnh viễn không dứt !

Từ lời lão thái bà nói , Kiếm Hựu cùng Đao Thần đã dây dưa cừ hận suốt hai mươi lăm năm . Nàng cùng A Lãng đều còn trẻ như vậy , chẳng lẽ muốn hai người bọn họ tiếp tục kéo dài hai mươi lăm năm ? Hoàng Thi Hàm toát mồ hôi lạnh , không dám nghĩ gì thêm nữa .

Giết A Lãng , tỏ rõ thân phận , bắt tay giảng hòa , tất cả nàng đều không làm được , như vậy nàng nên làm gì bây giờ ? Nàng có thể làm sao ?

Chết . Nàng bỗng nhiên nghĩ tới chết . Đúng vậy , chỉ cần mình chết , ân oán giữa Đào Thần và Kiếm Hậu khẳng định một nét xóa bỏ , từ nay về sau cũng không cần cứ năm năm một lần phân thắng bại vô nghĩa thế này nữa .

Còn A Lãng ? Nếu mình chết trên tay hắn , A Lãng sẽ nghĩ thế nào ? Hắn có chịu đựng cắn rứt lương tâm , suy sút không phấn chấn hay không ?

Không quản hắn được ! Hoàng Thi Hàm đã không cố được nhiều nữa .

Nàng vốn không thuộc về thế giới này , sự biến mất của nàng đối với bất kì ai mà nói chỉ sợ cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì .

Hoàng Thi Hàm chợt nhớ tới lời Hoàng Thiết Chủy từng nói .

Mười lăm tháng tám , thiên cầu cắn nguyệt , nản chí ngã lòng , tánh mạng tất tan .

Nàng đột nhiên nở nụ cười , tuy rằng không thể cười ra tiếng nhưng trong lại cười khổ trong lòng ; cười đến thê lương , cười đến bất đắc dĩ .

Lúc này , chợt nghe A Lãng điên cuồng hét lên một tiếng , ngay cả một chút thời gian nháy mắt cũng không kịp , cả người hắn đã theo đao lao tới , đao nhọn hướng lồng ngực nàng .

Hoàng Thi Hàm mỉm cười , ngay cả chút ý nghĩ do dự cũng không có , thân mình bỏ mình về phía trước , đưa ngực mình nhằm thẳng hướng đao trước mặt , máu tươi theo đó vẩy ra , nhuộm đỏ cả mặt đất .

“Trời ạ!Việc này sao có thể như vậy ... Việc này không phải là như vậy ..” A Lãng vứt đao trên tay, xông lên phía trước , đỡ lấy thân thể Hoàng Thi Hàm đang ngã xuống .

Từ lúc từ biệt với Hoàng Thi Hàm ở Mộ Dung sơn trang , cuộc sống A Lãng đã nổi lên biến hóa lớn .

Hắn nhớ nàng vô cùng , gần như rơi vào cảnh suy sụp , hắn càng nghĩ càng không thông chính là , một đoạn tình cảm mới vừa bắt đầu , vì một điều không hiểu ra sao chấm dứt .

Hắn mất hết cam đảm , ngày gần đây không một ngày không mượn rượu giải sầu , cho đến ngày phò ước mười lăm tháng tám thì hắn mới mang theo tâm tình nặng nề lên Đoạn Hồn lĩnh , ý đồ mượn kiếm của đối phương giải quyết thể xác không còn ý niệm sinh tồn này .

Vừa rồi khi hắn bắt đầu xuất ra chiêu thứ bảy , trước ngực để lộ . Hắn đoán chắc đối phương chẳng những có thể dễ dàng tránh đi sát chiêu này đồng thời còn có thể một kiếm đâm xuyên tim của hắn . Nhưng một ý nguyện nhỏ bé cũng không được , đối phương không những không né tránh ngược lại còn vọt thẳng tới , rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ở đây ? Hắn không cách nào hiểu nổi .

A Lãng không biết đối phương bị thương thế nào , đang muốn mở miệng hỏi , nhưng khi hắn nhắc khản che mặt của đối phương lên thì ngay lập tức sụp đổ .

“Là nàng ? Tại sao lại là nàng ...” A Lãng khàn giọng gào thét , trên mặt tràn ngập vẻ tuyệt vọng thê lương . “Nàng có thể tránh ! nàng vì sao không tránh ? Vì sao ...” Hoàng Thi Hàm không nói gì , chỉ ảm đạm cười , cho dù nụ cười kia tràn ngập vẻ bị thương bất đắc dĩ nhưng nàng vẫn nở nụ cười .

Lúc này , một tiếng xé gió truyền đến , chỉ thấy trên núi đột nhiên xuất hiện hai nam nữ trên dưới năm mươi , trên mặt hai người không hẹn mà cùng hiện lên vẻ lo âu .

Nữ nhân kia đầu bạc trắng , chính là Kiếm Hậu mà võ lâm xưng tụng . Bà bước một bước dài tới bên Hoàng Thi Hàm “Nha đầu , người .. người thật khờ quá đi ...”

“Thực ... thực xin lỗi , lão bà bà , ta ... ta khiến người thất vọng rồi...” Về mặt Hoàng Thi Hàm tràn ngập thống khổ , hơi thở đã bắt đầu suy yếu .

Lão thái bà vội vươn tay , dán vào lưng nàng , đem nội lực của bản thân truyền vào nàng ...

Nam nhân kia hiển nhiên là Đạo Thần trong truyền thuyết . Chỉ thấy y ngậy ngốc đứng tại chỗ , miệng không ngừng thì thào nói “Chúng ta sai lầm rồi ... chúng ta thật sự sai lầm rồi ...”

“Việc đã đến nước này , còn nói thế để làm chi!” Kiếm Hậu trừng mắt hàm lệ nhìn Đạo Thần , nhưng không biết nên nói gì mới tốt .

Lúc này lên tiếng không ngờ là Hoàng Thi Hàm .

“Mau ! Mau dẫn ta đi về phía nam Thái Hành sơn , khoảng hơn mười dặm, chỗ ấy ... chỗ ấy có một sơn động ... Ta chính là từ chỗ ấy tới đây ... Nàng dùng ngón tay chỉ cách đó không xa , hơi thở đã dần mỏng manh . Thay ta cầm tay nải , ta ... ta muốn đến chỗ đó nhìn một cái ...” Một đạo kia của A Lăng tuy rằng chứa ít nội lực nhưng lại xuyên qua tâm mạch của nàng . Nói cách khác , nếu Hoàng Thi Hàm nội lực không cao thâm , dùng một chút chân khí lưu lại sống tạm , người bình thường chỉ sợ đã sớm tắt thở , sao có thể còn sống tới tận bây giờ !

Tình huống của nàng hiện giờ mọi người đều biết . Hiện tại nàng nói như vậy không thể nghi ngờ chính là tâm nguyện duy nhất của nàng , điểm này trong lòng mọi người đều biết rõ .

Kiếm Hậu còn chưa kịp mở miệng nói , A Lăng đột nhiên ôm lấy thân thể của nàng , chân điểm mạnh , trong chớp mắt liền biến mất trong bóng tối .

Một đám mây đen dao động , ánh trăng dần dần ảm đạm .

A Lăng như một con dã thú bị tổn thương , chạy như bay giữa đồng hoang, giai nhân trong lòng hơi thở đã dần mỏng manh .

“Trời ạ ! Nàng tại sao lại đối xử với ta như thế ? Tại sao phải để cho ta tự tay hủy hoại nàng ? Tại vì sao ?” Nước mắt của A Lăng chảy như suối , rơi thành chuỗi xuống .

“Đừng tự trách ... Em vốn không thuộc về nơi này , có thể quen chàng , em ... Ta đã không uống công đi một chuyến này ... “ Hoàng Thi Hàm miễn cưỡng giả mặt tươi cười , dùng ngón tay chỉ cách đó không xa nói “Mau! Chỗ ấy có một sơn động , chàng mau dẫn em tới nơi đó .

“Đợi chút nữa là đến . Hay ột ngày thiên cầu cắn nguyệt!” Trong lời nói của A Lăng vô hạn thê lương lạnh lẽo . “Trời xanh không có mắt , cuối cùng đối đãi với ta như thế ...”

Hoàng Thi Hàm lắc đầu “Thiên cầu cắn nguyệt kỳ thật chỉ là một loại hiện tượng tự nhiên , chàng đừng suy nghĩ quá nhiều .”

A Lăng đi vào trong sơn động , vừa đánh lửa cháy lên , trước mắt đã là một cảnh tượng ảm đạm . “Thi Hàm , để cho ta ở trong này cùng nàng , để cho ta ở cùng nàng đời đời kiếp kiếp”

Hoàng Thi Hàm cắt đứt lời của hắn “Chàng đừng ngu ngốc! Chàng thân là truyền nhân của Đạo Thần , từ nay nên vì võ lâm dốc hết tâm lực , quét dọn hết tất cả bại hoại trong võ lâm để giữ gìn chính nghĩa trong võ lâm.”

“Ta ... Ta làm không được !” Về mặt A Lăng cảm thấy “Thiếu nàng , ta làm việc này còn có ý nghĩa gì ? Ta căn bản không có ý chí chiến đấu !”

“Nếu chàng không đáp ứng , em chết cũng không nhắm mắt !” Hoàng Thi Hàm thở dốc , rất muốn đưa tay lấy tay nải nhưng lực bất tòng tâm .

“Để ta đưa cho nàng!” A Lăng mở tay nải , đem quần áo từng thứ lấy ra , sau đó theo yêu cầu của Hoàng Thi Hàm , thay quần bò , T-shirt như ban đầu cho nàng .

“Thi Hàm , van cầu nàng đáp ứng ta , để cho ta ở trong này cùng nàng , ta van cầu nàng ...” A Lăng khóc không thành tiếng , về mặt vô cùng mất tinh thần.

Hoàng Thi Hàm không đáp , mà lấy xuống một chiếc nhẫn xuống , đeo lên ngón tay của A Lăng , sau đó mới nói “Đây là vật duy nhất em có thể đưa cho chàng , hi vọng chàng có thể bảo quản thật tốt , chỉ mong kiếp sau chúng ta gặp lại .”

“Vì sao nhất định phải như vậy ? Đây mới thật là kết cục của chúng ta sao ? A Lãng vuốt ve chiếc nhẫn , hai mắt đầm lệ mông lung nhìn nàng , dường như cực kỳ không đành lòng .

Trên mặt nhăn đúc tên tiếng anh của Hoàng Thi Hàm là Anne , đó là quà năm nàng thi đậu đại học mẹ nàng đã tặng .

“Ừ” Hoàng Thi Hàm gật đầu , từ từ nhắm hai mắt lại “Em mệt rồi ... em muốn ngủ một giấc thật say ... Chàng đi đi !”

Toàn thân A Lãng run rẩy , thấy tâm ý của nàng đã quyết , thật sự không biết nên nói gì mới được , chỉ đành dùng hai mắt đầm lệ nhìn nàng .

“Được ! Ta đi!” A Lãng cắn chặt răng , lập tức cởi khối cổ ngọc đều trên cổ xuống , đeo lên cổ của nàng “Thi Hàm – nàng là người ta yêu duy nhất trên đời này , sau này ta sẽ không phụ sở thác của nàng , giữ gìn chính nghĩa vô lâm trung nguyên , cả đời ta sẽ không cưới vợ , tuổi già cô đơn suốt đời .”

“Chàng ... chàng vì sao phải khổ vậy chứ ?” Hoàng Thi Hàm than nhẹ một tiếng , vốn định nói gì đó nhưng hơi thở đã đứt quãng , hiển nhiên đã cách cái chết không còn xa .

“Thi Hàm , khối ngọc bội này một mặt là long , một mặt là phượng , gọi là ‘long phượng thúy ngọc’ . Năm đó khi ta là cô nhi được sư phụ nhặt về thì ta đã luôn mang nó trên người , hi vọng nó ...” A Lãng đã khóc không thành tiếng , bản thân thương tâm muốn chết .

Cho dù Hoa Đà tái thế cũng không có cách nào cứu tính mạng của nàng , huống chi là một khối cổ ngọc há có thể có tác dụng chứ?

Hoàng Thi Hàm nhắm hờ hai mắt , trước ngực đã không còn phập phồng . A Lãng cúi đầu đặt lên má nàng một nụ hôn dài , sau đó đứng lên , từng bước ... từng bước một đi khỏi động .

“Thi Hàm ! Thi Hàm ... Cậu rốt cuộc làm sao vậy ? Cậu mau tỉnh lại đi ...” Một tiếng nói giống như từ nơi xa xôi truyền tới , hư vô mờ mịt bay vào trong đại não của Hoàng Thi Hàm . Cô từ từ tỉnh lại từ trong giấc ngủ mê man , liếc mắt một cái liền thấy Lưu Yến Linh , Giang Minh Tú cùng với hai người thanh niên khỏe mạnh đang nâng cáng .

“Mình ... mình ...” Đầu của Hoàng Thi Hàm đau như muốn nứt ra , nhưng lại không biết nên nói gì mới đúng .

“Cậu đúng là hù chết tui mình đấy !” Lưu Yến Linh lộ vẻ ân cần , tốc độ nói chuyện bắn liên hồi . “Bọn mình đã không phải nói trước với cậu rồi sao ? Yêu cầu cậu đừng có đi vào trong động ‘ô thất mật hắc’ vậy mà còn không biết vâng lời ! Hiện tại hay chưa , mê man trong đấy hai giờ ...”

“Mình ngủ ở chỗ này hai giờ ?” Hoàng Thi Hàm không thể tin được sự thật này .

“Đúng vậy ! Tui mình sao phải lừa cậu chứ ?” Giang Tú Minh ở một bên nói xen vào . “Tui mình gọi cậu không tỉnh dậy , cho nên đành phải tìm đến chỗ tiên sinh quản động gọi đến đây hỗ trợ đấy .”

“Chuyện ... chuyện này không thể nào ! Mình rõ ràng đã về tới Minh triều , còn có Đạo Thần , Kiếm Hậu , A Lãng ...” Hoàng Thi Hàm cảm thấy máu trong cơ thể sôi sục , sau đó trước mắt tối sầm , lại ngất đi , ngay lập tức bất tỉnh nhân sự .

Mười ngày sau , bệnh viện Thời Đại , phòng 51

“Thi Hàm , cậu bình tĩnh một chút , chuyện này cũng không phải đúng như cậu nghĩ .” Giang Minh Tú ngồi bên mép giường bệnh , trên mặt tràn ngập vẻ lo âu bất đắc dĩ “Toàn bộ mọi việc , chẳng qua chỉ là một giấc mộng , cậu làm gì bắt nó coi là thực,quấy nhiễu cuộc sống của bản thân chứ ?”

“Bình tĩnh ? Cậu nói mình phải bình tĩnh thế nào ? Mình rất rõ tất cả chuyện này không phải mộng , mà là thật sự trải qua .” Hoàng Thi Hàm mong ngóng nhìn lên Lưu Yến Linh , tiếp đó lại nói “ Như vậy cậu nói xem , nếu đây thật sự là một giấc mộng , vậy miếng ‘long phượng thúy ngọc’ này giải thích thế nào ? Các cậu đều rất rõ trên người mình vốn không có miếng ngọc kia !”

“Cài này ...” Lưu Yến Linh áp úng một hồi tiếp đó nhú mày nói “Miếng cổ ngọc kia mình đã lấy đi giám định , quả thật ... đúng là cùng chất ngọc từ đời Minh , mình ... mình thật sự cũng không biết như thế nào mới đúng , có lẽ đây không phải là một giấc mộng ...”

“Mình không biết ! Đừng nói nữa !” Trên mặt Hoàng Thi Hàm tràn ngập vẻ thống khổ “Mấy ngày nay mình thật sự sắp điên rồi , mình rõ ràng đã ở nơi đó hơn hai năm , thật vất vả mới quên tất cả ở hiện tại , dần dần thích ứng với nó , như bây giờ ... tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra , mình sắp điên mất rồi!”

Giang Minh Tú ở một bên tiếp lời “Thi Hàm , vấn đề là cậu vốn chính là thuộc về nơi này . Chúng ta là bạn bè thân thiết , cho dù cậu thật sự đã trở về quá khứ , chúng ta vẫn là bạn tốt , không phải sao ?”

Hoàng Thi Hàm then nhẹ một tiếng “Ý mình không phải ý này , mà là ..”

Cộc ! Cộc ! Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên , sau đó liền thấy một người trung niên mặc đồ bác sĩ đi vào phòng bệnh .

“Bác sĩ Trần ! Xin chào !” Giang Minh Tú đứng lên chào .

“Xin chào” Bác sĩ Trần cười nhẹ , lập tức đến bên giường “Hoàng tiểu thư có cảm thấy khỏe không ?”

“Vâng , cảm ơn bác sĩ Trần .” Hoàng Thi Hàm gật đầu .

Bác sĩ Trần đột nhiên dừng lại , một lát sau mới nói “Tôi là bác sĩ chính cho Hoàng tiểu thư , có mấy lời nhất định phải nói rõ , hi vọng...”

Hoàng Thi Hàm cắt đứt lời của ông “Kết quả kiểm tra đã có rồi phải không ? Không sao , ông cứ nói cho tôi biết .”

Bác sĩ Trần mỉm cười nói “Hoàng tiểu thư đừng quá khẩn trương , kết quả kiểm tra toàn bộ đều bình thường . Chúng tôi chỉ hoài nghi cô ... cô có bệnh về phương diện tâm lý”

“Cái gì ?” Hoàng Thi Hàm ngẩn người “Hoài nghi . Nói nửa ngày mấy người không tin tôi thực sự trở về Minh triều bốn trăm năm trước ? Mấy người các người thậm chí còn đem tôi trở thành bệnh nhân tâm thần ? Chuyện này thật buồn cười!”

Bác sĩ Trần kìm chế , vẫn đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười “Ở hiện đại này , bệnh tâm thần là một loại bệnh văn minh , thật ra mỗi người đều có một nguyên nhân tiềm ẩn trong đầu , Hoàng tiểu thư không cần tưởng thật.”

“Được !” Hoàng Thi Hàm dở khóc dở cười , mặt đồng thời có chút đen đi . “Mặc kệ là tôi có hay không có bệnh thì mấy người chuẩn bị xử lý thế nào ?”

Bác sĩ Trần thấy cô chịu hợp tác cùng mình không khởi thờ phào nhẹ nhõm . Chủ yếu , ông vốn không thể tin được chuyện cô gặp phải kia .

“Hoàng tiểu thư , tôi đã đưa người chuyên chuẩn đoán từ khoa tâm thần đến , đợi chút nữa bác sĩ Lý Văn Cường sẽ tới nơi này thăm bệnh , hi vọng cô có thể phối hợp với anh ta .” Bác sĩ Trần mang theo giọng điệu nghề nghiệp nói “ Bác sĩ Lý Văn Cường tuổi còn trẻ là một tiến sĩ đẹp trai , về việc học rất chuyên tâm , tin rằng cô có thể ...”

Một tiếng gõ cửa vang lên , cắt đứt lời còn chưa nói xong của bác sĩ Trần . Cửa mở ra , liền thấy một bác sĩ tuổi tầm ba mươi đi vào phòng bệnh .

“Là anh ?” Thần sắc Hoàng Thi Hàm đại biến , cả người đột nhiên bật dậy khỏi giường .

Cô đang nhìn thấy gì đây ? Sao cô lại nhìn thấy một người con trai có bộ dạng giống y hệt A Lăng .

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây ? Hoàng Thi Hàm mù mịt không rõ .

10. Chương 10: End

Phản ứng khác thường của Hoàng Thi Hàm khiến mọi người trong phòng bệnh bất ngờ . Nhưng càng khiến người khác giật mình hơn là phản ứng của Lý Văn Cường .

“Cô là ...” Lý Văn Cường hoàn toàn không có chút nào biểu hiện giống như dáng vẻ của một bác sĩ bình thường , mà bước một bước dài đi đến bên giường bệnh , đôi mắt sáng ngời như sao nhìn Hoàng Thi Hàm , cả người mơ hồ run rẩy không ngừng .

“Dr.Lý , cậu làm sao vậy ?” Bác sĩ Trần vỗ vỗ bả vai Lý Văn Cường , có chút khó hiểu . “Cậu quen Hoàng tiểu thư sao?”

“À... Không ... Không có gì .” Lý Văn Cường từ từ lấy lại tinh thần , miễn cưỡng cười “Tôi không biết Hoàng tiểu thư ..” Miệng tuy rằng nói vậy nhưng từ biểu hiện trên mặt hẳn lại nhìn như nói dối .

Bác sĩ Trần thấy anh trả lời như thế , chỉ cười nói “Tôi giao cô ấy cho cậu”

“Gặp lại sau , Hoàng tiểu thư” Dứt lời , ông xoay người chậm rãi đi khỏi phòng bệnh.

Hoàng Thi Hàm quên cả đáp lại , thần sắc vẫn kinh hãi nhìn Lý Văn Cường . Giang Minh Tú cùng Lưu Yến Linh cũng rất biết điều đi theo bác sĩ Trần ra ngoài , trong khoảng thời gian ngắn , trong phòng bệnh lớn chỉ còn lại Hoàng Thi Hàm và Lý Văn Cường .

Sau một hồi dài im lặng , Hoàng Thi Hàm cuối cùng cũng mở miệng : “Chúng ta ... Chúng ta quen nhau sao ?” Mặc dù tiếng nói có chút run rẩy nhưng cô vẫn hỏi .

Lý Văn Cường lại có vẻ còn kích động hơn so với cô “Trời ạ ! Cô rốt cuộc là ai ? Trên đời này thật sự Thật sự có cô sao ...”

Lời nói của anh khiến Hoàng Thi Hàm mơ hồ “Anh ... Anh thực sự tên là Lý Văn Cường , không phải là A Lãng ?”

“A Lãng ?” Lý Văn Cường ngẩng người “Tôi không phải tên A lãng , nhưng mà tôi ... tôi hình như biết cô?”

“Hả?” Hoàng Thi Hàm nhìn anh chăm chú , có vẻ rất khẩn trương . “Anh hình như biết tôi ? Lời nói này có nghĩa là gì ?”

Lý Văn Cường chậm rãi ngồi xuống cái ghế kê bên cạnh giường bệnh , hai mắt không hề chớp nhìn cô “ Tôi cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra , từ khi tôi bắt đầu có ký ức , khuôn mặt của cô luôn thường xuyên xuất hiện trong mộng của tôi , cho tới bây giờ , loại hiện tượng không thể giải thích này vẫn còn tồn tại . Sau khi tôi dần lớn lên , tôi thậm chí hoài nghi bản thân có phải bị bệnh hay không . Liên tục đi khám bác sĩ , cuối cùng bọn họ đề nghị tôi đi đến khoa tâm thần xem” Lý Văn Cường đột nhiên hiện lên nụ cười kỳ lạ “Ai ngờ việc đời khó liệu ,tôi lại nảy sinh hứng thú đối với y học , hơn nữa lại còn là khoa tâm thần.” Thấy vẻ mặt tươi cười kia , Hoàng Thi Hàm kìm không được có chút si mê . Anh quả thực chính là A Lãng , hai người hoàn toàn là từ một khuôn mẫu đúc ra .

“Thực xin lỗi , tôi thất lễ rồi” Khuôn mặt Lý Văn Cường vẫn tươi cười “Bây giờ chúng ta nói chuyện chính . Nghe bác sĩ Trần nói , cô gặp phải một chút phiền toái , rốt cuộc chuyện này là sao . Cô có muốn nói cho tôi nghe một chút không ?”

“Nói cho anh nghe ,anh có tin hay không ?” Hoàng Thi Hàm bỗng nhiên nở nụ cười .

“Đương nhiên tin .” Lý Văn Cường gật đầu “dù tôi chưa tìm ra nguyên nhân phát bệnh nhưng lời cô nói , một câu tôi cũng đều tin tưởng .”Huống chi đây là ý đức cần thiết với mỗi bác sĩ khoa tâm thần .

Nhìn vào khuôn mặt rồi biểu hiện quen thuộc này , Hoàng Thi Hàm không nói câu ào , từ từ xuống giường.

“Cô làm sao vậy ?” Lý Văn Cường bất thức cầm tay cô . Hoàng Thi Hàm vẫn không nói một câu , chỉ ngây ngốc nhìn anh .

Loại sự tình nay cô nên nói thế nào đây ? Cô có thể nói cho anh biết , từ bốn trăm năm trước bọn họ từng có một đoạn tình yêu sao ? Cô làm sao có thể nói ra đây ?

Lý Văn Cường không muốn buông bàn tay nhỏ bé của cô ra “Đầu tiên cô phải tín nhiệm tôi , đem mọi chuyện của cô nói cho tôi biết , như thế tôi mới chuẩn đoán bệnh được ...”

Hoàng Thi Hàm nhẹ nhàng bỏ tay anh ra “Không phải tôi nên nói cho anh biết , mà là anh nên nói cho tôi biết”

“Tôi không hiểu .” Lý Văn Cường ngây người .

Hoàng Thi Hàm nhìn hẩn chăm chú , hồi lâu mới nói “Khi tôi xuất hiện ở trong giấc mộng của anh , có phải đã phát sinh chuyện gì hay không ?”

Lý Văn Cường không ngờ cô sẽ hỏi câu hỏi như thế , mặt lập tức đỏ lên “Làm sao đột nhiên cô lại đưa ra vấn đề này , tôi ...” Anh giống như có chút khó có thể mở miệng .

Hoàng Thi Hàm nhìn anh cười “Anh mau trả lời , rốt cuộc có phát sinh chuyện gì hay không ?”

“Tôi ...” Lý Văn Cường ấp úng một lúc , cuối cùng mới lắp bắp nói “Thực ra cô ... cô chắc cũng biết , đàn ông con trai khó tránh khỏi một ít giấc mộng kì ... kì quái , xúc động thôi ...”

Hoàng Thi Hàm suy nghĩ một lần , tuy rằng không tìm ra nguyên nhân nhưng cũng mơ hồ đại khái hiểu được .

Chỉ cần một người có tri thức giống nhau , nhận những kí ức từ kiếp trước , thật sự là một chuyện buồn cười . Hoàng Thi Hàm cố nghĩ lý do hoặc tình huống khác để giải thích chuyện xảy ra với mình nhưng đáng tiếc cô không tìm ra được một lời giải hợp lý nào .

Cô chỉ bước đi “Quên đi ! Dù sao không phải tôi điên , thì là anh có bệnh”

“Cô nói vậy có ý gì ?” Lý Văn Cường lại can đảm bắt lấy tay cô . “Mời cô nói rõ ràng đừng nóng vội được không ?”

Hoàng Thi Hàm nghĩ một chút “Tôi thực sự không biết nên nói như thế nào , lại càng không biết nên nói với anh gì mới tốt . Không bằng chờ khi nào tôi muốn nói sẽ nói cho anh biết .”

“Cái này ...” Lý Văn Cường lắp bắp nói “Xế chiều hôm nay tôi nghỉ , tôi ... tôi không biết có thể mời cô ăn một bữa ... nói chuyện với cô một chút được không ?”

“Có thể a!” Hoàng Thi Hàm trả lời rất lớn , còn không quên nhấn mạnh một câu “Tôi còn có hai người bạn đang đợi tôi , anh phải mời hai cô ấy đi mới được.”

“Không thành vấn đề !” Lý Văn Cường thấy cô thoải mái đồng ý , không kìm được nở nụ cười . “Chỉ cần cô đồng ý mời nhiều người hơn nữa tôi cũng không để ý”

Nửa năm sau , đường phía bắc Trung Sơn .

Đây là một đoạn tình yêu khiến người khác khó có thể tin , đây là một loại cảm giác kỳ diệu thế nào Hoàng Thi Hàm thế nào cũng không biết nói sao .

Nếu như nói , đây chỉ có thể nói là duyên trời , mà người bình thường không có thể thay đổi được .

“Thi Hàm , anh thật sự không thể tin được, giữa biển người mê mông , anh thật sự có thể gặp em . Anh thật sự rất vui .” Lý Văn Cường mặt mày hớn hở cầm tay lái , cười toe toét

Anh không thể tin được chuyện Hoàng Thi Hàm tại sao lại bị như vậy . Nhưng cô chết cũng không chịu nói cho anh biết mọi chuyện , có lẽ tất cả đều trở thành bí mật mãi mãi trong tim cô .

Nửa năm nay , Lý Văn Cường giống như người điên theo đuổi Hoàng Thi Hàm . Chỉ cần ngày hôm sau không phải làm việc , anh nhất định sẽ đáp máy bay đi Bình Đông tìm cô , cho dù là một ngày ngắn ngủi ở chung ,anh cũng rất vui vẻ .

Ma lực của tình yêu lớn bao nhiêu , chỉ sợ có mình anh mới rõ , người khác thì không có cách nào hiểu được .

“Thì Hàm , anh thật sự rất vui khi em đồng ý về thăm ba mẹ anh . Em biết không ? Bọn họ thấy em nhất định sẽ rất vui đấy !” Lý Văn Cường mồm không ngừng nói những lời vui vẻ “Từ nhỏ đến lớn , anh chưa từng mang bạn gái về nhà ...”

Hoàng Thị Hàm nắm cơ hội cắt đứt lời của hắn “Anh có phải cảm thấy chúng ta quen biết bất ngờ , vô cùng kỳ diệu , giống như đêm tối tìm thấy sao sáng không ?”

“Có a!” Lý Văn Cường quay đầu nhìn cô , nhẹ nhàng nắm tay cô “Anh vốn tưởng rằng đời này anh xong rồi . Nếu không tìm thấy em ,ít nhất cũng phải tìm một người có bề ngoài tương tự như em , nhưng anh không ngờ có thể gặp em , ha ha ! Bây giờ anh rốt cuộc cũng đã đợi được.” Hắn chạy xe chạy nhanh vào một đường hầm , hai người quanh quẩn một hồi mới tìm một chỗ đỗ xe.

Đỗ xe ổn thoả xong Lý Văn Cường đi xuống mở cửa xe cho cô “Mau xuống xe thôi ! Bọn họ nhất định nóng nòng muốn chết rồi .”

Hoàng Thị Hàm xuống xe , cúi đầu nhìn quần áo trên người “Em mặc thế này có đẹp không?”

Lý Văn Cường mỉm cười “Đẹp a! Cho dù hiện tại không đẹp cũng đã không kịp rồi” Dừng một lúc anh cười nói “Đúng rồi ! Anh quên không nói cho em , ba của anh rất tùy tiện , rất thích nói giỡn , em gặp ông đừng để ý .”

Hoàng Thị Hàm than nhẹ một tiếng , lè lưỡi “Chỉ cần ông ấy đừng nhìn em không vừa mắt thì em không để ý đâu!”

Lý Văn Cường nắm lấy tay cô , đi vào trong một toà cao ốc , đi thang máy lên tầng cao nhất .

Đi đến cuối hành lang bên trái , Lý Văn Cường lấy chìa khóa ra , ngấm lại không đúng lại đưa tay bấm chuông cửa trên tường .

“Là ai vậy?” Khoảng ba giây sau , một người phụ nữ tầm năm mươi tuổi đi đến mở cửa , vừa nhìn thấy Hoàng Thị Hàm thì hoảng hốt .

“Mẹ” Lý Văn Cường đưa tay chỉ Hoàng Thị Hàm “Cô ấy chính là Hoàng Thị Hàm” Sau đó nhìn Hoàng Thị Hàm “Đây chính là mẹ anh”

Khi Hoàng Thị Hàm nhìn thấy người phụ nữ này thì cảm giác toàn thân co rút rối loạn , suýt té ngã thì té xỉu trên mặt đất .

Người phụ nữ kia trừ bỏ một đầu tóc đen ra , ngũ quan , hình dáng , khí chất , phong vận đều giống như đức lão thái bà ở thế giới kia .

“Bác ... Bác gái , chào ...” Giọng nói Hoàng Thị Hàm không rõ .

“Xin chào” Biểu tình nghiêm túc của người phụ nữ này giống y hệt lão thái bà . “Bên ngoài nhiều muỗi, mau vào trong ngồi”

Ôi trời ! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ...Bình tĩnh ! Bình tĩnh ! Mình nhất định phải bình tĩnh , ngàn vạn lần đừng quá xúc động mới được . Hoàng Thị Hàm âm thầm nhắc nhở bản thân , đi vào phòng khách .

Nhưng mà vừa vào đến phòng khách nhìn thấy người đàn ông đang xem báo trước mắt thì Hoàng Thị Hàm lại không kìm chế được bản thân kinh ngạc hô lên một tiếng

“A!” Hoàng Thị Hàm không còn cách nào bình tĩnh được nữa .

Người đàn ông lớn tuổi kia lộ ra nụ cười nhìn Hoàng Thị Hàm “Sao vậy ? nhìn lão già như bác còn đẹp trai hơn con trai nên bị dọa à!”

Hoàng Thị Hàm run rẩy toàn thân , kinh ngạc nhìn người đàn ông lớn tuổi kia , một câu cũng không nói được .

Người đàn ông lớn tuổi kia không phải có ba đầu sáu tay hay vẻ mặt quá đào hoa , mà là vì ngoại hình của ông và Đạo Thân Dương Tà Thất giống y như đúc . Ba người ở bốn trăm năm trước và bốn trăm năm sau lại trở thành người một nhà ; chuyện quái dị này làm sao không khiến cho Hoàng Thị Hàm kinh ngạc cơ chứ?

“Bố không phải nói trước với con rồi sao” Người đàn ông lớn tuổi kia trừng mắt nhìn Lý Văn Cường “Bác sĩ yêu bệnh nhân là việc vô cùng vất vả , thằng nhóc con phải chăm sóc tốt cho người ta chứ !”

Lý Văn Cường cũng không biết vì sao Hoàng Thi Hàm lại biến thành như vậy “Thi Hàm , em làm sao vậy ?” Anh đi đến lắc lắc tay cô .

Hoàng Thi Hàm từ từ lấy lại tinh thần “Bác ... Bác trai , chào bác” Cô âm thầm hút một hơi thật sâu .

“Ừ , cô nhóc này đúng là rất xinh đẹp ...” Người đàn ông lớn tuổi kia cười ha ha “Bác tên là Lý Đại Ân , là cha của Văn Cường , sau này con có việc gì cứ tìm bác để nói chuyện , con người của ta rất dễ nói chuyện, cũng rất thích nói chuyện , ha ha !”

Hoàng Thi Hàm không lên tiếng , tim vẫn đập bình bịch không thôi .

“Biết ông nói nhiều là được rồi , đừng khiến cô bé sợ” Bà Lý từ trong phòng bếp bước ra , biểu tình trên mặt vẫn nghiêm túc .

Hoàng Thi Hàm ở cùng lão thái bà trên Thái Hành Sơn hai năm , chưa từng thấy bà cười qua . Bởi vậy , đối với người tên bà Lý này lại cảm giác thân thiết nói không lên lời .

Bà Lý vẫy tay gọi Lý Văn Cường “Có lời gì , vừa ăn vừa nói chuyện ...”

“Đúng , đúng ! Vừa ăn vừa nói chuyện là tôi thích nhất” Lý Đại Ân mời mọi người ngồi , rồi lấy một bình cao lương lâu năm từ trong ngăn tủ ra .

Trên bàn bày bốn món một canh , tuy rằng phong phú nhưng Hoàng Thi Hàm không cảm nhận được vị gì . Bởi vì cô vẫn còn đang rong chơi trong thế giới của bản thân , chưa thoát ra được .

Lý Đại Ân quả nhiên thật sự rất thích nói chuyện , một khi uống rượu , cả trong phòng ăn chỉ nghe thấy mình tiếng của ông nói .

Đàn ông cao tuổi phần lớn có loại ham mê này , bọn họ thích ngấm lại những năm tháng huy hoàng trong quá khứ , một lần lại một lần , không ngại phiền toái nói gì người biết hồi xưa bọn họ phi thường dũng cảm đến cỡ nào .

Lý Văn Cường một câu cũng không xen vào , chỉ nhìn Hoàng Thi Hàm cười , thỉnh thoảng còn nháy mắt với nàng mấy cái ; còn bà Lý thì một bên im lặng không nói gì gấp thức ăn cho Hoàng Thi Hàm .

Lý Đại Ân uống hết một ly , lên giọng nói “Mấy người đừng nghĩ tôi cả đời đọc sách chỉ biết đại khác vài câu chữ , nếu nói đến tổ tiên của tôi , phải nói là vô cùng lợi hại!”

“Ông lại nói nữa , ông tạm thời đừng nói được không?” Bà Lý hung dữ trừng mắt nhìn “Mỗi lần ông già này say , thấy bên cạnh có người liền đem mấy lão tổ tông của ông ra kể , cái gì mà Đạo Thần Kiếm Hậu , cái gì mình chủ võ lâm , bắt nháo lên!”

“Cái gì ?” Hoàng Thi Hàm yên lặng cả bữa lúc này không thể tiếp tục im lặng “Đạo Thần? Kiếm Hậu? Lão tổ tông? Bác trai , chuyện là như thế nào?”

Lý Đại Ân trừng mắt nhìn vợ mình một cái “ Bà xem ! Trên đời này vẫn có thanh niên trẻ măng rõ nghe tôi kể chuyện đó . Lúc này bà không thể nói tôi cảm miệng rồi chứ!” Ông quay ra nói với Hoàng Thi Hàm “ Đạo Thần và Kiếm Hậu là hai nhân vật truyền kì của bốn trăm năm trước , hai người võ công cao cường ...” Việc ông nói kỳ thật Hoàng Thi Hàm đều tự biết , cô chỉ là chờ ông nói chuyện mình chưa rõ mà thôi .

“Con không biết đấy thôi , năm đó lão tổ ta đi theo A Lãng tập võ , thành truyền nhân của hắn, cuối cùng lên làm mình chủ võ lâm , uy phong quá đi chứ!” Lý Đại Ân mặt mày hớn hớn , giống như đang tự nói về bản thân mình .

“A Lãng ?” Lý Văn Cường sững sốt , không kìm được nhìn Hoàng Thi Hàm “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thì em tưởng anh là người tên A lãng , đây là chuyện gì xảy ra ? Làm sao em biết được tên người này?”

Hoàng Thi Hàm không đáp , cô chỉ quan tâm một việc ‘Bác trai , người tên A Lãng kia cuối cùng ra sao vậy ? Anh ta ... anh ta có khỏe không ?’

Lý Đại Ân không nghĩ ngợi gì , trả lời khá lưu loát “Hắn tốt lắm ! Lập được nhiều công danh bổng lộc , lúc đó nhân vật có thanh danh nhất chính là hắn , đáng tiếc hắn cả đời không lập gia đình , cuối cùng vẫn là lão tổ tông của bác thay hắn để tăng “

“Hắn ... hắn thật sự cả đời không cưới vợ ? Hắn ...” Hoàng Thi Hàm kích động , kim lòng không được chảy nước mắt .

Lý Đại Ân thấy cô thích thú nghe, bỗng nhiên đi vào trong phòng ngủ , khi quay lại ngồi thì trên tay cầm theo một hộp gấm trông đã cũ .

“Cô bé , con đừng nghĩ lão tổ tông của bác chỉ biết đánh đánh giết giết , kỳ thật bọn họ cũng là một hán tử có máu có lệ , có tình !” Lý Đại Ân mở hộp gấm ra , lấy ra một chiếc nhẫn “ Năm đó trước khi A Lãng lâm chung không quên giao vật này cho lão tổ tông của bác , muốn người tìm được người nhà của chủ nhân chiếc nhẫn này , cho dù làm trâu làm ngựa cũng phải đối xử tử tế với bọn họ , chỉ tiếc lão tổ tông của bác không tìm được người nhà của chủ nhân chiếc nhẫn này , cho nên cứ vậy truyền đời cho tới khi đến bác ...”

Hoàng Thi Hàm chỉ cảm thấy đầu vang lên ầm ầm , bản thân kích động không kiềm được .

Trên chiếc nhẫn bạch kim kia khắc tên tiếng anh Anne , đó vốn là thuộc về cô , lại đời đời truyền lại , qua bốn trăm năm nay rốt cuộc lại quay về .

Lý Đại Ân thấy cô lệ rơi đầy mặt không kiềm được than nhẹ một tiếng , “Mấy người con gái các cô chính là vậy , vừa nghe đến chuyện gì cảm động là khóc . Đúng thật là ! Chuyện đã qua bốn trăm năm , tất cả ân oán tình cừu đã sớm xóa bỏ hết , theo gió tán đi rồi!”

Hoàng Thi Hàm vuốt ve chiếc nhẫn kia , hai mắt ngập lệ nhìn Lý Văn Cường , diễn cảm , tâm tình tựa như nhớ tới tình cảm phức tạp khi ly biệt với A Lãng ở Mộ Dung sơn trang .

Đây là một câu chuyện kỳ diệu bao nhiêu , một tình yêu kỳ diệu bao nhiêu ; Hoàng Thi Hàm một chút cũng không nói lên được , hay đây vốn là một nhân duyên ông trời vốn đã định ?

“Cô bé , con rất thích nó phải không?” Lý Đại Ân chỉ về chiếc nhẫn trên tay cô , nếu thích ta sẽ tặng nó cho con . Có điều con đừng cho rằng bác bất hiểu với lão tổ tông , trên thực tế , chủ nhân của chiếc nhẫn này hay là người nhà đây còn khó tìm hơn mò tìm đáy bể ! Bác không muốn đem củ khoai lang nóng này ném cho Văn Cường , đến lúc đó không biết phải hao tổn bao nhiêu tâm trí nữa.”

Hoàng Thi Hàm đem tầm mắt từ trên người Lý Văn Cường chuyển sang Lý Đại Ân “Cám ơn bác , bác trai , con nghĩ , vẫn nên giao nó cho Văn Cường thì hơn , nói không chừng một ngày kia anh ấy thật sự có thể tìm được chủ nhân chiếc nhẫn này.”

“Chủ nhân của chiếc nhẫn này ? Con đừng nói giỡn !” Lý Đại Ân ha ha cười “Chủ nhân chiếc nhẫn này đã chết từ bốn trăm năm trước trong sơn động , tìm đâu được chủ nhân nữa” Ngừng một lúc , ông lại nói “Thế nào ? Bác kể chuyện không tồi chứ? Không chỉ kể hay mà lại còn có vật chứng nữa!”

Hoàng Thi Hàm gật đầu “Bác trai kể chuyện quả thật rất hay , nhưng mà có một chỗ con không hiểu lắm!”

“Hả ?” Lý Đại Ân sững sờ nhìn cô “Chỗ nào? Con nói đi!”

Hoàng Thi Hàm không chút do dự nói “Đao Thần và Kiếm Hậu cùng là chí sĩ chính nghĩa trong bạch đạo , vì sao nhất định phải liều sống chết ? Chuyện này rất không thực tế a!”

Lý Đại Ân cười nói “ Là ai nói bọn họ phải phân định sống chết ? Nói toạc ra đó là chuyện nhà của bọn họ , ai quản thì người đó gặp xui thôi.”

“Việc nhà?” Hoàng Thi Hàm hoang mang .

“Đúng vậy ! Hai người họ vốn là một đôi vợ chồng . Đêm tân hôn , nam không cáo biệt mà lên núi bái sư học nghệ , vừa đi đã ba năm ; nữ vườn không nhà trống , cuối cùng tình cờ gặp được kỳ duyên được cao nhân chỉ điểm . Năm năm sau , nam trở thành Đao Thần , nữ trở thành Kiếm Hậu , đáng tiếc Kiếm Hậu không thể quên được hành động của Đao Thần đêm tân hôn , bởi vậy mới gửi thư khiêu chiến , năm năm quyết đấu một lần” Hoàng Thi Hàm lên nhìn bà Lý một cái , sau đó lại nhìn Lý Đại Ân , khi khi một tiếng , cuối cùng nhin không được ha ha cười ra tiếng .

Không phải cử nhân không sum họp , bốn trăm năm hai trước hai người họ là một đôi vợ chồng , bốn trăm năm sau bọn họ vẫn là một đôi bạn đời . Sinh mệnh luận hồi thật vô thường , phàm phu tục tử như chúng ta sao có khả năng hiểu được .

“Cười đã chứ!”. Lý Đại Ân không biết cô đang cười mình , tưởng rằng chuyện Đạo Thần và Kiếm Hậu khiến cô cười . “Con vừa rồi khóc nay lại cười , vừa khóc vừa cười , cẩn thận buổi tối dài dầm dấy!” Hoàng Thi Hàm nghe vậy , không kìm được lại bật cười.

Ngay khi cô đang cười đã đời thì Lý Đại Ân đột nhiên nói một câu “ Cô bé, con gả cho Văn Cường của chúng ta được không ?”

“Gi ạ?” Hoàng Thi Hàm nhất thời cười không nổi “Bác trai , bác nói gì ?”

“Con gả cho Văn Cường của chúng ta , làm con dâu của chúng ta được không?” Thái độ của Lý Đại Ân khác thường , có chút nghiêm túc nói “ Con không rõ thôi , mỗi lần ta kể chuyện người khác mặt lúc nào cũng như dính phân vậy . Chỉ có con không những nghe thấy thú vị còn suy nghĩ đưa ra câu hỏi . Nếu con có thể trở thành con dâu bác , bác sẽ không thấy nhàm chán , lúc nào cũng cô độc nữa .”

“Bác trai , bác ... bác đừng nói giỡn ... Đâu có người nào đi giúp con trai cầu hôn...” Gò má Hoàng Thi Hàm không kìm được đỏ lên .

“Vậy thì có sao , liên quan gì , ai mở miệng không phải đều giống nhau sao .” Đôi mắt Lý Đại Ân xoay xoay “ Kỳ thật sáng hôm nay bác cùng bác gái đã sớm nói chuyện với mẹ con qua điện thoại , nói chuyện với nhau rất vui , bây giờ chỉ cần con gật đầu .”

“Con ...” Hoàng Thi Hàm không biết nên trả lời thế nào , dù sao chuyện này phát sinh bất ngờ như vậy , cô đâu có thể gật đầu đáp ứng trong thời gian ngắn .

Bà Lý này giờ vẫn yên lặng lúc này mở miệng nói “Buổi sáng bác có nói qua với mẹ con , mẹ con nói bà ấy không can thiệp đến chuyện của bọn trẻ .” Bà tiện đà nhoẻn miệng cười “Kỳ thật Văn Cường nhà chúng ta rất không tệ.Từ nhỏ hai bác nhìn nó lớn lên , nó cũng chưa từng có bạn gái , nếu con gả cho nó ...” Nụ cười trên mặt bà tràn ngập yêu thương , Hoàng Thi Hàm không kìm được bị nụ cười của bà hấp dẫn .

Lý Văn Cường là một người đàn ông thế nào cô hiểu quả rõ , nhất là qua biểu hiện trong nửa năm nay của anh , bất luận là trái tim cùng nghị lực đều hơn hẳn so với A Lăng bốn trăm năm trước , cô sao lại không rõ được .

Trên đời này vì sao lại có việc thần kì giống như vậy ?

Cô không hiểu tại sao người cô gặp khi xuyên qua bốn trăm năm trước nay lại sinh hoạt ngay bên cạnh cô?

Đây rốt cuộc có phải là một đoạn nhân duyên đã định trước?

Hoàng Thi Hàm mở hồ nhưng không cách nào nghĩ ra được nguyên do .

Chỉ thấy cô đột nhiên đứng dậy , không đầu không đuôi cầm lấy ví da , đi giày vào , sau đó chạy ra khỏi cửa .

Lý Đại Ân không ngăn lại , chỉ đứng ở sau lưng cô kêu to “Cô bé , con muốn đi đâu ?

“Con về nhà hỏi mẹ đã ...”

Tiếng nói còn trong không trung đã thấy Hoàng Thi Hàm biến mất không thấy bóng dáng .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hotgirl-luu-lac-giang-ho>